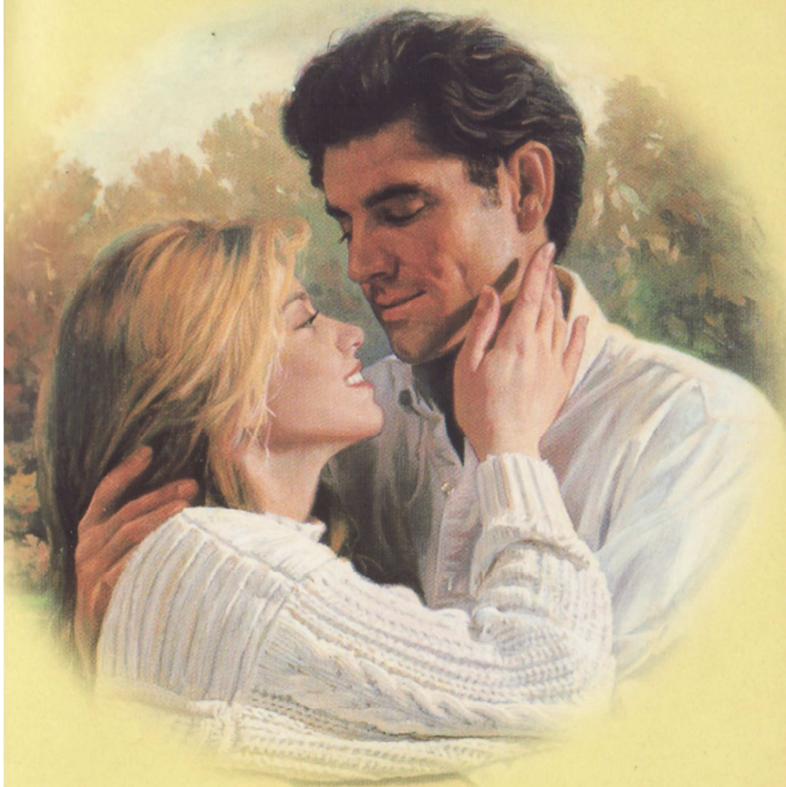

HARLEQUIN®

19 Kč 10/01

Lékařská romance

Caroline Andersonová

**RODINNÝ
LÉKAŘ**

SOUTĚŽ

Caroline Andersonová

RODINNÝ LÉKAŘ

Název originálu:
Just a Family Doctor

První vydání:
Mills & Boon, 2000

Překlad:
Zdena Nouzová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2000 by Caroline Anderson
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2001
Tento titul vychází v edici Romance ISSN 1212-8457.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 73 Kč

ISBN 80-241-0749-X

PRVNÍ KAPITOLA

Allie za sebou zaslechla tiché kroky. „Tak tady tě mám, Anno,“ řekla. „Už jsem myslela, že nepřijdeš. Musíme konečně rozplánovat ty služby. Hodil by se mi víkend... ale...“

Trhla sebou a sevřela ruce, kterýma jí kdosi zakryl oči. Kdosi, kdo měl silné prsty, byl zlomyslný a dokázal se svůdně pochechtávat.

„Kdo je to?“ řekl ten kdosi a Allie se okamžitě přestala bránit a mozek jí běžel na plné obrátky. Ten hlas jí byl povědomý. Přece to nemůže být... anebo že by...

„Marku?“ zkusila to nedůvěřivě a ruce ji okamžitě uvolnily.

„Jaks to uhodla?“

Vyskočila a na tváři se jí rozlil kouzelný úsměv. „Jsi to ty!“ vykřikla a už se vyhřívala v objetí. Chvilí tak zůstala, ale pak se odtáhla a s radostí se mu zadívala do tváře. „Ty jeden záškodníku! A jak jsi věděl, kde budu? Kdo mě práskl, mamka?“

„Už to tak bude,“ usmál se na ni a Allie se nemohla nabažit veselých šedých očí. Byl sladký, ale to on byl vždycky.

„Tak co tady vlastně děláš?“ zeptala se udiveně.

„Přišel jsem ti popřát k narozeninám,“ ušklíbl se na ni.

„Cože? A kvůli tomu jedeš až z Londýna?“

Zasmál se. „Vlastně ani ne. Až z kliniky Andrewa Barretta. Dělán teď na pediatrii, nastoupil jsem teprve dneska.“

„No to je skvělé! Budeme pracovat spolu. Tak dlouho jsem tě už neviděla.“

„Pět let.“

„Už?“ byla překvapená. „Řekla bych, že – bylo mi skoro osmnáct a dnes mám třiadvacet. Já jsem tak ráda, že tě zase vidím. Máme si toho tolik co vyprávět. Nešel bys na oběd? Vlastně to nemůžu. Jdeme si někam sednout se spolubydlícíma. Nepřipojíš se?“ navrhla pochybovačně.

„Radši bych tě měl pro sebe, v davu to není ono. Co večer? Jdeš někam?“

„Nejdu nikam. Beth i Lucy mají dnes večer práci, proto taky jdeme místo oběda.“

„Žádný amant tě nečeká?“

„Žádný amant mě nečeká,“ povzdechla si. „Dnes večer si vyjdu ráda.“

„Kde bydlíš?“

„Tady kousek za nemocnicí v takovém řadovém domku. A ty?“

„Dostal jsem pokoj v nemocnici, připomíná mi to kolej, ale asi by to mohlo být i horší. Je tam sice sprcha a za oknem stromy, ale cítím se tam nějak divně.“

„Měl by sis sehnat nějaký byt.“

„Přemýšlím, že bych si koupil dům, jenom se potřebuju trochu porozhlédnout kolem. I pak bych chtěl pracovat tady někde, a tak jsem si říkal, že bych ho koupil hned. Proč taky ne? A upřímně řečeno, po včerejší noci si myslím, že čím dřív to bude, tím líp. Byla to hrůza.“

„Už nejsi nejmladší,“ škádlila ho.

„To vím i bez tebe.“ Mrkl na hodinky a povzdechl si. „Už musím. Vyklouzl jsem na deset minut a už je to čtvrt hodiny. Co kdybychom se sešli v sedm u zadního vchodu, tam vedle těch ubytoven?“

„Dobře. Budu se těšit. Kam půjdeme?“

Jenom pokrčil rameny. „Nemám páru. Přijel jsem sem teprve včera v noci. Řekni a já se podřídím.“

„Tak dobře. Takže zatím.“

„Ahoj.“

Zamával, vyšel dveřmi a vydal se ke svému oddělení. Allie za ním zírala přes prosklenou stěnu s přitroublým úsměvem.

„Kdo to byl?“

Allie se otočila a zjistila, že vedle ní stojí Anna a zvědavě se dívá za Markem. „Starý známý,“ zasmála se. „Jmenuje se Mark Jarvis, bude teď dělat na dětském. Přišel mi jenom popřát k narozeninám.“

„Ty máš dnes narozeniny?“

„Hm. A na oslavu mám nachystanou jednu kolostomii. Nechceš mi s tím pomoci?“

Anna se zasmála.

„Přijdu tě povzbuzovat. Teď mi ale řekni, jak se člověk může seznámit s takovým klukem.“

Allie pokrčila rameny. „Před pěti lety u nás pár týdnů bydlel, když byl u táty na praxi.“

„A jinak o něm nic nevíš? Jako jestli někoho má, jestli je ženatý nebo tak něco?“

Allie nevěřila, že by o něho Anna opravdu mohla stát. Rychle tu myšlenku zahнала.

„Nic víc už nevím,“ řekla a uvědomila si, že vůbec nelže. Nevěděla nic kromě toho, že to byl příjemný host, že ho máma zbožňovala a táta si ho vážil jako šikovného kolegy a co se jí týkalo, věděla, že čím méně o něm bude přemýšlet, tím líp.

„Asi vyšlu špehy,“ přemýšlela Anna nahlas. „Jestli na něho ovšem nemáš předkupní právo.“

Allie se musela zasmát. „To se opravdu nemáš čeho bát. Nemyslím, že by měl zájem. Ne tak, jak myslíš. Aspoň tenkrát ne.“

A to jí vadilo.

Mark si vykračoval směrem k pediatrii a spokojeně si pohvizdoval. Allie Barkerová, dospělá a ještě hezčí než dřív. Kdo by si to býval pomyslel?

Napadlo ho, jestli teď někoho nemá. Její matka to sama nerozebírala a Mark se nechtěl vyptávat. Dnes večer v každém případě nic domluveného neměla, takže to vypadalo nadějně.

Zabočil za roh, otevřel dveře a byl na rušném pediatrickém oddělení. Zastavil se u pultu uprostřed.

„Dobrý den. Jsem Mark Jarvis, starší sekundář z pediatrie. Chtěla jste mě?“

Sestřička zvedla oči a usmála se. „Dobrý den. Máme tady děvče s klasickým appendixem. Mohl byste ji přijmout a uvědomit chirurgii?“

Mark se ušklíbl. „Můžu to zkusit, ale jsem tady teprve od dnešního rána. Vlastně ještě ani nejsem pediater. A co se týká toho, jak to tu chodí...“

„Tak pojdte se mnou, ukážu vám, jak na to,“ sklouzla ze židličky.

Když se seznámil s tím, jak to v Audley Memoriál chodí, nebylo na tom nic těžkého. Bylo to podobné jako ve všech nemocnicích, které během svého kolečka prošel. Napřed byl na chirurgii a pak na spoustě dalších míst, aby svou praxí pokryl všemožné aspekty

medicíny, než bude za pár měsíců dělat atestaci na všeobecného lékaře.

Kdyby od začátku věděl, čemu se chce přesně věnovat, nemusel trávit tolik času střídáním míst po různých nemocnicích, ale možná díky tomu si uvědomil, že se vlastně na nic zaměřovat nechce.

Kočovní způsob života ho nicméně dost ubíjel. Poslední dobou si stále častěji říkal, jaké by to bylo, kdyby se usadil, zapracoval se a věděl, že po čtvrt nebo půl roce se už nebude muset nikam stěhovat.

Sestřička měla pravdu, byl to klasický appendix. Přilili holčičku na oddělení a zařídil operaci. Když se pak vrátil zpátky, nebylo po Allie ani slechu. Zato její zrzavá kolegyně na něho vrhala dlouhé pohledy. Podezřele dlouhé. To by tak ještě scházelo, děsil se Mark. Měl totiž něco rozjednaného s Allie.

Otázka byla, jestli měla něco podobného v plánu i ona. Věděl, že první, co musí zjistit, je, jestli s někým chodí. Narozeniny sice hodlala slavit o samotě, ale to ještě nic neznamená.

„Dobrý den. Jsem Anna Longová, pane doktore. Ještě jsme se neseznámili,“ oslovila ho zrzavá sestra.

„Těš mě,“ vrátil se zase do reality. „Je tu pro mě všechno nové, ale myslím, že se s tím vypořádám. A říkejte mi Marku.“

Anna se usmála a Mark se rozhlédl kolem. „Ta holčička s appendixem se ještě nevrátila?“

„Už ji vezou. Allie jí zrovna s jednou kolegyní chystá postel.“ Podívala se na něho úkosem. „Vy se s Allie znáte?“

Přikývl a snažil se zjistit, co se skrývá za nevinným pohledem. Možná taky nic, řekl si nakonec. „Známe. Před pár lety jsem u nich pár týdnů bydlel. Od té doby jsme se neviděli. Máme co dohánět.“

Anna přikývla a Mark byl na pochybách, jestli si nelichotí, když se mu zdá, že jí na očích vidí zklamání. A možná si to jenom nalhával.

Přivezli holčičku s apendicitidou a Mark vyplnil všechny nezbytné formuláře a promluvil s jejími rodiči. Pak se objevil chirurg, dívku prohlédl a řekl, že za chvíli půjde na sál.

Mark přikázal, aby jí v případě potřeby dali další dávku analgetika a chystal se odejít. Vtom se kolem mihla zlatovlasá Allie. Omluvil se holčičce, otočil se a zavolal na Allie.

Otočila se a ruku si držela na srdci. „Tys mě vystrašil!“ rozesmála se. „Jak se má pacientka?“

„Dobře. Vlastně zatím špatně, ale za chvíli už jí bude dobře. Hned jde na sál. Vyplnil jsem jí záznamy. Teď jdu prohlédnout jednoho mladíka s kolostomií. Nějaký Darren...“

„Forsey. Je tady na tom jednolůžkovém pokoji. Zvládneš to?“

„No, snad jo,“ zasmál se. „Máš toho moc?“

Přikývla a rychle se podívala na hodinky. „Jsem v jednom kole. Musím už letět. Uvidíme se v sedm.“

„Dobře.“ Díval se za ní a nemohl neobdivovat svůdné vlnění jejích boků, kterým ani nepřáli vzhledná uniforma neubírala na přitažlivosti. Cítil, že v něm vzbuzuje stejnou vášň, jako tenkrát. Nevěděl, jestli to do sedmi vydrží...

Musela jsem se zbláznit, vyčítala si. Kdybych neodmítla ten oběd, nemuselo to teď vypadat jako rande. Jenže poledne si vyhradila pro Lucy a Beth, protože obě měly až do noci službu a Lucy pak ještě něco měla a přitom chtěly oslavit její narozeniny.

Oběd by byl mnohem lepší. Chtěl si přece jenom popovídat, ale Allie přitom objednala stůl v malém bistru za rohem a teď byla na pochybách, jestli neudělala chybu. Třeba si Mark chtěl jenom někde na chvíli sednout na skleničku a dát si k tomu brambůrky.

Věděla ale, že teď už s tím stejně nic nenadělá a peněz jí líto nebylo. Stejně neměla, za co by je utratila, a na večeri už dlouho nebyla. Kdyby mi aspoň nebylo tak divně od žaludku, přála si. Ještě abych tak onemocněla. Nebo že by to bylo něčím jiným?

Musela se pokárat. Nanášela si zrovna řasenku. Vždyť o mě vůbec nestojí a já o něho nakonec taky ne, přesvědčovala se.

Po tváři jí stékaly černé slzy. Rychle sáhla po papírovém ubrousku a snažila se je zamaskovat. Moc jí to ale nešlo, a tak toho nechala. Venku už byla stejně tma a v bistru to nebylo o moc lepší. Stejně si toho nevšimne, utěšovala se. A i kdyby.

Přehodila si přes ramena kabát, obula si boty, strčila klíče do kapsy a vyšla do chladného mrazivého večera. K nemocnici to nebylo daleko, a přestože byla cesta dobře osvětlená, Allie se trochu bála. Člověk nikdy neví, co za úchylna se může někde schovávat. Zjistí si, kde bydlí sestřičky a pak po nich žadoní jehly a léky.

O riziku věděla, ale smířila se s ním. Patřilo k životu za branami nemocnice. Institucionálního bydlení uvnitř si užila dost. Přeshla silnici a vešla přes bránu dovnitř. Mark zrovna vycházel.

„Máme to skvěle načasované,“ pozdravila ho vesele a přemýšlela, jestli jí srdce pokaždé, když se na něho podívá, bude chtít vyskočit ven, nebo jestli to za pár dní přejde. Nebo za pár týdnů. Nebo měsíců. Už zase se jí udělalo nevolno.

Usmál se na ni a jako by ji ve studeném větru obklopila aura tepla. „Auto mám za rohem,“ začal. „Nebo se projdeme?“

„Půjďme pěšky, je to tady kousek a navíc se tam nedá nikde zaparkovat,“ řekla rychle. „Zamluvila jsem nám stůl v takovém malém bistro. Je to tam docela hezké, ale jestli jsi chtěl jenom někam na skleničku...“

„Vůbec ne. Do bistra se docela těším. Mám hlad jako vlk.“

Pořádně se zachumlali proti ostrému větru a vydali se po chodníku směrem k restauraci. Byla jim zima, a dokud nedorazili na místo, skoro nemluvili. Uvnitř se posadili naproti sobě, Mark se pohodlně opřel a začal: „Tak povídej, jak je to s tebou. Jak dlouho už pracuješ? Rok? Dva?“

„Akorát rok. A co ty? Ted’ už máš tak dvacet sedm, ne? To už jsi skoro stařík.“

Vyprskl smíchy. „Tak to máš pravdu. Už je to dlouho, co?“ Celý zářil a Allie přemýšlela, na co vzpomíná. „Tak co jsi celou tu dobu dělala?“ zeptal se a pohrával si s tyčinkou.

„Myslíš kromě toho, že jsem odmaturovala a začala pracovat jako sestřička na dětském? No, moc toho není.“

„Takže vdaná nejsi?“

Zakroutila hlavou. „Nejsem. Ani vdaná ani nic podobného. Jsem sama. I když vlastně ne úplně. Mám dvě spolubydlící, ale obě jsou taky sestřičky a směny máme každá jinak, takže se skoro nikdy doma

nepotkáme. A co ty?“ zeptala se a uvědomila si, jak je pro ni důležité znát odpověď. „Oženil ses?“

Usmál se a Allie se zdálo, že tyčinku zlomí. „Neoženil ani nic podobného. Jsem sám, stejně jako ty.“ Cítěla, jak jí spadl balvan ze srdce, ale proč, tím se zabývat nehodlala. „No a co práce,“ snažila se o něco méně osobního. „Pořád chceš být chirurgem?“

„No, vlastně...“

„Dobrý večer. Vybrali jste si?“

Zvedla oči k číšníkovi a usmála se na něho. „Já nevím. Co byste mi doporučil? Vždycky mi tady chutná.“

„Dnes máme výborné tortellini. Chutnal jsem omáčku a je skvělá. Před chvílí jsme dostali čerstvý salát, takže litovat nebudete,“ oznámil hrdě.

„Přesvědčil jste mě,“ musela se zasmát. „Doneste mi tortellini.“

„A vám, pane?“

Mark zavřel menu. „Nezní to špatně. A láhev červeného, ano, Allie?“

Přikývla.

Opřel se a zadíval se na ni. „Co tví rodiče? Daří se jim? Před časem jsem se s nimi potkal, ale musím říct, že na udržování kontaktů nejsem zrovna nejlepší.“

„Ujde to. Táta jde předčasně do penze, to ty stresy. Sám to za chvíli poznáš. Bude mu teď pětapadesát a po Vánocích chce praxi zavřít. Říká, že si pak s mámou budou jenom užívat, ale mám o něho strach. Ví, že je v hrozném stresu, ale možná je v tom ještě něco jiného, ale o tom s námi nemluví. Proč by ale jinak končil tak brzy?“

Mark se pousmál. „Brzy? V pětapadesáti? Můj otec zemřel, když měl padesát osm. Taký chtěl na penzi dřív, ale pak si to rozmyslel. Možná mohl být ještě mezi námi. Ale říkalas, že se tátovi nedaří špatně.“

„Ale ano,“ připustila, že je možná přehnaně úzkostlivá dcera, stejně jako on byl přehnaně úzkostlivý otec. Ale kdo ví? „S tvým tátou je mi to líto. Muselo to být hrozné. Máma mi o tom psala, chtěla jsem ti taky napsat, jenže jsem neměla adresu. Přišlo to z ničeho nic?“

„Docela jo. Měl špatné srdce, a přitom si myslel, že jsou to problémy se zažíváním. A to byl lékař! Nechápu to.“

Přišel číšník a s velkolepým gestem před ně postavil talíře, popřál jim dobrou chuť a tiše se vytratil. Přerušil tak aspoň chmurnou konverzaci. Během jídla Allie Markovi povídala o tom, jaké to je sloužit na pediatrii.

„Mám to tu ráda, je to dobrá nemocnice,“ řekla a olízla si rty.

Mark se v jídle nedal zahanbit a rty si olizoval co chvíli. Allie se přistihla, že ji při pohledu na jeho jazyk zaplavuje vlna vášně, horká a nečekaná, cit, na který nebyla vůbec připravena. Připadalo jí, jako by dostala úder na solar.

„To jídlo není vůbec špatné,“ prohlásil mezi dvěma sousty.

„Jsem ráda, že ti chutná.“

Zazvonil jí telefon a to ji zachránilo, protože jinak by se musela nutit pokračovat v konverzaci v situaci, kdy ji smysly a vůbec celé tělo zrazovaly. Snažila se vzpomenout si, jestli se jí už tenkrát zdál tak přitažlivý. „Promiň,“ omluvila se a zašátrala v kabelce. „Haló,“ říkala už za chvíli do malého telefonu.

„Všechno nejlepší, zlatíčko,“ slyšela matku na druhém konci. „Jak se máš? Volala jsem ti domů, ale nikdo to tam nezvedá, někam sis vyšla, co? Doufám, že se dobře bavíš.“

Setkali se s Markem pohledy a usmáli se na sebe. „A víš, že jo? Sedím v restauraci s Markem Jarvisem. A ty jsi pěkně záludná,“ utahovala si z ní. „Zavolám ti později, zrovna jíme.“ Zavěsila a vrátila telefon do kabelky.

„Mimochodem, byl to můj nápad jít sem, takže se o účet podělíme,“ oznámila mu.

„Tak to ne. Nakolik si vzpomínám, byl to můj nápad,“ ohradil se.

„Ale vždyť to já jsem navrhla, abychom si spolu někam vyšli...“

„Ale já jsem řekl, že dnes večer. Takže to byl můj nápad.“

„Ale stůl jsem zamluvila já...“

„A taky jsi projevila skvělý vkus. Souhlasím. Platím ale já.“

Allie obrátila oči vzhůru a rozesmála se. „Podívej, půl na půl...“

„Víš ty co? Nejsi náhodou tak trochu nezávislá feministka?“ zeptal se žertem. „Pokud tě chci někam pozvat a rozmazlovat tě, co je na tom špatného?“

Jenom si povzdechla. „Nic, pokud se nenecháš příliš unést...“

„To zní lákavě,“ řekl zastřeným d'ábelsky svůdným hlasem. „Kdy s tím začneme?“

Zasmála se, a když se natáhl pro další tyčinku, pleskla ho po ruce. Mark se na ni usmál a půlku tyčinky jí podal. „Všechno nejlepší, Allie,“ poblahopřál jí a Allie měla co dělat, aby jí nezaskočilo. Ty oči...

Večeři samozřejmě zaplatil Mark. Seděli ale dál a povídali si nad hříšně sladkým čokoládovým pohárem se šlehačkou, pak si dali brandy a vynikající černou kávu a pořád měli o čem mluvit. Allie mu vyprávěla o nemocnici a sem tam přihodila něco o zaměstnancích.

„Mám pocit, že se mě Anna snaží ulovit,“ poznamenal a nabídl jí oplatku. Allie cítila, že už se jí začíná motat hlava. Dekadentně se k němu naklonila a oplatku si od něho vzala zuby. Tak tebe zajímá Anna, prohodila v duchu. Sakra.

„Anna?“ zamumlala a odkašlala si. „Hm. Možná máš pravdu. Ptal se na tebe.“

Nakrčil tázavě obočí. „A cos jí řekla?“

„Nic. Řekla jsem jí, že o tobě nic nevím. Což je pravda. Vůbec tě neznám.“ Což je hrozná škoda, dodala pro sebe.

Slibně se na ni usmíval a jí se z toho točila hlava. „Tak to abychom s tím něco provedli,“ nadhodil. Rozhlédl se a očima zavolal číšníka. „Zaplatíme. Pokud si teda už nic nedáš?“

Zakroutila hlavou a ušklíbla se. „Jsem plná. Ještě sousto a prasknu.“

Zaplatil a pomohl jí do kabátu, ale ruku jí nechal na rameni. U vchodu jí vyhrnul límec a sám se zapnul až ke krku. Otevřel dveře a vyšli do noci.

Na nebi svítily hvězdy a mrzlo. Vítr už ale utichl, takže jim bylo tepleji, než když se potkali. Allie se do Marka zavěsila a vedla ho spoře osvětlenými uličkami za nemocnicí. Když už byli skoro u vrátnice, zeptal se jí, kde bydlí. „Doprovodím tě. Nemůžu tě přece nechat jít teď v noci samotnou.“

„A co pak ty?“ dělala si starosti. „Zrovna tak můžou přepadnout nebo zapíchnout i tebe.“

Musel se zasmát. „To teda nevím. Tak například vážím o dobrých třicet kilo víc.“

„No to určitě! Možná tak o dvacet, maximálně,“ hádala se.

„To je slovíčkaření. Jsem větší, drsnější a rozhodně od pohledu mnohem nebezpečnější.“

Usmála se a vzdala se. „No tak dobře. Bydlím tady kousek.“

Došli až ke dveřím a tam se zastavili a Mark se k ní v šeru sklonil. „Tak, a jsi v bezpečí.“

Chvíli mlčeli a Allie cítila, jak ji naplňuje podivné očekávání.

„Díky za nádherný večer,“ prolomila ticho. „Moc se mi to líbilo.“

„To jsem rád,“ řekl, ale nehýbal se.

Stál a díval se jí do očí, a když už si myslela, že bude napětím muset vykřiknout, usmál se na ni. „Nemůžu odejít, aniž bych tě políbil, když máš ty narozeniny,“ zašeptal a sklonil k ní hlavu.

Jejich rty se dotkly a Allie se musela v duchu usmát, protože cítila čokoládu. Stejně ji políbil před pěti lety a tenkrát z toho byla týden vedle...

Chvíli se nic nedělo, ale pak se Mark slabě pohnul, naklonil hlavu na stranu a začal ji líbat všude po tváři a na ústa a na bradu a Allie bylo krásně jako nikdy předtím a cítila, jak jí naskočila husí kůže. Tak ji ještě nikdy nelíbal.

Slyšela, že mu ze rtů vyšel nějaký slabý zvuk. Přitáhl si ji blíž k sobě, objal ji pevně a vypravil se jazykem na loupežnou výpravu do jejích úst.

Chutnal po čokoládě, po kávě a po brandy a to sta –

Čilo k tomu, aby se cítila jako opilá. Aniž by nad tím přemýšlela, zvedla ruce a objala ho kolem krku, naklonila hlavu a polibky mu vracela.

Byla to neopakovatelná chvíle. Mark ji jazykem uvnitř zkoumal a hladil a hledal ta nejtemnější zákoutí a jí se zdálo, jako by ho měl potažený sametem. Když pak konečně zvedl hlavu, těžce oddechoval a oči se mu smály.

„No teda,“ řekl uznale.

„To teda,“ souhlasila s ním Allie.

Objal ji, schoval si její hlavu pod bradu a pořádně si ji k sobě přitiskl. Cítila, jak se mu zvedá hrudník.

„Promiň, to mě přemohla ta zvědavost, co se ve mně pět let hromadila,“ zamumlal jí do vlasů.

„Cože?“ Odtáhla se a zadívala se mu pátravě do očí. „Co tím chceš říct?“

Ušklíbl se. „Jenom to, že jsem si pět let říkal, jaké by to asi bylo, kdybych tě políbil, myslím opravdu políbil ne jenom na rozloučenou, ale opravdu, tak jako teď.“

„Vždyť sis mě vůbec nevšímal!“ protestovala.

„Ne, snažil jsem se tě ignorovat, a to je rozdíl. Byla jsi dcera mého hostitele. Bylo ti sedmnáct a bylas příliš nevinná na to, co se mi honilo hlavou.“

„Byla jsem celá poďobaná a tlustá,“ opravila ho.

Musel se zasmát. „Nesmysl. Bylas překrásná. Jenomže jsi byla moc mladá a já jsem byl u vás na návštěvě.“

„No a teď?“ zeptala se hned, aniž by zvažovala následky.

Úsměv se mu ještě rozjasnil. „Teď jsme na tom stejně. Dospělí, bez závazků... Tak proč to nezkusit a nenechat se překvapit?“

Srdce jí bilo a kolena se pod ní podlamovala, jako by právě doběhla maratón. Nezmohla se ani na slovo.

Sklonil se k ní a ještě jednou ji políbil, ale tentokrát už jenom jemně a krátce. „Tak už se jdi schovat, nebo zapomenu, že se mám chovat jako džentlmen,“ mrkl na ni.

Měla sto chutí vyzkoušet, jaké by to bylo, ale pak nad pokusem zvítězila zapomenutá soudnost a Allie rychle odemkla dveře.

„Dobrou noc, Marku, a děkuju za krásný večer.“

„Bylo mi potěšením. Ještě jednou všechno nejlepší.“

Poslal jí pusu, obrátil se na podpatku a vykročil k nemocnici.

Když jí zmizel z dohledu, zavřela za sebou, opřela se o dveře a hlasitě si povzdechla.

„Tak tomu říkám romantické rozloučení,“ řekla Lucy a otevřela dveře do obýváku.

Allie cítila, jak se jí krev žene do tváří. „Tak ty mě špehuješ?“ zavolala se smíchem.

„Ne. Měla jsem? Přišla jsem o něco?“

„To byl teda chlap,“ odpověděla jí Beth a připojila se k nim v předsíni. „Dívala jsem se, jak odchází. Je fakt dost dobrý. Kde jsi k němu přišla?“

Allie se přinutila ke smíchu. „Známe se už celé roky. Před pěti lety pracoval s mým tátou.“

„Takže dobře střežené tajemství,“ poznamenala Lucy po cestě do kuchyně.

„Ale já jsem ho neschovávala! Od té doby jsem ho neviděla, až dnes. Prostě se objevil v nemocnici.“

„A je z toho románek! Skvělé!“

„Máš příliš bujnou fantazii, Beth,“ pokárala ji Allie.

„Aha, tak ten opuchlý ret jsem si taky vymyslela?“

Allie instinktivně vystřelila ruka nahoru a kamarádky se rozesmály na celé kolo. „To nic, Allie, jenom do toho, vždyť už je na čase.“

To máte pravdu, připustila v duchu, když si šla lehnout s hrníčkem horkého čaje ve dlaních. Bylo jí třiaadvacet, stála na prahu své kariéry a muž se jí ještě nedotkl. Ne, že by se jim vyhýbala, spíš byla od přírody vybíravá, a když k tomu přidáte historky, co slyšela od kamarádek, není se co divit, že se do žádného vztahu dvakrát nehrnula. A z druhé strany barikády iniciativa nepřicházela.

Kromě od Marka, ale ten byl do dnešního dne vzdáleným hrdinou ještě z doby, kdy jako citlivá dívka dospívala. Takový obrázek si o něm uchovávala po celá léta a to byl problém. Ve škole a pak v praxi se s několika chlapci scházela, ale k tomu nejintimnějšímu se s nimi nikdy neodhodlala.

Vzpomínka na krátký polibek, kterým se s ní před pěti lety rozloučil, ji neopouštěla. Od té doby nic, nebo spíš nikoho tak hezkého nezažila. Když byla v pubertě, toužila, aby se jí dotýkal, hladil ji a líbal. A evidentně ji to stále ještě nepřešlo.

Ted' starou vzpomínku přebila nová. Znovu a znovu si Allie vybavovala jeho měkké rty a záplavu polibků, kterými ji zasypal. Zapálil v ní plamínek a ten ted' ne a ne uhasnout. Podvědomě na něho celé ty roky čekala. Ted' ji trápily úvahy o tom, jestli je Mark nakonec opravdu tím vysněným rytířem, nebo jestli si to jenom nalhává.

Viděla, jak její kamarádky přebíhají od jednoho přítele k druhému a často jim nový vztah nepřináší nic než zklamání a slzy. To pro sebe opravdu nechtěla. Věděla, že až se sama někomu odevzdá, musí to být navždy. Zdalipak si totéž myslí i Mark, zajímalo ji. Možná na tom teď jsou stejně v tom, že jsou oba dospělí, ale co jinak? Možná přemýšlí úplně jiným způsobem, třeba si od jejich vztahu nic dlouhodobého neslibuje.

Proboha, zaklela v duchu a zarazila proud myšlenek. Postavila hrnek na stůl a svlékla se. Prostě jsme byli na večeři v italské restauraci. Nic si nenalhávej, taky z toho nic nemusí být. Vždyť ho ani pořádně neznáš.

Ale chtěla ho poznat a to ji děsilo. Nikdy předtím se tak necítila, od doby, co... prostě od té doby, co se poprvé potkali a strávili bůhví kolik hodin tím, že si noc co noc povídali. Bavili se o všem možném, o politice, o hudbě, náboženství, lékařské etice, o tom, jak její otec chtěl, aby z ní byla lékařka, a ona si přála stát se sestřičkou.

Mark ji v jejím rozhodnutí podporoval a radil jí, co dělat. „Hlavně si nic nenalhávej,“ říkával jí. „Pokud se nedokážeš podívat pravdě do očí, nemůžeš být nikdy upřímná ve vztahu k druhým, protože pak už nebudeš znát nic než lež.“

Díky němu v sobě našla odvahu promluvit si s otcem a vysvětlit mu, že když má někdo znalosti na to, aby se stal lékařem, ještě nemusí znamenat, že se lékařem stát chce. Matka jí rozuměla, jenže to bylo něco jiného, protože byla sama sestřička. Nakonec i otec pochopil, o co jí jde. Díky Markovi.

Byla mu za to strašně vděčná. Nemyslela si, že ho ještě kdy uvidí, ale když se teď jejich cesty znovu zkřížily, uvědomila si, jak moc ho chce poznat, dozvědět se, co má a nemá rád, jakou hudbu poslouchá, co čte, zkrátka všechno to, o co se předtím nezajímala. Najednou se jí to zdálo mnohem důležitější. Dnešní večer pro ni znamenal mnohem více než celých předchozích pět let.

Jenom aby cítil totéž, modlila se v posteli předtím, než zavřela oči. Ať se mi to nezdá...

DRUHÁ KAPITOLA

Když příští ráno přišla na sedmou do práce, bylo tam rušno. Večer si myslela, že neusne, ale sotva se přikryla, jako by ji do vody hodili. To samým štěstím, vysvětlovala si to ráno, když se rozespalá drápala z postele. Nebo spíš půl sedmičky červeného, trocha brandy a čokoládový pohár.

Přišla právě včas, zrovna když noční směna chystala děti na snídani. To je vždycky řada na záchody a spousta běhání s mísami pro ty, kdo se nemohou hýbat. V takovou chvíli je každá ruka dobrá.

Anna už tam byla taky a zrovna poslouchala, co se v noci dělo. Sotva vrchní sestra z noční skončila, Anna se hned přesunula k Allie, která právě na jednolůžkovém pokoji měnila Darrenovi kolostomický sáček.

Dvanáctiletého Darrena hospitalizovali s rektálním abscesem, horečkou a velkými bolestmi, které přišly v důsledku špatného jídelníčku a chronické zácpy. Prohlédli ho a rozhodli se pro operaci. Aby postižené oblasti ulevili, museli mu nad abscesem rozříznout břišní stěnu a udělat dočasnou kolostomii. Příštích několik týdnů musel snášet nepříjemný vývod tlustého střeva do sáčku připevněného k břišní stěně.

Aspoň to ale nebylo nic trvalého, utěšovala se v duchu Allie, zatímco chlapci pomáhala. Stačila se ještě místo pozdravu usmát na Annu.

„Dobré ráno,“ pozdravil Darren.

„Dobré ráno,“ odpověděla mu Anna. Chvíli se s ním bavila a pak se posadila na kraj vedlejší postele a pozorovala Allie při práci. „Tak se mi doneslo, že jsi včera byla s Markem na večeři, ty jedna podvodnice,“ začala.

Allie zalil pocit viny, ale hned ho zarazila. Našla jsem ho jako první, už před pěti lety, uklidňovala se. „Nebyla to ani večeře, zašli jsme jenom do bistra. Měla jsem narozeniny. Mohl by sis to tričko trochu vyhrnout? Děkuju.“

„Nevšimla jsem si, že bys přinesla nějaké zákusky,“ prohodila Anna a evidentně se na Allie za to, že jí přebrala nejperspektivnější známost na oddělení, moc nezlobila.

Allie se jenom žalostně usmála.

„Ani dnes ne, vždyť ani nemám čas zajít do cukrárny. A vůbec, po zákuscích se tloustne, nemám pravdu, Darrene?“

„To teda máte. A já bych stejně nemohl, takže nemůžete ani vy.“

„To ne, ty teď sice nemůžeš, ale my bychom ti jeden schovali na potom,“ bojovala Anna. „A kromě toho, co si asi tak máme dát ke kávě, co?“ Opřela se o postel a usklíbala se na něho. „A čas od času člověk stejně potřebuje zahřešit, no ne?“

Darren přikývl.

„Já dorty miluju. Už mě nebaví pořád tady jíst jenom to, co mi dáváte. Nemohla byste zajít do toho pekařství?“ žadonil.

„Ne. A vůbec, víš dobře, že nic takového teď nesmíš,“ hrála si Allie na přísnou. „Musíš nechat žaludek ještě pár dní odpočinout, jíst jenom pořádné věci a nakonec, narozeniny jsem měla včera, dnes už je po všem.“

„Ale mohli bychom dělat, že je máte dnes.“

„No tak to bychom teda nemohli. Operovali tě teprve předevčím.“

Vyplázl na ni jazyk, ale Allie se jenom usmála a upevnila nový váček na místo.

„Dělat budeme, až se uzdravíš. Tak. Za chvílku se za tebou přijdu podívat, pokud se teda nechceš jít do klubovny dívat na televizi.“

„Zatím ne, možná zítra,“ zakroutil hlavou.

„Tak dobře,“ usmála se na něho a pohladila ho. Odvezla vozík zpátky do ošetrovny a schovala nástroje. „Hrozně se stydí,“ prohodila k Anně, která jí přihlížela.

„Já vím. Když má dítě kolostomii, musí to být strašné, i když je to jenom na pár týdnů. Snad se mu to rychle spraví.“

„Aspoň že ho to už tolik nebolí. Až se uzdraví, musí se naučit správně jíst. A už žádné dorty a zákusky.“

„Což nás zase přivádí k tvým narozeninám a krásnému Markovi.“

Allie se zasmála a hodila do koše použitá obinadla. „Prostě jsme se byli najíst,“ lhala. „Nic zvláštního.“

„Co nic zvláštního?“

Srdce jí spadlo do kalhot. Lepší chvíli si opravdu vybrat nemohl.

„Nic.“

„Omluvte mě,“ špitla Anna a při odchodu mrkla na Allie.

„Co nic zvláštního?“ dožadoval se pravdy Mark. Allie se k němu s povzdechem obrátila.

„Naše včerejší večere. Chtěla vědět, jaké to bylo, tak jsem se ji snažila setřást.“

Zamyšleně si ji prohlížel. „A nemyslelas to náhodou vážně?“

Chvíli si myslela, že mu bude lhát, že své city ukryje někde hodně hluboko, ale když se mu podívala do očí, věděla, že to nesvede. „Nemyslela.“

„V tom případě je to v pořádku,“ usmál se a na víčkách se mu objevily drobné vějířky. „Co teď děláš?“

Umyla si ruce a osušila se. „Zrovna jsem Darrenovi vyměnila sáček.“

„Aha. Tak to sis určitě užila. Vlastně jsem se na něho přišel podívat. Jak mu je?“

„Má toho plné zuby. Už je mu líp, ale pár týdnů mu ten vývod zůstane, a když k tomu připočítáš ty všemožné čípky, myslím, že tu hanbu nepřežije. Ale ta holčička se slepákem je docela veselá.“

„Takže se nám zotavuje. To na dětech obdivuju.“ Podíval se na ni a pak mu pohled sjel na ruce a zase zpátky na ni. „Pokud ta večere opravdu za moc nestála, co kdybychom s tím něco provedli dnes večer?“

V hlavě se jí vyrojily desítky dobrých důvodů, proč ne. „Dnes?“ opakovala jako ve snách a musela se usmát. „Co dnes večer?“

„No, říkal jsem si, jestli bychom třeba nezašli na skleničku. A něco přitom nezakousli. Pár mil odsud je prý v jedné vesnici docela dobrá hospůdka. A prý tam i dobře vaří.“

Přemýšlela, jestli by si neměla hrát na tvrdou a na týden ho poslat k ledu. Věděla ale, že lež a faleš nejsou její parketou. Na tváři se jí rozlil úsměv. „V kolik?“

„Zase v sedm? Když teď vím, kde bydlíš, můžu tě vyzvednout.“

„Anna shoří zvědavostí.“

„Anna potřebuje chlapa,“ prohlásil nekompromisně.

„Hm. A myslím, žeš to měl být ty.“

Úplně zbrunátněl. „Tak to jí nezávidím,“ zamumlal. „No nic, práce volá. Darren je u sebe?“

„Na tom jednolůžkovém pokoji. Nechceš pomoci?“

„Copak mi nedůvěřuješ?“ odušil a otočil se. Allie byla v sedmém nebi. Tak to nebylo jenom dívčí snění, opravdu byl moc hezký. Zaměřila se na jeho husté vlasy. Byly zlatavé, ale ne zářivé, spíš teplé zlaté, tu a tam vybledlé od sluníčka. Přímo si říkaly, aby se jich člověk dotkl.

Vzpamatuj se, nebo přijdeš o práci a rozum k tomu, napomenula se.

Dodělala, co měla, a vyšla na chodbu, kde se rozléhal dětský pláč. To si Amy Fulcherová, holčička, kterou přijali na pozorování kvůli nejasným bolestem břicha, říkala o pozornost, protože její maminka se vyšla na chvilku provětrat na čerstvý vzduch. Allie osmnáctiměsíční holčičku zvedla a pochovala, dokud se neutišila. Chudinka malá byla z toho neustálého pláče celá znavená. Vypadalo to, že ji čeká operativní vyšetření, i když Allie se zdálo, že už ji břicho tolik nebolí.

Za chvíli už u ní stál Mark a holčičku, která si teď pohodlně opírala hlavičku o Allieino rameno, jemně pohladil. „Chudák maličká. Zase ji už budou rentgenovat. Mohly by jí srůstat tkáň někde kolem střev nebo má možná zánět lymfatických uzlin.“

„Hm. Na to, aby se jí z ničeho nic objevily uzlíčky, je už trochu stará a žádnou operaci neprodělala, aby měla srůsty, i když kdo ví? Příznaky by tomu odpovídaly. Nic tak vážného to ale zase nebude, protože nezvrací...“

Sotva to dořekla, bylo jasné, že to zakřikla. Holčička ji obšťastnila obsahem svého žaludku.

„Dobře, беру to zpátky. Děkuju, maličká. No tak... už je to dobré, no,“ uklidňovala ji automaticky. Položila ji zpátky do postýlky a zoufale se prohlížela. Hned si ale uvědomila, že nejdřív musí otřít a zkontrolovat dívenku.

Aspoň přestala plakat. Mark se Allie podíval přes rameno.

„No vidíš, pomohlo to, už je jí líp,“ přemýšlel nahlas.

„Na úkor jiných, ale co,“ mávla rukou Allie.

Zasmál se a pohladil ji po čistém rameni. „Máš novou voňavku?“

„Pěkně děkuju,“ nutila se do úsměvu. „Přičichni si z druhé strany.“

„Jé, vás někdo poblil?“ ptal se vesele jeden z malých pacientů.

„Trochu. Co dělá noha?“ zajímala se. Chodil o berlích.

„Už je to dobré. Uvidíme, co ukáže rentgen. Třeba už půjdu domů.“

„To by bylo dobře.“

Zdraví kluci se zlomeninami byli noční můrou sestřiček, protože je nešlo zabavit. Naštěstí se většinou zotavovali hodně rychle.

„Vy se mě chcete zbavit,“ stýskal si, až Allie rozesmál.

„Uhodls, Time.“

Zašklebil se na ni a zase odpochoval. Berle mu nepřekážely.

„Můžu něco navrhnout?“

Allie zvedla oči k Markovi a viděla, jak mu škube v koutcích úst.

„Abych se šla převléct?“

„Přesně. Pálí mi to, co?“

„Dobře, za chvíli jsem zpátky. Ať se o ni zatím někdo postará.“

„Jasně,“ zašklebil se, zamával jí a šel si do kanceláře zavolat.

Allie se zatím snažila vypořádat s krizí. Umyla si ruce, ten den snad posté, vzala si čistou košili, přehodila si přes ni náhradní plášť a běžela zpátky.

Mark si k ní přivoněl a poznamenal: „To už je lepší.“

„Mám to v popisu práce,“ ušklíbala se. „Musím se teď podívat na tu maličkou. Řekls někomu, aby ji ohlídal?“

„Je u ní Anna.“

„Díky,“ odměnila ho úsměvem a šla za ní. Anna jí /rovna převlékala povlečení.

„V pořádku?“ zeptala se Anna.

„Už je to dobré. Vždycky se namanu tam, kde nemám.“

„Dneska ty, zítra já. Volala jsem do té kavárny, aby lo řekli její mámě. Jenom si tam odskočila na snídani. Už je na cestě sem. Zavolala jsem taky na chirurgii, asi ji zrovna vezmou na sál.“

Allie jenom přikývla. „Taky jsem si říkala. Když má led vlastně vypláchnutý žaludek...“

Dorazila paní Fulcherová a Allie ji nechala o samotě s dcerou a Annou a sama se vydala na obchůzku.

Domů se dostala teprve po čtvrté, i když jí správně směna končila už ve tři, jenže z chirurgie i ortopedie je zásobovali operovanými

pacienty a pak se chtěla rozloučit s Timem, a než se nadála, byly čtyři.

Přišla domů, sebrala špinavé prádlo a šla do prádelny za rohem. Zatímco se pralo a sušilo, přečetla si staré číslo nějakého časopisu, který tam kdosi zapomněl.

I lotová byla až o půl sedmé a pak se hádala s Lucy o to, kdo dřív zabere koupelnu. Zkrátka, opozdila se, což byl trochu problém, protože otevřít musela jít Lucy a Allie mezitím kmitala jako na drátkách a přemýšlela, o čem se asi spolu baví.

Neměla se, ale čeho obávat. Prozíravá Lucy mluvila o sobě a Mark se choval jako slušný host a poslouchal. Allie ho přivítala úsměvem.

„Omlouvám se, že jsem tě nechala čekat, ale musela jsem napřed do prádelny.“

„To je v pořádku.“ Pozastavil se a obrátil se k její spolubydlící. „Těšilo mě, Lucy.“ Pak vzal Allie za ruku a vyvedl ji ven.

Auto stálo před domem. Normální vůz, nic velkého, rozumný kompromis pro městský provoz. To ji překvapilo. Čekala, že bude mít něco víc... prostě sexy, třeba ferrari nebo BMW.

Ale byl to jenom obyčejný lékař.

A to jí vlastně taky vrtalo hlavou. Už přece musel získat odbornost. Pokud se ale nevěnoval něčemu jinému. Rozhodla se, že se ho pak zeptá.

Otevřel jí dveře, obešel auto a posadil se za volant. Vůz jí najednou připadal mnohem menší a útulnější.

„V pořádku?“ ujistil se a Allie přikývla.

„Kam to jedeme?“

„Do Pulhamu. Je to na severu a prý je tam skvělá hospůdka.“

Pulham byl jenom kousek cesty. Pohodlně se opřela a koutkem oka ho pozorovala. Během chvilky se úplně uvolnila. Mark byl dobrý a spolehlivý řidič, který nikam nespěchá, ale ani se neloudá.

Uvědomila si, že se s ním cítí bezpečně a to ji překvapilo. Obyčejně když ji někdo vezl, byla jako na trnů. Za okamžik už zastavili před hospůdkou a Mark ji vedl dovnitř.

V hospodě měli plno, ale jako zázrakem zrovna když si objednali pití, uvolnil se jeden stůl v rohu, takže si mohli v ústraní sednout a prostudovat si jídelní lístek.

„Dáme si něco tady, nebo zajdeme někam do restaurace?“

Allie se rozhodla, že dnes se s Markem o placení opravdu podělí, a protože věděla, kolik by stála večeře v restauraci, dlouho se nerozmýšlela. „Zůstaneme tady.“

Přikývl, chvíli si prohlížel menu a pak se zeptal, jestli si už vybrala.

„Dám si krevety a hranolky. A zaplatím si to sama.“

„Nepovídej,“ usmál se na ni.

Odešel k baru vyzbrojen její hotovostí, objednal a zaplatil a pak se k ní vrátil s drobnými. „Tady máš, ty jedna nezávislá feministko.“

Usmála se a drobné si schovala. Hned se cítila líp. Nechtěla mu být zavázaná. Ne že by toho snad chtěl zneužít, ale už se setkala s tím, že si jeden mladík poté, co jí zaplatil večeři, nárokoval její tělo. Naštěstí ho velice rychle odpálkovala, ale měla z toho velice nehezky pocit, a teď v žádném případě nechtěla poškodit nový rašící vztah.

„Na co myslíš?“

„Nepovím. Co si dáš?“

„To samé.“

Setkali se očima a Allie je hned sklopila. Srdce jí bilo na poplach. Zděsila se, jak snadno by si s ní mohl dělat, co by se mu zachtělo. Snažila se přijít s nějakým neškodným tématem a vzpomněla si na to, jak přemýšlela o jeho práci.

„Povídej mi o své práci,“ poprosila ho a usrkla ze svého drinku. „Jak to, že jsi pořád jenom normální doktor? Řekla bych, že už z tebe dávno musí být specialista.“

Hořce se zasmál. „Máš pravdu, jenže jsem přisedlal uprostřed závodu. Nebo spíš jsem závod vzdal a přihlásil se na jiný. Vzpomínáš si, že jsem chtěl být chirurgem, jako táta?“

Přikývla. „Hrozně ti na tom záleželo.“

„Dokud jsem to nezkusil. Bylo to strašně neosobní. Někdo za tebe zjistí problém, pošlou ti pacienta, ty problém vyřešíš a pacienta si zase odvezou. Už ho nikdy nevidíš, a pokud nevzniknou další komplikace, ani nevíš, jestli s mu pomohla nebo ne.“

„Ale to je přece dobře. Pokud ho už nevidíš, pomohls mu.“

Zakroutil pochybovačně hlavou. „Možná, ale nesedí mi to. Já chci ty problémy zjišťovat, nechávat je vyřešit a pak těm lidem pomáhat doma.“

„Ale to je práce pro obvodního lékaře,“ nechápala stále.

„Přesně tak.“

Nevěřicně na něho zírala.

„Ale ty přece budeš chirurg.“

Zakroutil hlavou. „Už ne. Právě proto jsem teď na pediatrii, předtím jsem dělal gynekologii a porodnictví a geriatrii.“

„Cože? Ty chceš dělat obvodáka?“ vytřeštila oči. „Proč ne?“ usmál se na ni.

Proč ne? znělo jí v uších. Vybavilo se jí hned, pod jakým napětím pracoval její otec a jak ho to vysilovalo. Vzpomněla si, jak zbaběle to vyřešil jeho společník a nechal po sobě manželku a dvě malé děti –

„Proč ne? Protože si zničíš život. Je to příšerné. Proč si myslíš, že jich je tak málo? Je to hrozné vypětí, spousta papírování, práce po nocích a je to nevděčné...“

„Tak to ne. Není to nevděčné. Cokoli, ale ne nevděčné. A po nocích se dnes už taky nepracuje. Většinou jich několik spolupracuje, takže se vždycky domluví, kdo má službu.“

„Tak to řekni mému tátovi.“

„Taky jsem mu to řekl! A souhlasí se mnou.“

Jenom si odfrkla.

„To není pravda. No, možná s tebou souhlasil před pěti lety, ale dnes už ne. Proč si myslíš, že odchází dřív na odpočinek?“

Mark jenom pokrčil rameny. „Aby si užíval života, dokud ještě může?“

Musela se zasmát. „Ten určitě. Je to starý workoholik. Je to kvůli vypětí. Víím to.“

„No, ať už je to s ním jakkoli, chci to dělat,“ řekl tiše a snažil se vyrovnat natrhnutý pivní tácek. „Nemocnice není nic pro mě, teď už to vím.“

Byla jako omráčená. To nečekala. Přece chtěl být vždycky chirurg. Vždycky. A teď...

Znovu si nepřítomně usrkla a pak už od baru zavolali číslo, Mark odešel a za chvíli byl zpátky se dvěma voňavými talíři plnými krevet a hranolků, dřevěnými vidličkami a spoustou omáček a koření v malém košíku.

„Tak. Krásně to voní.“

A taky že ano. Allie nehleděla na svou postavu, labužnický si přivoněla a pořádně si jídlo osolila. Zdraví nezdraví, jednou za čas člověk zhřešit musí. Obvodák... vybavila si najednou zase.

„Allie?“

Zvedla oči a snažila se mu v obličeji vyčíst, co se stalo, ale nic tam nebylo.

„No?“ zeptala se.

„Co je to s tebou?“

Copak to mám napsané ve tváři, podivila se. Pokrčila ale rameny. „Jenom jsem... vždýcky jsem si myslela, že budeš chirurg.“

Ušklíbl se na ni. „No a nejsem. Sám jsem z toho byl napřed paf. Zvykneš si, uvidíš. Ty krevety jsou ale fakticky dobré. Nechceš tatarku?“

„Hm.“ Odtrhla růžek sáčku a bez přemýšlení si na krevety vymáčkla celý jeho obsah. Ochutnala a musela uznat, že to byl dobrý nápad. Pustila myšlenky na jeho kariéru z hlavy a místo toho se soustředila na jídlo a na jeho příjemnou společnost. Cítila se ale, jako by ji okradli.

Proč, to si uvědomila, až když se loučili a Mark ji u dveří zasypal polibky. Neměli žádnou budoucnost, protože Allie nemohla strávit život s praktickým lékařem. Nedokázala by vychovávat děti, pokud by si nebyla jistá, že se i zítra bude mít o koho opřít. Velmi dobře věděla, co takové povolání dokáže udělat s rodinným životem.

Co si to tady nalháváš, pokárala se hned. Po dvou schůzkách! A jedna z toho se ani nedá počítat. Do svatby je ještě hodně daleko.

Umyla se, vlezla si do postele a přikryla se studenou peřinou. Spánek ale nepřicházel.

Příští den přijali nového pacienta. Sedmiletá Claudia Hallová měla cystickou fibrózu. Onemocnění u ní zjistili hned po porodu a teď dostala další z řady plicních infekcí. V nemocnici měla dostat

nitrožilně dávku antibiotik. Přivedla ji maminka v pokročilém stadiu těhotenství. Za tu dobu, co tu Allie pracovala, už přišly poněkolikáté. Naposledy jí Allie zaváděla gastrostomickou trubičku do žaludku, aby ji přes noc mohli krmit, protože přišla o chuť a nedokázala sníst dost na to, aby to tělíčku stačilo.

Lidi si většinou myslí, že cystická fibróza je jenom dýchací onemocnění, ale ve skutečnosti stejnou měrou působí na zažívání, zhoršuje vstřebávání jídla a sekreci enzymů. Pokud Claudia snědla něco s obsahem tuku, musela to zajíst hrstí enzymových tabletek, protože jinak by to nestrávila. Mezi pobyty v nemocnici Claudia přibírala, ale s každou novou infekcí jí váha zase klesala. Allie vždycky doufala, že už k nim nikdy nebude muset chodit. Ve svém kratoučkém životě toho už prožila až moc.

„Kde budu tentokrát?“ zeptala se a rozhlédla se po známých prostorech.

„Máme pro tebe hezkou postýlku hned u okna, ano?“

„Dobře,“ přikývla Claudia. „Do toho pokoje s míšánky už nechci.“

Allie se zasmála. „A co dělá had?“

Claudia si vyhrnula tričko a ukázala jí trubičku. „Má se dobře. Celé noci jenom jí.“

„Tak jo. Teď si zase vyplníme pár formulářů a pak se můžeš jít podívat za ostatními.“

„Je tady pořád ještě Katie?“

Allie ji musela zklamat. „Ta odešla už před pár týdny. Ale máme tu několik holčiček, s nimiž se určitě rychle skamarádíš.“

Claudia přikývla a vyškrábala se na postel, což ji ale natolik vyčerpalo, že se jí spustil kašel, který skončil zvracením. Allie ale byla připravená a měla po ruce papírový pytlík.

„Posledních pár dnů je to s ní pořád horší,“ stěžovala si maminka Jayne. „Pořád jenom kašle. Pan doktor Barrett říkal, že by bylo lepší, kdyby si šla na pár dní lehnout do nemocnice. Tentokrát je to prý zápal plic. Takže je to jiné, než minule, to měla něco se střevy.“ Allie přikývla. „Nasadíme jí asi gentamycin. Ten by měl pomoci. Musíme s tím něco udělat, co?“ usmála se na Claudii, opřenou o pelest a evidentně vyčerpanou.

„Moc toho teď nenaspí,“ řekla Jayne a Allie jí na očích viděla, že sama na tom není o moc líp.

„Kdy se vám má narodit?“

„Za tři týdny, ale možná dřív. Mám totiž problémy s pánevními vazy a hrozně to bolí. Musím kvůli tomu nosit speciální pás, ale hrozně mi to vadí a strašně špatně se s tím chodí. Takže mi možná vyvolají stahy dřív.“ Jako by chuděra už tak neměla dost starostí. „Brzo to už budete mít za sebou,“ utěšovala ji Allie. Pak se obrátila ke Claudii. „Tak co, cvrčku, už je to lepší.“ Přikývla, ale bylo jasné, že jí moc dobře není. Vypadala hrozně ztrhaná a Allie by ji nejradši objala.

„Pan doktor přijde za chvíli a pak tě prohlédne a zavede ti jehlu. Pak do tebe napumpujeme nějakou dobrotu a ta si s těma potvůrkama, co tě tak obtěžují, rychle poradí.“

Claudia zase mlčky přikývla. Allie otevřela její složku a vytáhla z ní první list se jménem, adresou, příbuznými, registračním číslem a dalšími údaji. Přesně vedené záznamy mohou ušetřit hodiny zjišťování.

Allie pro jistotu zkontrolovala, jestli se nic nezměnilo. Jayne jí potvrdila, že všechno zůstalo při starém.

Allie složky zaklapla a připevnila Claudii na postel grafy. Změřila jí teplotu a tlak a obojí zanesla. Dechovou zkoušku jí udělala už předtím, zatímco jí Jayne povídala. Hodnoty byly zvýšené, jak předpokládala.

„Nedala byste si trochu čaje?“ zeptala se pak Allie Jayne.

„Moc ráda. Udělám ho.“

Allie jen zakroutila hlavou. „Jenom sed'te. Já někomu řeknu. Chcete slabý černý bez cukru, je to tak?“

„Jak si to můžete pamatovat?“ divila se Jayne a vypadala, že se rozpláče. Allie hádala, že to těhotenství je pro ni strašně vyčerpávající. Nakolik věděla, měla Jayne problémy, už když čekala Claudii, takže druhé těhotenství bylo zákonitě rizikové. Ted' už ale měla téměř jistotu, že dítě donosí.

„Mám skvělou paměť, ale jenom na zbytečnosti,“ oznámila jí Allie. Usmála se a vyběhla na chodbu. Tam narazila na jamajskou

sanitářku Pearl. „Mohla byste prosím vás udělat čaj pro paní Hallovou? Je támhle. Slabý černý bez cukru.“

„Já vím, dobře Jayne znám. Párkrát tady už byla. Sama jsem se jí chtěla nabídnout.“

Allie zanechala Jayne v Pearliných schopných rukách a jenom se utvrdila v tom, jaký poklad v ní celé dětské oddělení má. Oplývala nekonečnou laskavostí a trpělivostí a zdálo se, že jí v nejmenším nečiní problémy zvládnout znuděné neposlušné děti. Měly ji rády a ona zase je. Allie si říkala, že by z ní byla skvělá sestřička, ale pak ji napadlo, že je tak oblíbená možná proto, že dětem nikdy nemusí provádět žádné nepříjemné úkony, a tak jí víc důvěřují.

Allie zkontrolovala Amy Fulcherovou, kterou předchozí den přivezli ze sálu, až když už měla po směně. Vypadala mnohem spokojenější a stejně tak její maminka, která spala schoulená na křesle vedle postýlky.

Allie připadalo, že by nebylo hezké, kdyby je měla budit, protože spánek byl v tuto chvíli pro obě dvě to nejužitečnější.

Podívala se ke Claudii a viděla, že Mark už dorazil a s oběma si povídá. Přisedl si ke Claudii a usmíval se na ni a dobíral si ji a jí se to líbilo. S dětmi mu to jde, uvědomila si Allie a nechápala, proč si nezvolil dětskou chirurgii. Byl přece tak přesvědčený, že bude chirurgem...

Zakroutila hlavou. Pořád to ještě nechápala a nemohla se smířit s tím, že pro ně neexistuje společná budoucnost, že pro ni nebude nikdy víc než krátkou známostí, a přitom nikoho jiného tak v životě nemilovala.

Nasucho polkla a rychle se zaměstnala na druhém konci oddělení, odvrácená od Marka a jeho rozesmátých očí a úsměvu, který dokázal rozjasnit každou smutnou duši.

Její pokání ale nemělo dlouhého trvání, protože ji za chvíli požádal, aby mu pomohla u Claudie při zavádění kanyly. Hadička nebyla tak dlouhá jako ta, která se zavádí do srdce, ale i tak byla účtyhodná, uvážíme-li, že vstupovala v lokti a končila nahoře v hrudníku.

„Jak asi víte, zavedení bude trvat déle než u obyčejné kanyly,“ upozorňoval Claudii a její maminku. „Celá léčba by měla trvat pár

týdnů. A kdybychom měli pokaždé vyměňovat jehlu, asi by to moc bolelo a to přece nechceme, že?“

Claudia zakroutila hlavou a nechala se odvést na sál.

Než začali, dali Claudii ruku do dlahy, což sice nebylo nejpohodlnější, ale určitě příjemnější, než aby jí pořád museli píchat nové a nové jehly.

Zákroku byla přítomna i Jayne, která dceru uklidňovala. Allie byla zvědavá, jak Mark samostatnou holčičku zvládne. Jayne ji vychovala tak, aby byla s nemocí smířena a dokázala s ní bojovat, a Claudia teď byla potichu a vyrovnaná.

Allie Marka nikdy při zákroku neviděla a musela uznat, že o hodně přišla. I když Claudia plakala, byl Mark klidný a velice profesionální a za chvíli bylo po všem. Allie zajistila konec trubičky náplastí a ubezpečila se, že Claudii dlahu nikde netlačí. Nakonec Claudia dostala první dávku antibiotik.

Allie jí přišlo strašně líto, ale na druhou stranu věděla, že za poražení bakterií, které jí řádily v plicích, to zas tak vysoká cena není.

„Tak co, v pořádku?“ zeptal se Mark a kontroloval výsledek své práce s úsměvem.

Claudia přikývla, ale vypadala, že je neobyčejně unavená. Allie bylo samou lítostí do breku. Věděla ale, že to si dovolit nemůže, a tak jen nasadila profesionální úsměv a objala ji. Musela bojovat dál.

Stejně jako Jayne s povolenými vazy, kvůli kterým se jí o sebe při chůzi třely stydké kosti a působily jí nelidskou bolest. A přitom dokud je člověk v pořádku, netuší, co to symfýza je.

Allie si nedokázala představit, jak Jayne trpí. Brzo to už ale skončí, uklidňovala se. Až jí po porodu z těla zmizí některé hormony, pánev se jí rychle dá do pořádku.

„Můžu se už jít podívat za ostatníma do denní místnosti?“ žadonila Claudia a Allie ji nemohla odmítnout.

„Dobře, ale vezmi si s sebou radši i ten pytlík, kdy by ti bylo špatně. Chceš, abych tě ostatním dětem představila?“

„Já to zvládnou sama,“ zakroutila hlavou.

„Je tak samostatná,“ řekla obdivné Jayne a sesula se do křesla vedle postele. „Člověk by myslel, že bude zatvrzelá a nepřátelská, ale vidíte ji. Má tak silnou vůli.“ Jayne stiskla rty a odmlčela se. Allie přemýšlela, jaké to musí být mít dítě s cystickou fibrózou a vědět, že to, které je na cestě, má pětadvacetiprocentní šanci, že ji také zdědí.

Pohládila Jayne po rameni a vzdálila se, aby ji nechala chvíli o samotě, protože si to určitě zasloužila.

Jako zázrakem se jí podařilo najít chvilku na oběd v kantýně. Když pak odpočívala v křesle v rohu sesterny s šálkem čaje, překvapila ji tam Beth.

„Je báječný,“ začala bez úvodu. „Potkala jsem ho dnes v ambulanci. Musela jsem se schovat. Je k sežrání.“

Allie nic nepředstírala, věděla hned, o kom je řeč. „Vím.“

Beth se posadila naproti a zvědavě se na ni zadívala. „Co je to s tebou? To já bych měla sedět s protaženým obličejem. Vždyť po tobě jede. Mě by si nevšiml, ani kdybych měla šest noh!“

Allie se rozesmála. „Jsi pitomá. Chce být praktickým doktorem,“ vysvětlila jí po chvíli.

„Skvělé. Kdyby takových bylo víc!“

„Ale to já nechci. Hrozně to člověka vyčerpá.“

„Neměl by si o tom rozhodovat spíš on sám?“ zeptala se Beth kousavě. „A vůbec, co na tom? Teď je tady a chová se tak, že pokud ho ignoruješ, musíš být naprostý blázen anebo mrtvola. Nebo frigidní.“

Beth měla pravdu a Allie nebyla nic z toho, co Beth říkala. No, možná blázen, ale do Marka, připustila.

Dopila vystydlý čaj a odložila šálek. Šťěstí až do smrti byl asi výplod její fantazie. Přítomnost je přednější. Kdo říká, že každý vztah musí nevyhnutelně skončit u oltáře?

„Díky za vysvětlení,“ usmála se na nic nechápající Beth a s obrovskou úlevou se zase pustila do práce.

TRETI KAPITOLA

O schůzku ji pak znovu požádal až o víkendu, kdy už byla Allie pořádně nahlodaná, jestli si od rašícího vztahu neslibovala opravdu příliš. Pokud se tomu ovšem dalo říkat vztah.

Představovala si už, že ho asi více přitahuje Anna, i když to nedával najevo. S ní samou si pak podle takových teorií začal proto, že se v Audley zpočátku cítil jako kůl v plotě a nikoho neznal.

Nakonec to pustila z hlavy, a když byl zrovna nablízku, snažila se všimnout si jen své práce. Moc jí to ale nešlo. Radar v hlavě nešel vypnout, takže stačilo, aby proběhl kolem a Allie byla jako na trní.

S malými pacienty se ale odreagovat dokázala. Malé Claudii Hallové už antibiotika zabírala, i když jí stále ještě bývalo špatně. Injekce pomocí katétru v paži se jí naučili dávat rodiče, a protože na ně bylo opravdu spolehnout, odpadla sestřičkám další starost. V každém případě o onemocnění věděli víc než leckterý zaměstnanec nemocnice a stále své vědomosti prohlubovali, aby mohli být dceři užiteční. Všechno jí pak vysvětlovali, aby chápala, co se s ní děje.

Jak říkala Jayne, na prvním místě je Claudia, fibróza až na druhém. Neléčí se cystická fibróza, léčí se Claudia Hallová a to musí pochopit. Je to její tělíčko, ničí jiné, a je na ní, aby o něm rozhodovala. Když má pacient možnost léčbu ovlivňovat, hodně mu to pomůže.

To byl dobrý přístup, ale všechno taky neřešil. Konkrétně třeba problém, který byl pro Claudii nepřekonatelný, i když ve srovnání se zbytkem toho, co musela přetpět, se jednalo o maličkost. Každý třetí den léčby gentamycinem se jí musela brát krev, aby se zjistilo, nakolik se s antibiotikem snáší křehký imunitní systém.

Krev jí brali z ruky a Claudia si vždycky sama určila, z které to bude. Vždycky si pak na místo namazala „kouzelnou mastičku“ nebo-li lokální anestetikum, aby ji injekce tolik nebolela.

Nebylo to nic příjemného, ale injekce samotné jí kupodivu tolik nevadily. Nedokázala se však smířit s tím, že když jí ranku zalepí, musí jí pak náplast po čase sundat. Nesnášela to. A tak se vždycky náplast strhávala na tři.

Ty tři musela ale odpočítat Claudia a nikdo jiný. Měla ale pro strach uděláno a všichni to o ní věděli.

Stačilo se podívat na to, jak se Jayne potýká se svým rizikovým těhotenstvím, a bylo jasné, že Claudia má po kom být. Allie bylo Jayne líto. Jako by toho už tak neměla chuděra dost.

Darren Forsey se po operaci už fyzicky zotavil, ale stále kvůli kolostomickému sáčku odmítal vycházet z pokoje mezi ostatní děti, i když ho Allie nesčetněkrát přesvědčovala, že není cítit a pod županem ani vidět.

Překonat stud se mu podařilo až poté, co si s ním o tom promluvil Mark. Pověděl mu, že stejný problém má jeden moderátor dětských pořadů a taky jeden zpěvák.

„Kdyby se styděli a neukazovali se mezi lidma, daleko by to asi nedotáhli, nemyslíš?“ argumentoval rozumně a Darren nad tím musel přemýšlet. V pátek ráno z ničeho nic oznámil Allie, že by rád zašel k televizi.

„Mají tam satelit,“ vysvětlil Allie, když se zajímala, co se stalo s jeho přijímačem v pokoji.

A bylo to. Počkala, dokud se neoblékl a opatrně nezamaskoval váček a pak s ním šla k televizi. Vychovatelka zrovna končila dopolední výuku, a tak dětem bylo hej a Darrena si skoro nevšimly.

„Ten zrzavý kluk, to je Peter. A ten vedle, co má ruku v pásce, to je Adrian a ta holčička se jmenuje Claudia. Chceš, abych tu chvíli zůstala a představila tě?“

Zakroutil hlavou, a tak se otočila k odchodu a cítila, jak moc by si přál, aby splynul se zdí a nikdo si ho nevšímal. Věděla, že až přijde vhodná chvíle, sám se jim představí.

Vyšla ze dveří a doslova vrazila do Marka.

Chytl ji, aby nespadla a usmál se na ni tak, až jí srdce poskočilo radostí.

„Zrovna tě hledám,“ řekl jí.

„Tady mě máš,“ řekla trochu vyplašeně a ani nevěděla proč. Celý týden jí přece jasné dával najevo, že o ni nemá zájem.

„Máš dnes večer něco?“

„Dnes večer?“ Zamrkala. „Myslím, že nic. Proč?“ Dobře věděla, že nic nemá i proč se ptá, ale říkala si, že trocha nejistoty nikomu neublíží.

Ušklíbl se.

„Říkal jsem si, že bychom si někam vyšli. Poslední dvě noci jsem jenom pracoval a studoval, a tak si už pomalu zasloužím odpočinek. Nepřipojíš se?“

„A jak by takový odpočinek měl vypadat?“ tvářila se, že si to rozmýšlí.

„To je jedno,“ pokrčil rameny. „To bych nechal na tobě. Zajít si na večeři, zatancovat si nebo do kina, nebo se jenom podívat na televizi, prostě cokoli, jen abychom neleželi v lékařských učebnicích.“

„No, aspoň máme z čeho vybírat,“ zasmála se. „Nezní to špatně. Zamyslím se nad tím, vlastně se spíš poradím se svými spolubydlicemi. V poledne se uvidím s Beth a ta vždycky ví, co se kde děje. Je v tom opravdu dobrá.“

„Chudinko malá,“ škádlil ji a Allie by si nejraději dala pohlavek za to, jak byla nemístně upřímná.

„Někteří z nás tráví noci v posteli,“ odušila a Markův úsměv se ještě rozšířil.

„No, zní to stále slibněji,“ zamumlal a Allie cítila, jak ji zaplavuje ruměncem.

„Dobře víš, jak jsem to myslela,“ řekla ještě škrobeněji a Mark vyprskl smíchy.

„Bohužel vím. Víš ty co? Jestli se mezitím neuvidíme, přijď za mnou, až se rozhodneš, co bychom mohli dělat, do pokoje, abych se mohl obléct podle příležitosti. Bydlím v devatenáctce a dnes končím o půl šesté. Nemáš nic proti?“

„Dobrý nápad.“

Říkala si, že v jeho pokoji třeba objeví něco, co by jí naznačilo, jaký vlastně Je. Nechtěla s ním sice žádný trvalý vztah, ale i tak se chtěla opřít o něco hmatatelnějšího než jenom o záplavu hormonů. Vždyť i kolegové se musejí dobře poznat.

„Dále!“

Otevřela dveře a uviděla Marka oblečeného jen do džínů, bosého a s ručníkem kolem krku. „Ahoj,“ přivítal ji. „Přišlas zrovna... zrovna jsem vyšel ze sprchy. Takže co nás čeká?“

Pokrčila rameny. Fascinovaně pozorovala jeho svalnatý hrudník s kapičkami vody, které si tmavými chloupky nacházely klikaté cestičky k pasu. Přinutila se zvednout oči a maličko se začervenala. „Vlastně ani nevím. S Beth jsem nemluvila a ani s Lucy, takže jsem se neměla s kým poradit.“

Opřel se zezadu o parapet se zkříženýma nohama a rukama se zavěsil na ručník, který měl stále kolem krku. Allie připadal strašně sexy a měla pocit, že to na ní musí být vidět.

„Napadá tě něco?“ zeptal se a Allie polkla. Uklidni se, prosím tě, nabádala se.

Zase se zmohla jen na pokrčení ramen. „Mně je to jedno,“ řekla a pak si uvědomila, že se jí pusa rozjela, až se nestačila divit. „Beth a Lucy jdou dnes někam ke známým, takže bychom mohli zajít k nám a něco bych ti uvařila.“

Tvář se mu rozzářila. „Domácí jídlo, tak to už jsem neměl nevím jak dlouho. Super. A nevádí ti to?“

Asi jsem se zbláznila, říkala si. „Vůbec ne,“ řekla co nejpersvědčivěji a v duchu zoufale přemýšlela, co mu nabídne. Bylo to u nich jako u snědeného krámu, ostatně jako vždycky. Věděla, že bude muset do obchodu a koupit něco, co se jenom rychle ohřeje.

„Máš chuť na něco speciálního?“ zeptala se a v duchu se modlila, aby řekl něco, co dokáže uvařit. Kuchyň nebyla právě její parketa.

„To je jedno, cokoli tě napadne. Nevybírám si, teda kromě toho, že nejím játra, ledvinky a fazole. Jinak je to jedno.“

Přikývla a vykročila zpátky ke dveřím. „O půl osmé?“ navrhla a snažila se nedívat na horu svalů, která se k ní blížila.

Pověsil se jednou rukou na horní okraj dveří a usmál se. Nebyl od ní dál než pár centimetrů. Viděla, jak mu pod kůží na krku pulzuje krev. Po tváři mu z vlasů stékala kapka vody a Allie se musela přemáhat, aby mu ji neslízla.

„Tak jo, budu se těšit,“ řekl, sklonil se k ní a lehce ji políbil.

Zalilo ji horko, a tak se jenom usmála a vyběhla na chodbu. Po cestě domů přemýšlela nad tím, jaké to bude být s někým tak přitažlivým sama doma.

Mark znovu zazvonil a přendal si láhev do druhé ruky. Moc by ho zajímalo, proč si dávala tak načas. Uslyšel za sebou na ulici kroky, a když se podíval, kdo to tak pospíchá, uviděl Allie s taškou v ruce.

Ustrašeně se usmála a začala v kabelce šátrat po klíčích. „Ahoj. Omlouvám se. Čekáš už dlouho? Zapomněla jsem koupit smetanu na omáčku. Pojd' dál.“

Byla uhnaná a neupravená, tváře jí hořely a oči zářily a celá vypadala k nakousnutí. Jenom se nenechej unést, opakoval si pořád a snažil se nedívat na její ňadra, která se divoce zvedala a padala pod světříkem.

Z kuchyně se Hnula lákavá vůně a Mark se jí nechal vést do zadní části domu. Místnost sice byla čerstvě vymalovaná, ale do moderní kuchyně měla daleko. Bylo tam ale čisto a jídlo vonělo božsky, takže nebylo proč si stěžovat.

„Můžu ti nějak pomoci?“ zeptal se a postavil víno na stůl.

„To bys byl hodný, mohl bys třeba prostřít – víno! Díky. Já jsem na něj úplně zapomněla, ale tos nemusel...“

„A proč by ne? Ty ses starala dost,“ ukázal na sporák a Allie se konečně trochu zklidnila.

„Děkuju,“ zašeptala a cítila, jak má sucho v krku. Hlas měla chraplavý a Markovi se zdálo, jako by mu někdo přejel nervová zakončení v uších jemným smirkem. Strašně se mu líbila. Musel si odkašlat.

„Kde jsou příbory?“

„Tady.“ Otevřela zásuvku v lince a ten pohyb stačil k tomu, aby k němu přes lahodnou vůni jídla dolehla ještě další vůně. Mohlo to být mýdlo nebo parfém. Nebo prostě Allie.

Div, že nevzdychl nahlas. Sebral dva příbory a rychle utíkal do bezpečí ke stolu. Radši se před ní schoval, než aby udělal něco, čeho by oba litovali. Allie mu podala vývrtku a dvě skleničky, a zatímco dodělávala jídlo, otevřel Mark krásně vychlazené chardonnay, skleničky naplnil a jednu jí podal přes stůl.

Usmála se, trochu usrkla a úsměv se jí ještě rozšířil. „Je moc dobré. Jsi hodný, žes ho přinesl. Když jsem byla v obchodě, vůbec jsem si na víno nevzpomněla.“

„To je samozřejmost,“ zašeptal a pozvedl sklenku. „Na setkání... a na nás,“ dodal pak a byl by přísahal, že se začervenala.

Když dojídali, Allie si s úlevou oddychla, protože Mark se znovu projevil jako výborný společník. A protože Allie nic nespálila, ani nerozlila víno, Mark vypadal, že ho večer také těší. Nemožné se stávalo skutečností.

Poskládala talíře do dřezu, postavila na kávu, a aby ho nenapadlo pustit se do umývání, nasměrovala ho do obývacího pokoje a tam ho usadila na pohovku. Chtěla odejít, ale Mark ji chytil za zápěstí a stáhl ji k sobě na pohovku, a než si uvědomila, co se děje, cítila, jak ji *líbá*.

„Moc jsem si pochutnal, díky.“

Srdce se jí rozbušilo a Allie se zmohla jen na plachý úsměv. Políbil ji jenom zlehka, ale jí se zdálo, že dostala energetickou bombu.

„To ráda slyším, děkuju.“ Odkulila se od něho a schoulila se s nohama pod sebou v rohu pohovky. Cítila se tam bezpečněji.

„Je to, jako bychom se vrátili do minulosti,“ začala. „Před pěti lety jsme tak trávili celé hodiny a snažili se zlepšit svět.“

„Vzpomínám si. Moc úspěšní jsme nebyli, co?“

Byl tak sexy, že nevěděla, kam s očima. Přiškrknutě se zasmála. „Byla jsem hrozná, vůbec ses kvůli mně nevyspal,“ řekla tiše a zadívala se na ruce. „Neměls ode mě chvíli pokoj.“

„To jsem na tobě zbožňoval. A pořád zbožňuju. A ty naše úvahy se mi líbily.“

Zavzpomínala, jaké to bylo a jaké měl pro ni pochopení, a zase se usmála. „Měl jsi se mnou trpělivost, ale vím, že tě to nebavilo. Připadals mi úplně senzační,“ přiznala se.

„Tak proto jsi po mně tak jela?“

„Jejda. To to bylo tak vidět?“ Začervenala se. „Ani jsem si pořádně neuvědomovala, co dělám. Byla jsem tak naivní, promiň.“

„Neomlouvej se. Ani nevíš, jak strašně moc jsem tě chtěl.“

Cítila, jak se jí zase hrne krev do obličeje a zavrtěla se. „Ani jsem nevěděla, že se nabízím. Ještě štěstí, žeš byl takový džentlmen.“

„No, to nevím,“ zasmál se. „Moc jsem toho za ty dva týdny nenaspal, pořád jsem se v noci převaloval, jak jsem si představoval, co to máš pod tím svým župánkem.“

„Tak o tom jsem teda neměla ani tušení,“ potřásla smutně hlavou. „Když jsi mě políbil na rozloučenou, myslela jsem, že to děláš proto, abych nebyla smutná.“

Musel se zasmát. „Abys nebyla smutná? Milá Allie, já jsem tě políbit musel, ale moc mi to stejně nepomohlo. Celé roky jsem se pak mučil, a když jsem tě teď konečně políbil pořádně, musím říct, že to bylo stokrát krásnější než všechny moje představy.“

Oba cítili strašné napětí. Allie se zdálo, že nemůže dýchat a srdce jí chtělo vyskočit z prsou. Jako omámená se mu dívala do očí, a když k ní natáhl ruku, nezmohla se na odpor. Cítila, jak ji bere za ruku a proplétá prsty s jejími a přitahuje si ji k sobě. Stáhl si ji do klína a Allie teď ležela na zádech a zírala mu do pohádkově šedých očí.

Sklonil se k ní a lehce ji políbil, nijak vášnivě, jen se jí dotkl rty, jakoby váhavě, jako by chtěl něco naznačit.

„Jsi hrozně dobrá,“ zašeptal jí, když od ní na chvilku zvedl hlavu. „Nebude ti vadit, když se k tobě v tom ležení připojím?“

Zakroutila hlavou a Mark jí opatrně nadzvedl hlavu a postavil se. Vyzul se a lehl si vedle ní, objal ji a bylo mu moc hezky. „Tak se mi to líbí,“ zašeptal a znovu se k ní sklonil a ochutnával a mučil ji a rozpaloval.

Ucítila, jak se jí mezi stehna vkrádá jeho noha, a zdálo se jí, že Mark vášnivě sténá. Téměř vykřikla. Vzrušení nešlo vydržet. Chytla se ho za ramena a vzepjala se v návalu rozkoše. Cítila ho na sobě a věděla, že tak to má být.

Zvedl hlavu, zadíval se na ni a jemně jí odsunul vlasy z čela. Připadal jí tak něžný a zranitelný. „Jsi nádherná,“ zašeptal a znovu ji políbil.

Na sílu toho polibku ji nemohlo nic připravit. Cítila, jak se jí rozpouštějí kosti v těle, a nebyla schopna pohybu. Cítila se v jeho objetí bezmocná. Udělala by cokoli, o co by ji požádal.

Kdyby ji požádal, vyskočila by v nejvyšší rychlosti bez padáku z letadla.

O nic ji ale nežádal, jenom ji líbal, až jí změkl i mozek, a pak se s ní obrátil a opřel si ji o hrudník a nechal ji, ať poslouchá tlukot jeho srdce. Nějakou chvíli pak spolu jenom tak leželi a pomalu se uklidňovali.

„Asi před hodinkou jsi myslím říkala něco o kávě,“ připomněl jí opatrně.

O kávě? Nechápala, jak teď může myslet na něco tak přízemního. „Hm. Už bude dávno hotová.“

„Přinesu ji.“

Políbil ji, ale už jenom rychle, a odešel do kuchyně a nechal ji v obýváku samotnou, nehybnou a podivně malátnou. Za chvíli už byl ale zpátky s podnosem s kávou a sušenkami.

„Odkud je máš?“ divila se, když se posadila a viděla, co přinesl.

„Z kapsy u kabátu.“

„Ty mám nejradši,“ řekla, jako by mu to vyčítala.

„Já vím,“ řekl nafoukaně, ale bylo to hezké. „V pondělí v bistru jsi jich spořádala kila.“

„Ty sis toho všiml?“ rozesmála se.

„Pamatuju si o tobě všechno,“ prohlásil a sušenky rozbalil. Řekl to sice jen tak mimoděk, ale Allie cítila, že to myslel vážně. To jí lichotilo. Posunula se na okraj pohovky, natáhla se pro kávu, vzala si sušenku a namočila si ji do ní.

„Jsi hrozná, jak to můžeš dělat. Doufal jsem, že tě to už přešlo.“

„Hm. Jsou tak mnohem lepší. Zkus to, uvidíš.“

„Tak to ne. Mám je radši pěkně suché a křupavé.“

Posadil se vedle ní a položil jí familiárně ruku kolem pasu. Opřela se o něho a snažila se nasát do sebe co nejvíce z jeho tepla. Bylo jí moc hezky a hodnou chvíli nic neříkali, jen srkali kávu a chroupali sušenky.

Když už žádné sušenky nebyly a káva vychladla, obrátil do sebe Mark zbytek svého hrníčku a odložil ho na podnos.

„Dáš si ještě?“ nabídla mu, ale jen zakroutil hlavou.

„Díky, ale jsem utahaný. Co děláš zítra?“

„Zítra?“ zopakovala jako ve snách a snažila se zapojit omámený mozek. „Myslím, že nic. Nepracuju. Až v neděli. Proč?“

„Jedu se podívat na nějaké domy. Mám dva tipy v Pulhamu. Říkal jsem si, jestli bys nešla se mnou.“

Udiveně se na něho zadívala. „Ty už sis něco vyhlédl? A kdy sis na to našel čas?“

„No, moc jsem ho zrovna neměl. Náhodou jsem se dozvěděl, že pár kilometrů severně odsud, kde budu dělat roční praxi jako praktický lékař, se prodávají nějaké domky. Říkal jsem si, že když mám někde být nejmíň osmnáct měsíců, bylo by dobré koupit si dům. Říkal jsem si, že by ses možná chtěla pobavit. Nikdy předtím jsem dům nekupoval, takže ani nevím, na co mám dávat pozor.“

„Na praskliny,“ prohlásila s úsměvem a uvědomila si, že pokud tam plánuje být ještě dalších osmnáct měsíců, budou se moc vídat. Vzhledem k tomu, že byla přesvědčená, že mezi nimi nic dlouhodobějšího nebude, byla její radost nemístná. „Dobře, půjdeme spolu,“ souhlasila bez váhání. „Moc ti sice asi nepomůžu, ale stejně půjdu ráda.“

„Tak jo, vyzvednu tě v deset. První prohlídku mám o půl jedenácté. Vezmi si na sebe něco, abys v tom mohla chodit. Chci se tam trochu porozhlédnout, pokud budeme mít čas.“

„Vezmu si gumáky,“ slíbila.

Postavil se a pomohl jí na nohy. Objal ji a políbil tak hlasitě, až se kočka, která už už usínala, probudila a divoce se začala rozhlížet. Pak sevření povolil, políbil ji na špičku nosu, odtáhl se od ní, rozloučil a odešel.

Allie nevěděla, jestli má být ráda nebo naříkat.

V každém případě se jí večer líbil.

Posbírala špinavé hrnky a odnesla je do kuchyně. Tam ke svému překvapení zjistila, že když předtím odběhl pro kávu, stihl umýt nádobí od večere.

Takovou ohleduplnost nemohla nechat bez povšimnutí. Když si šla lehnout, úmyslně ignorovala své přesvědčení o tom, že pro ně neexistuje společná budoucnost. Na takové myšlenky měla času dost. V danou chvíli si hodlala užít přítomnosti a nechat událostem volný průběh.

První domek byl strašný. Byl sice řadový, stejně jako ten, co si Allie pronajímala s kamarádkami, ale tím veškerá podobnost končila. Kuchyně byla mrňavá a divná, v pokojích se cítili stísněně, na zahradu se vešla akorát popelnice a jedno křesílko a nebylo kde parkovat. Celé to musel postavit nějaký podivín, a nakolik dokázala usoudit podle Markových nezávazných slov, dům se mu nelíbil. Což bylo nakonec dobře, protože Allie by do něj nešla. To ale nic neměnilo na tom, že tam bylo čisto a všechno fungovalo, což samozřejmě hnalo cenu nahoru. Dům byl po rekonstrukci, ale zdálo se, že by spíš bylo potřeba vrátit ho do původní podoby, konkrétně vyměnit okna, dveře a vrátit komíny. Z hezkého starého domu se stal škaredý dům moderní.

Marka to úplně rozladilo. „Ten majitel musí být pěkný ignorant. Doufám, že ten druhý bude vypadat líp,“ svěřil se jí po cestě dolů do vesnice, kde zaparkovali auto.

„Určitě,“ řekla nepřesvědčivě. „Cena je stejná?“

„Je dražší, ale zase ne o tolik.“

Byl pořádně deprimovaný. Byl to jeho první dům, a jak jí řekl, měl už v zásadě vyřízenou hypotéku, ale naneštěstí teď byla po nemovitostech vysněné cenové kategorie taková poptávka, že sotva se něco nabídlo, už to bylo prodáno.

„Jak dlouho se už nabízí?“ zajímala se.

„Ten, co jsme viděli? Pár měsíců. Ten druhý se ještě nenabízí.“

„To je dobrá zpráva. Pokud se tady ten neprodal, znamená to, že za tu cenu nestojí. Ten druhý bude třeba lepší. Je to daleko?“

„Na konci Church Lane, neměl by to být problém najít.“

Když k němu nakonec tichou Church Lane došli, Allie zůstala jako opářená. Na pohled hezký domek dělila od silnice velká zahrada, která kdysi musela být překrásná.

„To je nádhera, Marku.“

„To teda je. Nemůžu tomu uvěřit.“

Chvíli jen tak stáli na silnici a obdivovali zašlou krásu červených cihel, oprýskaných okenních rámců, mírně pokřivených dveří, které na verandě obrůstaly popínavé růže, když vtom se dveře otevřely a vyšla z nich postarší paní.

Vlasy měla sčesané do drdolu a svetřík zapnutý až ke krku. Allie nevěděla proč, ale připadala jí jako vedoucí venkovské pošty.

„Pan doktor Jarvis?“ zeptala se překvapivě silným hlasem.

„Přesně tak,“ řekl Mark, otevřel branku a šel k ní a nabízel jí ruku a úsměv. „A vy musíte být paní Pettittová.“

„To jsem. Pojd'te dovnitř, abychom tu neměli zimu. Sluníčko už tolik nehrěje.“

Vešli dovnitř a zavřeli za sebou. Mark představil Allie jako svou přítelkyni a kolegyni. Allie nevěděla, jestli má být zklamaná nebo spokojená. Nakonec na tom tolik nezáleželo. Rozhlédla se kolem a okamžitě se do domu zamilovala.

„Je to nádherná,“ zašeptala.

„Taky bych řekl,“ slyšela říkat Marka. „To je teda rozdíl.“

„Nevím, jaký rozdíl,“ ozvala se konečně i paní Pettittová a v hlase měla pýchu. „Starali jsme se o to, jak to šlo nejlíp, ale před rokem manžel zemřel a samotná na to nestačím. Už se ani nevyškrábu do schodů, takže poslední dobou spávám tady dole. Koupelnu mám hned u kuchyně, takže to nevádí. Jděte se klidně podívat nahoru, jsou tam jenom dva pokoje a jeden je malý, takže nic pro velkou rodinu.“

„To nevádí, já ještě žádnou nemám,“ ujistil ji Mark.

Allie šla za Markem do schodů a přemýšlela, jak budou nahoru stěhovat nábytek.

Mark se zastavil ve dveřích do většího z pokojů, a jak se obdivně rozhlížel po stropních trámecích, div si neukroutil krk. Visely z nich sice pavučiny a o oknech se dalo říct totéž, ale na tom příliš nezáleželo. Allie viděla, že už se také zamiloval.

„Je to skvělé, Allie,“ řekl a usmál se na ni. V očích mu hořely plamínky vášně a Allie připadal jako dítě v očekávání Štědrého večera. „Nemůžu tomu uvěřit. Tomu říkám rozdíl.“

„To ano. Místo tří pokojů má jeden a půl, koupelnu dole...“

„Je to samostatný dům, zatímco tam ten byl půldomek, má místo na zaparkování, dost místa na garáž, na další pokoj, kdybys chtěla... a moc se mi líbí.“

„Ještě jsi neviděl kuchyň,“ upozornila ho, ale viděla, že nemá šanci. Mark seběhl dolů, rychle prošel kuchyň, koupelnu a záchod,

všechno staré, ale funkční, vystrčil hlavu ze zadních dveří a nakonec se vrátil k paní Pettittové s tím, že chce dům koupit.

„O ceně se ale dohadovat nebudeme,“ ujist'ovala se. „Chci říct, že si chci koupit nějaký byt a k tomu si zaplatit pečovatelku, takže peníze potřebuju.“

„Dohadovat se? To mě ani ve snu nenapadlo,“ uklidil ji.

Paní Pettittová se usmála. „To se mi ulevilo. Ale stejně, ještě vás na něco musím upozornit. Možná si to kvůli tomu ještě rozmyslíte, i když doufám, že ne, protože vypadáte na slušného člověka. Nemyslete si.“

Že je to jedno, protože já tady žiju už šedesát let, od té doby, co jsme se s Haroldem vzali, a když to musím prodat, tak někomu, kdo se mi líbí. Jenže je tu kočka, víte?“

Mark překvapeně zamrkal.

„Nemůžu si ji vzít s sebou, protože v tom domě jsou kočky a psi zakázaní. Přitom někde bydlet musí a je stará a nelíbilo by se jí, kdyby s ní špatně zacházeli. Takže jsem synovi řekla, že dům neprodám, pokud se mi ti lidi nebudou pozdávát a nebudou si chtít nechat Minnie. Minnie, Minnie, kde jsi?“

Odkudsi se vynořila velká černobílá kočka a blahosklonně se přešla po pokoji, posadila se v rohu a nepokrytě si je prohlížela.

„Tak to je Minnie,“ představila ji trochu zbytečně. „Minnie, pozdrav pana doktora a slečnu Bakerovou.“

Mark se sklonil a natáhl k ní ruku. Po dlouhém váhání se zvedla a k ruce si přičichla. Pak se Markovi otřela o nohu.

„Líbíte se jí,“ zavolala potěšeně paní Pettittová. „Jinak prská a škrábe.“

„To snad ne,“ mumlal Mark a škrábal vrtníci kočku za ušima.

„To byste viděl. A umí skvěle chytat myši. Od té doby, co ji máme, jsme je tady ani neviděli.“

Minnie, kterou Mark začal nudit, se přesunula ke své paní a ta ji láskyplně vzala do náruče. „Nevím, co si bez ní počnu,“ posteskla si paní Pettittová a do očí se jí vehnaly slzy. „Syn ale říká, že musím do bytu, a má pravdu. Pořád padám a je mi tu samotné hrozně smutno. Chudák se o mě bojí. Mně je jedno, jestli spadnu, nahoru nepoletím, dole mě najdou, ale on si dělá starosti.“

Allie přikývla. „To ho chápu. Ten byt je tady někde blízko?“

Paní Pettittová přikývla. „Je moc hezký. V domě jsou sami staří a každý týden hrají bridge a to se mi bude líbit. My jsme s Haroldem bridge milovali. Tak co říkáte?“ obrátila se k Markovi. „Vezmete si s domem i kočku?“

„Když jí to nebude vadit,“ usmál se Mark. „Mně určitě vadit nebude. Musíte mi ještě říct, ke kterému zvěrolékaři chodíte, co jí dáváte a tak, ale myslím, že to zvládnou. Doma jsme vždycky nějakou kočku mívali a celkem se mi po nich stýská, i kdyby měla prskat a škrábat.“

Paní Pettittová si oddechla. „Tak to abych snad zavolala synovi. Nevím, jak se to dělá, ale prý má ještě dnes někdo přijít, ale já je tady nechci. Teď už ne.“

Mark byl na rozpacích. „No, napřed musím ten dům nechat odhadnout a prověřit, to kvůli hypotéce. Mám sice příslib, ale oni si tu nemovitost napřed musí prohlédnout.“

„To je v pořádku,“ ujistila ho hned. „Můj chlapec je odhadce, a kdyby s domem bylo něco v nepořádku, určitě by mi to řekl. Před dvěma lety ho kontroloval, protože se trochu bál, a taky máme novou střechu. Bude to v pořádku, uvidíte. Zavolám mu do kanceláře, aby ty druhé zrušil. Má to totiž na starosti.“

Mark se jenom usmál.

Paní Pettittová si hlasitě oddechla a zamrkala, aby potlačila slzy. „Tak já jdu zavolat. A mám tady někde trochu sherry, abychom to mohli zapít.“

Zavolala synovi a Mark si s ním promluvil, aby se ujistil, jak dále postupovat. Paní Pettittová zatím odkudsi vytáhla láhev sherry a broušené skleničky a dohodu zpečetili.

Když se Allie zadívala na rozzářeného Marka a uvědomila si, kolik času společně strávili obhlídkou domu, strašně si přála, aby nechtěl pracovat jako praktický lékař, aby spolu mohli žít v krásném domku, který si právě vybrali, mít spolu děti –

Co si to tu maluješ za vzdušné zámky, napomenula se a soustředila se radši na Marka a paní Pettittovou, kteří se domlouvali na podrobnostech stěhování a prodeje.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Markova radost byla nakažlivá. Zbytek dne spolu s Allie oslavoval. Trval na tom, aby šli na oběd, samozřejmě do vyzkoušené hospůdky v Pulhamu, a Allie tušila, že tam v budoucnu bude Mark trávit ne jeden večer, aby si ušetřil starosti s vařením.

Ne že by mu to chtěla vyčítat. Byla tam příjemná atmosféra a hostinský byl přátelský, stejně jako místní. „To je dobře, že tu budeme mít zase někoho nového. Jenom si dávejte bacha na ochotníky. Ani nevíte jak, a už vás mají,“ upozorňoval ho hned jeden farmář.

„Ochotníci?“ zeptal se a zbystril a Allie s úžasem pozorovala, jak se kolem něho pomalu stahuje smyčka.

„Možná bych dělal dobré křoví,“ přemýšlel nahlas, a než věděl, co se děje, už k němu přicházel kdosi z kouta.

„Manželka jim dělá produkční. Musíte být blázen, ale jestli máte opravdu zájem, tak se zkuste ve středu v osm večer podívat na farmu Rookery. Budou tam mít konkurz. Můžete se spolehnout, že budou mít zájem hlavně o chlapy, hlavně o mladé. Kluků a dědků mají vždycky dost. Vaše mladá paní by asi...“

„Ne ne,“ zakroutila Allie divoce hlavou. „Jsem sestra a často mám noční, takže bych vůbec nemohla na zkoušky a vůbec. Bohužel.“ Pokusila se o omluvný úsměv a nechala Marka, aby se do toho dál zamotával.

Vypadal ale spokojeně, aspoň jí tak připadal. Navíc, zapadnout mezi místní bylo vlastně součástí jeho práce, pokud se měl stát praktickým lékařem. Její otec a pak i matka se také zapojovali, do čeho mohli, i když si nevzpomínala, že by kdy dělali pantomimu. Nic podobného samozřejmě v jejich vesnici neměli.

Odjížděli, když už bylo hodně po poledni, projeli kolem roztomilého domku a zamířili do Audley. „Nezajdeš ke mně na čaj? Mám čokoládové oplatky,“ pozval ji, když zastavili před nemocnicí.

To byla příležitost pro lepší prohlídku jeho útočiště. Minule měla oči spíš pro něho než pro pokoj. „Proč ne?“ souhlasila.

„Víš, že jsme se spolu nikdy nešli jen tak projít?“ zeptal se jí ve dveřích. „Co třeba zítra?“

Nakrčila nos. „Pracuju od sedmi do tří. Pak už bude pozdě.“

Zakroutil hlavou. „Vůbec ne, když bude hezky. Stmívá se až tak kolem šesté. Můžeme jít jen na krátkou procházku, pokud nebudeš unavená.“

„Záleží na tom, co je to podle tebe krátká procházka. Můj táta si pod tím představuje dvacetiminutovou procházku. Pro maminku jsou to dvě hodiny ostré chůze s labradory v patách.“

Musel se zasmát. „Co tak něco mezi oběma extrémy? Třeba hodina ostré procházky?“

„Copak se můžeš ostře procházet?“ zasmála se. Mark se na ni zašklebil a objal ji.

„To zjistíme.“

Pohlédl jí do očí a zvážněl. „Mám tě rád,“ zašeptal a políbil ji. Byl to něžný polibek, a když po chvíli zvedl hlavu, přitáhl si Allie těsněji k sobě.

Slyšela, jak mu bije srdce a bylo jí krásně a cítila se bezpečná. Ne že by to potřebovala, ale vždycky ji dokázal uklidnit. Políbil ji na čelo a mírně se od ní odtáhl.

„Dáš si ten čaj?“ navrhl a Allie přikývla.

„Buď tu jako doma, hned budu zpátky. Napřed musím někde vyhrabat konvici a hrnečky. Budu ďábelsky rychlý.“

Vytratil se do kuchyně a Allie měla konečně čas trochu se porozhlédnout. Byl to typický pokoj pro jednoho, podobný vysokoškolským kolejím. Bílé zdi, záclony s neurčitým vzorkem, základní a hlavně nezničitelný nábytek a v rohu sprchový kout se záchodem.

Nebylo to nic luxusního, ale to ji v danou chvíli nezajímalo. Dívala se spíše po osobních věcech, které měnily pokoj pro zaměstnance na Markův pokoj. Třeba knihy, poskládané na polici nad stolem.

Byly mezi nimi hlavně odborné lékařské příručky, ale také knihy o středověké architektuře, zahradničení, levná vydání detektivek a sem tam nějaká klasika.

Má svůj styl, usoudila, když pár z nich prolistovala. Vrátila je zpátky a rozhlédla se po místnosti. Bylo uklizeno, což ji příjemně překvapilo. Většina mladíků, se kterými se přátelila, jí připomínala křečka, kterého kdysi dostala jako malá holčička. Ať mu klícku

uspořádala, jak chtěla, vždycky si piliny a jídlo rozházel po svém. Ve srovnání s ním byl Mark zářný příklad pořádku a čistoty.

Byla v pokušení otevřít zásuvky a podívat se, co je v nich, ale odolala. Sama by nechtěla, aby jí on udělal něco takového, a navíc byla stejně přesvědčená, že by nic zvláštního nenašla. Na nějaká tajemství byl příliš upřímný.

Sedla si na postel, zasunula se do rožku, opřela se o stěnu a čekala, až přijde. Netrvalo dlouho a byl zpátky se dvěma hrníčky, které bylo možné považovat za pár. Hned se tím taky pochlubil.

„Nemysli si, že najít takové dva hrnky je tady jen lak. Bohužel jsem nenašel žádný cukr, takže je neslazený.“

„To nevádí.“ Vzala si hrneček a oplatek a ten hned namočila.

„Ty snad namáčíš úplně všechno,“ neudržel se Mark.

„Jenom oplatky a sušenky.“

Zasmál se a sedl si k ní s oplatky v klíně. Seděli a srkali a mlsali a bylo jim dobře, jako by byli doma.

Byl to zvláštní pocit, zvlášť proto, že uvnitř byli oba jako na trní.

Allie snědla tři oplatky, přičemž si na začátku dovolila jenom jeden. Mark jí pak vzal dopitý hrnek, položil ho na komodu a zamyšleně se na Allie zadíval.

„Víš, že jak tady sedíš skrčená na posteli s pusou od čokolády, mohl bych tě zneužít?“

Okamžitě si olízla rty, ale hned toho zalitovala, protože si všimla, jak mu při tom rozhořely plamínky v očích. „To nedělej,“ varoval ji. „Nemáš tušení, co tím riskuješ,“ zašeptal. Nakonec se neudržel a přitáhl si ji k sobě a ukázal jí, co že to riskuje.

Než od ní zvedl hlavu, přišla totálně o iluze. Totéž se navíc dalo říct i o Markovi.

„Tak se na mě nedívej,“ prosil ji. „Už tak to mám těžké, a nepotřebuju, abys mi podrývala sebevědomí. Díváš se jako ublížený koloušek.“

Spolkla, co měla na jazyku a snažila se skrýt své zklamání. Rychle se posadila. Vlasy měla rozčuchané, svetřík nakřivo a cítila se celá pomačkaná a zhýralá.

Zahlédla svůj odraz v zrcadle naproti a zasténala. Nejenom, že se cítila, ona jako zhýralá i vypadala.

Pročísala si vlasy prsty, ale to už Mark sebral hřeben a sám jí začal vlasy rozčesávat.

„Máš nádherné vlasy,“ zašeptal, když skončil. „Jsou jako z hedvábí. Nejradši bych tě položil na záda a rozprostřel je na polštář.“

Celou dobu ho pozorovala pohledem, který prozrazoval víc, než by si přála. Mark si ji přitáhl k sobě a položil tak, jak říkal. Rozčesal jí rukama vlasy tak, aby jí kolem hlavy tvořily vějíř, posadil se a zálibně si ji prohlížel.

„Víš ty vůbec, jak moc bych tě chtěl pomilovat?“ zašeptal a Allie se z hrdla samovolně vydral tichý protest a zradil ji. Mark ji hned zarazil. „Ne, nic prosím tě neříkej. Nechci, aby to bylo banální, až se to stane.“

Banální? Musel se zbláznit, blesklo jí hlavou. Allie přetékala láskou a on si myslel, že jejich milování by mohlo být banální. Potlačila emoce, které v ní vřely, a posadila se.

„Nemá to cenu,“ prohlásila a zašátrala v kabelce po sponce, aby si rozčesané vlasy mohla stáhnout. „Měla bych už jít.“

„Asi máš pravdu. Díky za dnešní doprovod.“

Podářilo se jí vykouzlit úsměv, i když to v ní úplně vřelo. Z divoké kočky se alespoň navenek znovu stala kotětem. „Bylo mi potěšením. Jsem moc ráda, že jsem s tebou mohla. A díky za oběd. S tou pantomimou jsi to myslel vážně?“

„Ještě nevím. Asi jo. Mohla by to být docela legrace.“

Svrážtila nevěřičně obočí. „Ty ses asi zbláznil.“

„Asi jo,“ usmál se. Zastrčil jí neposlušný pramínek vlasů za ucho a zív. „Tak jo. Doprovodím tě. Je tam tma a nechci, abys musela sama.“

Allie se rozesmála. „A jak si prosím tě myslíš, že chodím domů, když jdu pozdě z práce? Že si vezmu taxíka? Je to ani ne dvě minuty odsud. Nikdy se mi nic nestalo.“

Skepticky odfrkl a hodil na sebe sako. „I kdyby, stejně tě doprovodím. Vychovali mě jako džentlmena a tak se s tím musíš smířit.“

Nevadilo jí to. Znamenalo to jenom být v jeho společnosti o pár minut déle. Allie by nevadil ani celý den. Na prahu svých dveří

chvilku váhala, jestli ho nemá znovu pozvat na večeři, ale zevnitř se k ní donesl smích Beth a Lucy, a tak si to rozmyslela.

Položil jí ruce na ramena a usmál se. „Radši mě nezvi. Spíš než pozornost tvých spolubydlících potřebuju studenou sprchu.“

„Zrovna jsem došla ke stejnému závěru,“ zasmála se. „Uvidíme se zítra po práci. Mám se pak za tebou stavit?“

„Budu tě čekat. Ahoj zítra.“

Rychle ji políbil a po chvilce přemýšlení ještě jednou, tentokrát dlouze. Byl v tom příslib něčeho budoucího.

„Dobrou noc,“ zašeptal, otočil se na patě a vydal se směrem k nemocnici. Už teď se jí stýskalo.

Na rohu se otočil a zamával jí a Allie mu zamávala zpátky a pak jako bez duše vešla dovnitř.

„Tak tady ji máme, ztracenou dceru, kdepak jsi byla? S ním?“

Allie pozdravila mávnutím ruky Beth a svezla se na židli v kuchyni.

„Máme čaj?“

„Přijde na to,“ řekla Lucy.

„Na co?“

„Jestli nám všechno povíš nebo ne.“

„Nemám vám co říct,“ protestovala, jenže to už se obě křenily a svíjely v křečích smíchu. Beth vzala zrcátko a strčila jí ho před oči.

Měla zruřovělé rty, oči jí zářily a cosi zvláštního se jí stalo s pletí, protože byla jakoby pokrytá perletí. Odložila zrcátko a povzdechla si.

„No?“ pobízela ji Beth a sedla si naproti ní. „Tak co se to s tebou děje?“

Allie pokrčila rameny. „Vybírali jsme dům.“

„No teda. To na to jdete docela rychle. Jak dlouho že se znáte?“

„Pět roků? Nebo pět dní? Ne, to není tak, jak si myslíte. Ne dům pro nás, ale pro něho.“

„A našli jste něco?“ zeptala se Beth.

„Krásnou chaloupku.“

„Super. Aspoň se máte soukromí.“

„Tak proto si ji nekupuje,“ zasmála se Allie.

„No to ale neznamená, že ji na to nemůže používat.“

„Ty jsi strašná, Beth. Ne každý chce být se svým milým pořád někde zalezlý.“

„Ty to chceš dělat na veřejnosti?“

„Dělat co?“ zeptala se nevinně.

„To, co jste dělali celé odpoledne, jak jsi z toho celá rozpálená a máš z toho napuchlé rty,“ ukázala jí Lucy zase zrcátko. „To je v pořádku, Allie. Neděláš nic zakázaného.“

„Mám ho ráda,“ řekla z ničeho nic a podívala se na kamarádky očima plnýma slz. „No není to k zbláznění? Sotva ho znám, ale miluju ho, a nejhorší na tom je, že nás nic nečeká.“

„Jako proto, že bude praktický doktor?“ řekla Beth znechuceně. „Nejsi normální, fakt. Mark je chlap, jaký se v nemocnici objeví jednou za kariéru, a ty si myslíš, že vás spolu nic nečeká jenom proto, že nechce operovat, ale jenom léčit? Co chceš? Chirurga s mrakama peněz a soukromou klientelou?“

Allie byla zděšená. „Tak to ne! Peníze sem netahej! Jde o tu práci.“

„Je to dobrá práce.“

„Je to otrěsná práce. Vím to, protože jsem od malička viděla, jak ničí rodičům život. O obvodácích mi nic neříkej, protože to všechno znám až moc dobře a vím, že já bych to s ním nevydržela.“

„Ani kvůli takovému, jako je Mark?“

Lucy se vyčerpala, ale Allie jen pokrčila rameny. „Já nevím. Vůbec nevím, co mám dělat. Mám ho hrozně moc ráda, ale může mi to zničit život.“

„To nevíš. Já bych mu dala šanci,“ radila Beth. „Nemysli pořád na kariéru, ani svoji, ani jeho, ani na budoucnost. Mysli na to, že je vám teď spolu hezky. Jestli vám to nebude klapat, vždycky mu můžeš dát sbohem, ale pokud to nezkusíš, tak se budeš akorát trápit.“

Trápila by se. Možná s ním nebude schopná žít, možná bude žárlit, možná bude chtít, aby přestala pracovat. Možná je starý sukničkář. Možná je taky naprosto dokonalý, ale to Allie nevěděla, protože ho pořádně neznala, aspoň ne natolik, aby se mu celá oddala.

„Můžu už konečně dostat ten čaj?“ změnila téma.

Když příští ráno nahlédla do denního pokoje k dětem, našla tam Jayne se starší dcerou Sheridan a Claudií, která byla i přes náročnou léčbu docela veselá.

„Malé ještě není na světě?“ zeptala se Allie s úsměvem a Jayne se jen zasmála.

„Ani náhodou. Už si pomalu říkám, že to nikdy neskončí. Ale nestěžuju si. Věděla jste, že to je už moje deváté těhotenství?“

Allie nevěřícně zakroutila hlavou.

„Věděla jsem, že jste měla nějaké problémy, ale že tak moc?“

Jayne se melancholicky pousmála. „Někdy se mi zdá, že je to špatný vtip. Pořád čekám, že se jednou probudím a zjistím, že jsem potratila. Takže dokud jsem těhotná a vím, že dítě nosím, nestěžuju si, i kdyby to bylo jak chtělo těžké. Strašně se těším na porod, ale klidná budu, až malému necháme udělat testy na cystickou fibrózu.“ Zadívala se na děvčata a všimla si, že Claudia hledá kousek puzzle.

„Musel se někde ztratit, marni,“ natahovala. „Ten poslední.“

„Ale miláčku, je přece tamhle na stole.“

Claudia se marně rozhlížela, a tak nakonec Jayne vstala a natáhla se ke stolu.

„Já jí ho podám, Jayne,“ nabídla se hned Allie, ale to už se k ní přihnala Claudia.

„Mám ho,“ zavolala a Jayne se otočila.

Allie nedokázala přesně říct, co se stalo pak, viděla jen, jak se pod Jayne podlamují kolena a slyšela její výkřik a pak tupý náraz na zem.

Okamžitě byla u ní. „Je vám něco, Jayne?“ ptala se. „Chvíli se nehýbejte, ležte na místě. A dýchejte, pěkně pravidelně. Tak. Holky, pohlíďte maminku, nic jí není, jenom spadla. Držte ji za ruce, já zatím někoho seženu.“

Nechala holčičky s Jayne a vyběhla na chodbu. „Anno, pojď honem sem, Jayne spadla.“

„Slyšela jsem nějaký náraz. Zrovna jsem se šla podívat, co se stalo. Je v pořádku?“

„Nevím. Jsou s ní holky. Vypadá pořádně otřesená.“

Vrátili se do pokoje a klekli si k bledé roztřesené Jayne. „Už je to v pořádku,“ uklidňovala ji Anna. „Nedělejte si starosti, hned to dáme

do pořádku. Allie, zavolej na gynekologii, ať sem někoho pošlou. Ke komu chodíte, Jayne?“

„K panu Armitagovi,“ zašeptala. „Bože, to bolí.“

„To bude v pořádku, mami, uvidíš,“ přesvědčovala ji Claudia a svírala jí ruku. „Jenom pěkně dýchej, tak. Bude to dobré, miminku nic nebude, neboj se, mami, jsem tu s tebou.“

Allie s Annou si vyměnily zmatené pohledy. Claudia byla evidentně po Jayne. Allie si vzpomněla, že podobně uklidňovala matka Claudii, když jí zaváděli kanylu. Allie polkla, aby se zbavila knedlíku v krku.

„Holčičky, co kdybyste se šly s Allie podívat, jestli byste nenašli pro mámu polštář s peřinou,“ navrhla Anne.

Dívky se k ničemu neměly, takže k nim Allie musela natáhnout ruce. „No tak, Claudio. Sheridan. Honem pojďte, nebo bude mamince zima.“

„Já u ní zůstanu. Potřebuje mě,“ prohlásila Claudia odhodlaně. „Neboj, mami. Jsem u tebe. Budeš v pořádku.“

Allie chvíli váhala a pořád nemohla uvěřit té výměně rolí. Pak ale pokrčila rameny. Claudia situaci kontrolovala.

Rychle zamrkala, aby zamaskovala slzy, vzala Sheridan a běžela zavolat na gynekologii. Po cestě vrazila do jednoho lékaře a oddechla si. „Bene, mohl byste se prosím vás zajít podívat do denní místnosti? Jayne Hallová spadla.“

„Už běžím.“ Bez zaváhání změnil směr a nechal Allie se Sheridan samotnou. „Tak, a teď ten polštář a peřinu.“

„Bude v pořádku?“ zeptala se Sheridan a ohlédla se.

„Samozřejmě. Jenom je teď trochu těžší než normálně, takže spadne mnohem snáze. Řekla bych, že ti zítra ukáže pár modřin. Jé, Pearl. Mohla bys prosím tě pomoci Sheridan najít peřinu a polštář pro její maminku? Leží v denní místnosti.“

Pearl se chvíličku tvářila nechápavě, ale okamžitě se Sheridan ujala a vesele s ní začala švitořit. Allie přešla k pultu, zavolala doktora Armitage a informovala ho o tom, co se stalo. „Byl byste moc hodný, kdybyste se mohl zastavit.“

Za okamžik už byl v místnosti a klekal si vedle Jayne. „Ahoj holky, dáváte na maminku pozor?“

Holčičky přikývly a lékař se věnoval Jayne. „Co se vám stalo? Já nevím, člověk vás chvilku nechá bez dozoru a vy si tady spadnete.“

„Je miminko v pořádku?“ zeptala se malinko nervózní Claudia.

„Zatím nevím. Poslechneme si ho. Už jste ji někdo vyšetřili?“

Ben přikývl.

„Zatím jenom povrchně, ale až na pár odřenin jsem nic nezjistil. Srdíčko jsem ještě neposlouchal.“

John se k ní sklonil a začal ji, nebo spíše miminko, vyšetřovat. Nikdo ani nedutal.

Trošku jí zvedl blůzku, povolil kalhoty a začal miminko vyšetřovat. Přes tvář se mu mihl úsměv. „Jako zvon,“ zašeptal. „Chce si ho někdo poslechnout?“

„Já,“ zavolala Claudia a vzala si od lékaře naslouchadlo. Chvilí poslouchala a bylo vidět, jak z ní strach opadá. „Tak vidíš, mami, říkála jsem ti, že bude v pořádku.“

Joe se zasmál.

„Tak jo, a co maminka? Jak jste přistála?“

„Na bok. Jsem ale pěkně obalená, takže to ani tolik nebolelo. Jenom ruka bolí, asi jsem se praštila o něco tvrdého.“

„Tak jo. Prohlédneme si vás celou u nás na oddělení. Můžete vstát a jít, nebo vám máme radši sehnat nosítka?“

„Vstanu sama,“ řekla a pomaličku, velice opatrně se postavila a nechala oba lékaře, aby jí pomohli.

Claudia byla klidná, ale jen do té doby, než maminku posadili na invalidní vozík. „Tak, a teď si vás odvezeme k nám.“ Sotva ale vozík roztlačil směrem ke dveřím, Claudia znervózněla. „Vrátíš se, mami, že jo?“ ubezpečovala se napjatým hláskem. „Miminko bude v pořádku, vid’? Nemám jít s tebou?“

„Neboj, vrátím se v pořádku,“ slíbila jí Jayne. „Mělas pravdu. Jsem v pořádku. Zůstaň tady s Sheridan a pěkně si hrajte. Nevadí, když tady Sheridan zůstane?“ zeptala se ustrašeně Allie.

„Vůbec ne,“ ujistila ji Allie. „Nedělejte si starosti. Klidně jděte a dejte se do pořádku.“

„Musím zavolat Georgovi.“

„Zavolám mu za vás. Jděte. Řeknu mu, aby vám zavolal na gynekologii.“

Unaveně se usmála, zamávala dětem a odvezli ji. Sheridan objala Claudii a Allie je odvedla do pokoje, aby Claudii mohli udělat další testy. Allie se stále ještě nedokázala vyrovnat s tím, jakou měla sedmiletá holčička pevnou vůli. Dokázala se se svým onemocněním vyrovnat dokonce i bez své matky. Sheridan ji při testech držela za ruku.

Je k nevíře, jak při sobě dokážou stát, říkala si Allie, když spěchala domů, aby se stihla převléknout před tím, než se půjde s Markem projít.

Natáhla si džíny a tenisky, přes hlavu si přetáhla přiléhavý svetr a běžela zpátky do nemocnice za Markem. Za chvíli už stála přede dveřmi do jeho pokoje a bušila na ně a volala na něho a v hlavě se jí pořád honila vzpomínka na malou statečnou holčičku.

Mark otevřel dveře, podíval se, co se děje, a Allie se mu vrhla do náruče. „Co se děje, Allie?“

„To Claudia,“ zašeptala a rozplakala se.

PÁTÁ KAPITOLA

Mark nechápal, co se stalo. Jaká Claudia? Odvedl Allie dovnitř, posadil ji na postel a držel ji, než se vyplakala.

Napadlo ho, že malá Claudia Hallová asi umřela, ale nechápal to. Měla to sice chuděra v poslední době opravdu těžké, ale tohle nečekal. Když ji viděl naposledy, byla v pořádku. Všechny hodnoty měla v normě a nemoc ustupovala.

„Co se stalo?“ zeptal se, když Allie konečně přestala.

Allie popotáhla, vysmrkala se a začala vysvětlovat. „Jayne spadla a Claudia se chovala úplně skvěle.“ Držela ji za ruku a uklidňovala ji, představ si, jak musí být silná.

Kousla se do rtu a zase začala natahovat. Mark ji objal a byl navýsost šťastný, že se Claudii nic nestalo. „Jak je Jayne?“

„Je teď na gynekologii. Asi je v pořádku, ale pořádně to s ní zamávalo. Bude mít asi pár modřin. Úplně žuchla na zem, ani nevím proč, a přitom jsem se na ni dívala.“

O nic nezakopla, prostě jenom spadla. Bylo to hrozné. Ben ji prohlédl a pak přišel i Joe Armitage a odvezl ji s sebou. Doufám, že bude v pořádku i miminko, ale chudák Claudia a Sheridan jsou tak opuštěné.“

Brada se jí zase rozechvěla, a tak Mark rychle zasáhl. „Vyplnilas zprávu o nehodě?“

Allie protočila oči.

„No co myslíš? Kromě mě a dětí tam nikdo nebyl, takže papírování zbylo na mě. Jayne spadla a já jsem měla až do konce služby o zábavu postaráno.“ Napřímila se a omluvně se usmála. „Už je to dobré. Promiň, jak jsem se chovala, jenom mi to přišlo takové strašně dojemné.“

„Já vím,“ objal ji znovu a políbil na opuchlá víčka. Poradil jí, aby si šla opláchnout obličej. Odběhla do maličké koupelny a Mark na sebe zatím natáhl svetr, sebral kabát a boty a pak už jenom čekal, až Allie vyleze z koupelny.

„V pořádku?“

Přikývla a Mark jí dal ruku kolem ramen a odvedl ji k autu. Bylo mu jí líto.

„Je nádherně,“ zašeptala. „Ani jsem si nevšimla.“

Musel se zasmát. „Tak to já jo. Snažil jsem se studovat, ale moc mi to nešlo. Celý den to se mnou šilo, a tak jsem se po obědě šel projít a skoro jsem se nevrátil.“

Posadil ji do auta a sám sedl za volant. Kabát hodil na zadní sedadla a nemohl věřit, že před týdnem by bez něho večer nemohl vykročit ven.

Byl podzim a ten měl Mark rád. Líbilo se mu pozorovat, jak se příroda chystá ke spánku a listí se barví a ve vzduchu je cítit zima. Cesta do Pulhamu vedla přes malou vesničku s hezkými chaloupkami, přes potůčky a kolem luk, na kterých se popásali koně. Mark byl přímo nadšený a předchozí hodiny strávené studiem a městský ruch mu v hlavě rychle vystřídala úleva a radost z Alliiny tiché společnosti.

Když přijeli do Pulhamu a zabočili do Church Cottage, připadalo mu to, jako by se vracel domů. Na zahrádce stála paní Pettittová s nějakým člověkem ve středních letech. Mark usoudil, že to bude asi její syn. Zabrzdil a vystoupil ven.

„Dobrý den,“ zavolal. Paní Pettittová se k němu obrátila a na tváři se jí rozzářil úsměv.

„To jsem ráda, že vás zase vidím, pane doktore. Nerozmyslel jste si to?“ zeptala se hned.

Mark zakroutil hlavou. „Ani omylem.“

„To ráda slyším. Minnie bude mít radost. Geralde, to je pan doktor Jarvis, jak jsi s ním včera mluvil po telefonu. Pane Jarvisi, tohle je můj syn Gerald.“

Potřásli si rukama a paní Pettittová je pozvala dovnitř.

Mark s díky odmítl, i když nerad, a vysvětlil, že se jdou, dokud je světlo, projít po okolí.

„Tak potom přijďte na čaj,“ navrhla jim. „Zbyl mi i kousek buchty s jahodovou marmeládou. Ukazovala jsem vám na zahrádce jahody?“

Se smíchem zakroutil hlavou. „Venku jsme se zatím moc nerozhlíželi. Rádi se ale podíváme, až se vrátíme z procházky. Pozvání na čaj určitě neodmítneme.“

„Takže asi za hodinku?“

„Tak nějak, jestli se ale neztratíme.“

„Nebojte,“ uklidnil ho Gerald. „Je to tady dobře značené. Navíc tu někde musíme mít mapu, počkejte, přinesu vám ji. Když se tu chceme projít s dětmi, vždycky si ji bereme.“

Mark s Allie vyrazili s vypůjčenou mapou k lesu, kde našli pohádkový potůček. Allie se tam moc líbilo, a tak se tam zastavili. Dováděla jako malá holka, smála se a zasypávala Marka listím. Objal ji a dlouze políbil. Říkal si, že pokud všechno vyjde podle plánů, mohl by tady žít a být šťastný.

Bylo jenom potřeba řádně dokončit prodej a domek byl jeho. Představoval si, jak Allie v ponožkách a starých kalhotách vaří oběd, zatímco on ryje zahrádku a snaží se odhánět Minnie od krmítka pro ptáky.

„Na co myslíš?“

Zadíval se jí do očí a usmál se.

„Přemýšlel jsem o domově.“

Mrkla na hodinky. „A když jsme u domova, paní 1'ettittová už nás bude čekat. Měli bychom jít zpátky.“

Přikývl, ale nepohnul se. Vychutnával si ji v náručí. Znovu ji políbil a pak ještě jednou a přitáhl si ji pořádně k sobě. „Je to tak krásné, že by z toho jeden zešlel.“

„Tak s tím přestaň.“

„Nechci.“

Zasmála se a vysvobodila se z objetí. „Tak to máš smůlu. Já mám chuť na čaj s buchtou. A kdo tam bude poslední, ten je srab.“

Rozběhl se za ní lesem a nevěřil, jak je rychlá. Dohonil ji, až když zakopla o kořen a natáhla se na zem. Nic se jí nestalo, jenom si vyrazila dech. Než se k ní Mark přihnál, už se zase smála, a tak ji místo první pomoci políbil.

Nebýt labradora, který je vyrušil, mohl o ně jeho pán zakopnout. Rychle se proto zvedli a oprášili se vzájemně od listí.

Allie byla rozčuchaná, a přesto nádherná. Tváře jí zružověly od běhu a v očích měla štěstí. Alespoň doufal, že je to štěstí.

Pro Allie to byl další z nádherných dnů. Procházka se vydařila, domek byl hezčí, než jak si ho pamatovala a Minnie jí po celou dobu návštěvy ležela na klíně a předla, což jí vůbec nevadilo. Paní

Pettittová jí řekla, že je to čest, ale Allie to moc nechápala. Měla odřené koleno, promočené kalhoty a bucha skončila v žaludku Minnie, ale jinak to šlo. Hlavně, že ji kočka měla ráda.

Pak ji Mark odvezl do svého pokoje a tam ji líbal tak vášnivě, až si myslela, že se jí podlomí kolena. Už v lese to bylo k nevydržení, ale teď, v soukromí, kde je nikdo nevyrušoval, leželi vedle sebe a Allie nevěděla, co dělat. Těch polibků a rukou a všeho bylo tolik, že se jí až točila hlava.

Nakonec se mu opřela o rameno a usnula. Když se vzbudila, bylo už po půlnoci. Překvapilo ji, že je u něho v pokoji, v posteli a v jeho náručí.

„Marku?“ zatřásla jím mírně a probudila ho. Cosi zamumlal a přitáhl si ji pevněji k sobě. Cítila, jak jí zakliňuje nohu mezi její stehna.

„Marku,“ opakovala a zatřásla mu ramenem, i když byla nahlodaná, aby se mu poddala a zůstala s ním. Zašátřala po vypínači a rozsvítila lampičku. Znovu s ním zatřásla.

„Hm,“ ozvalo se. „Co je zase?“

„Musím jít domů, Marku.“

Otevřel oči a zaostřil na ni. „Kolik je?“ zeptal se zmateně.

„Bude půl jedné.“

„Tak to ještě vstávat nemusím.“

Musela se zasmát. „Ale já jo. Musím domů.“

To už se úplně probral, pořádně si ji prohlédl a zašeptal. „Nemusíš. Můžeš tu být se mnou.“

Bylo jasné, co tím chce říct. Přesně v duchu jeho filosofie dáme věcem volný průběh, jenže Allie se najednou nechtělo. Zdálo se, že by do toho šli ani ne chladnokrevně, spíš bez rozmyslu a jen tak, a Allie si od toho slibovala něco víc.

Hlasitě vydechla a Mark se smutně usmál. „Znamená to ne?“

„Ano. Chci říct, znamená to ne. Promiň, ale...“

„To nic. Nakonec, jsem rád. Jsem unavený, oba ráno musíme do práce a já si myslím, že poprvé by to mělo být hezké.“ Políbil ji, jenom velice něžně a lítostivě, překulil se na stranu, vstal a pomohl i jí. „Pojď, doprovodím tě.“

„To nemusíš,“ protestovala, ale on jen zakroutil hlavou.

„Musím. Neusnul bych, kdybych si nebyl jistý, že jsi v pořádku došla domů.“

„Zbytečně si děláš starosti, jsi jako moje maminka.“

„Jak se mimochodem má?“

Allie se zasmála. „Dobře. Pořád se vyptává, kdy tě přivedu, aby tě zase mohla vidět.“

„Kdykoli,“ usmál se. „Mám je oba hrozně rád.“

„To jí řeknu.“

Nazula si boty, přehodila přes sebe kabát a vyšli spolu do chladné jasné noci. Bylo mrazivo a od úst jim stoupala pára. Pevně si ji přitáhl, a když došli k jejímu domku, u dveří ji políbil.

„Nemůžu uvěřit, že jsem ti dovolil, abys odešla,“ šeptal jí do vlasů. Pak se ale napřímil. „Jdi už, běž se schovat. Uvidíme se ráno.“

Poslechla ho a celou dobu, než usnula, se divila, jak mu mohla dovolit, aby jí dovolil odejít.

„Tak co je nového?“ zeptala se Anny.

„Jako od včerejška? Jayne je v pořádku, má jenom pár modřin. Claudia má hroznou radost, že už je zpátky. Měla asi strach, že maminka o malé přijde.“

„Hm. Říkala to.“

„Taky jsme přijali šestiletou holčičku, která si hrála na žebříku, zatímco se tatínek nedíval, a zlomila si ruku. Byla to taková ta ošklivá dětská zlomenina, kdy se ta druhá kost jenom ohne. Hned šla na sál. Pak tady máme další appendix, dvě děti s kolikou a zvracením a na pozorování jednoho kluka, který se vyboural na kole.“

„Takže další normální neděle,“ shrnula to Allie. „A co Darren?“

„Zotavuje se. Půjde na pár dní domů a čipky mu bude dávat matka. Doma mu bude líp. Myslím, že si pro něho přijedou v poledne. A co ty? Jak ses měla po službě?“

„Báječně,“ řekla upřímně. „Šla jsem na procházku do přírody, byla jsem na čaji s buchtou u jedné roztomilé staré paní a pak klidný zbytek večera.“ Marka vynechala, protože Anna taky nemusela vědět všechno. Už tak jí záviděla.

Marka Allie viděla až později, když zrovna telefonoval v kanceláři. Divoce na ni mával a naznačoval, aby zůstala, takže

vkroužkla k němu a udělala dva hrnky čaje, posadila se do rohu a čekala, až domluví.

Slyšela jenom Marka, ale hovor se týkal domu, a když sluchátko položil, usmíval se. „A je to. Odhad udělají během pár dnů, a pokud všechno půjde dobře, budu se moct nastěhovat hned, jak bude paní Pettittová připravená.“

„To se tam nastěhuješ rovnou?“ zděsila se Allie, protože si uvědomila, že to by nebydlel v nemocnici a neměla by to k němu už tak blízko. Byl to jeden týden a už si zvykla na to, že ho má stále nablízku.

„Jo, ale tady ten pokoj si ještě podržím. Potřebuju ho, když budu mít pohotovost nebo když se v domě něco stane, třeba že nepoteče voda a tak. Proč se ptáš? Budu ti chybět?“ zeptal se škádlivě a Allie si nebyla jistá, co chce slyšet. Možná pravdu, usoudila nakonec. „Budeš,“ přiznala.

Úsměv mu na tváři vystřídal porozumění. „Dnes mám večer službu, ale jinak bych tě vzal na večeři.“

„Nemůžu na večer pořád jíst velká jídla. Tloustnu.“

„Tak bychom si mohli něco přinést z restaurace a sníst doma.“

„To pak přibereš míň?“

„To ne, ale vždyť hubnout nepotřebuješ,“ zasmál se.

„Ale ani tloustnout.“

„Tak já zajdu do obchodu a koupím si nějaký salát a ty si můžeš v koutku chroupat mrkev.“

Nakrčila nos. „Mohli bychom si něco dát u mě. Tam tě přece zastihnou.“

Zakroutil hlavou.

„To by se mohlo stát, že bych musel uprostřed do nemocnice. Ne, budu tady a budu studovat.“

„Přemýšlels nad tím, jaké to bude, až budeš pracovat jako praktický lékař? Dokud jsi tady, stačí ti přejít chodbu, ale pak? Bude to mnohem horší.“

Usmál se a postavil se. „Nezkoušej to na mě, Allie. Vím, do čeho jdu.“ Přešel k ní a políbil ji na čelo. „Díky za čaj. Uvidíme se později. Musím na kliniku.“

Odešel pryč a Allie nechal v depresi. Začínala si uvědomovat, že ho zřejmě nepřemluví a že je zamilovaná do někoho, koho si nemůže dovolit milovat.

Setřela slzy a rychle se postavila. Uvědomovala si, že se chová hloupě. Vždyť je to jenom známost, žádná největší láska v dějinách, připomněla si.

Na oddělení se vrátila, zrovna když jednoho z malých pacientů přivezli ze sálu. Čekala ji spousta práce a přesně to potřebovala. Postarala se o holčičku a promluvila s její maminkou a Marka i s jeho polibky vypudila z hlavy.

„Jak se má maminka?“ zeptala se Allie Claudie další ráno při kontrole kanyly.

„Dobře. Včera večer se miminko narodilo v Pizze Hut.“

Allie skoro upustila stříkačku. „Cože!? To si děláš legraci.“

„No jo. Dělam,“ řekla a vybuchla smíchy a Allie se přidala.

„Ty jedna potvůrko! A teď mi řekni, jak jí opravdu je.“

„Má se dobře. Miminko se narodí ve středu, takže zítra. Maminka s tatínkem nás včera se Sheridan vzali na večeri a řekli nám to. Není to skvělé? Nemůžu uvěřit, že budeme mít miminko, po tom, co se stalo naposledy.“

Allie si přisedla na okraj postele. „To jsi byla asi moc smutná, co?“ zeptala se něžně.

Velké modré oči vystřízlivěly. „Když to miminko umřelo? Byla. Maminka byla taky strašně smutná. Bylo to hrozné. Nevěřím, že bude všechno v pořádku. Maminka říká, že možná bude mít cystickou fibrózu a že to nejde zjistit, dokud se nenarodí. Doufám, že bude zdravé, ale i kdyby ne, nebude to tak strašné, aspoň budeme dva.“

Na prvním místě je Claudia, fibróza až na druhém, vybavilo se Allie v duchu, co jí řekla Jayne. Onemocnění je vždycky v pozadí, nesmí ovládnout jejich životy, i když je nelze ignorovat. Filosofie asi fungovala, protože jak se zdálo, Claudii fibróza příliš strašná nepřipadala. Nakonec, sama jí trpěla a byla v pořádku.

Allie měla na krajíčku. Místo toho dodělala svou práci a postavila se. „Tak, hotovo.“

„Zajímalo by mě, jestli to bude kluk nebo holka,“ prohodila Claudia.

„To se brzo dovíš. Už jenom jeden den a bude tady. Aspoň se máme na co těšit.“

„Budu se na ni moct podívat? Myslím na tom jejím oddělení.“

„Ale samozřejmě,“ ujistila ji Allie, sedla si k ní znovu a objala ji. „Hned, jak jí povolí návštěvy, tam spolu půjdeme. Já miminka miluju.“

Claudia přikývla a zlaté vlásky jí spadly do čela. „Dobře. Mohla bych teď dostat něco k snídani?“

„To víš, že jo. Nezapomeň si ale vzít prášky.“

„Nebojte,“ ujistila ji, jako by byla dospělá, vyskočila z postele a byla z ní zase sedmiletá holčička. Odešla do jídelny a Allie po sobě začala uklízet.

Do pokoje potichu vešel Mark, přikradl se k ní zezadu a ji chytil kolem pasu. Allie poskočila a vykřikla, pak se ale rozesmála, ruce mu odstrčila a výstražně mu pokývala prstem.

„Div jsem duši nevypustila,“ vyčítala mu.

Ušklíbl se, a to tak svůdně, že jí tep vyletěl do oblak. „Tak to se omlouvám,“ řekl vůbec ne omluvně.

„Tak se mi zdá, že jsi toho včera v noci moc na práci neměl,“ zhodnotila jeho stav škodolibě.

„Děláš si legraci? Vůbec jsem se nedostal do postele. Odpoledne mám ale volno. Nechceš se se mnou vyspat?“

Chtěla. Nedokázala si představit nic krásnějšího, než se mu schoulit v náručí a usnout. Měla ale spoustu práce a kromě toho by se jí snadno mohlo stát, že by se zbláznila radostí.

„Promiň, ale pro tentokrát budeš v posteli beze mě,“ řekla v okamžiku, kdy dovnitř vešla Anna.

Ta chudák zamrkala, omluvila se a zase vyšla a na tváři měla zvědavější výraz než kdy předtím. Allie protočila panenky a rozesmála se. „Jak se z toho mám vylhat?“

Mark pokrčil rameny.

„Nechej to tak. Pokud ti ovšem nevadí, že si lidi budou myslet, že je to pravda.“

To byla ale záludná otázka. „Ne že by mi to vadilo, to ne, jenom nepotřebuju, aby mě každý vyslychal, stačí, že to mám doma od spolubydlících a teď ještě Anna. Jsou jedna jako druhá, zvědavé a celé žhavé dát mě s někým dohromady, horší než maminka.“

„Nemůžou být ale horší než moje mamka. To je teprve síla. Pořád jenom říká, že chce být babičkou. To mám za to, že jsem jedináček.“

„No tak toho já jsem ušetřena,“ řekla vděčně Allie. „Můj bratr je zasnoubený s moc milou dívkou, takže jsou rodiče zticha.“

„Bud' vděčná i za takové drobnosti,“ poradil jí. Zapípal mu pager, ale nevšímal si ho. „Víš určitě, že si se mnou nezdřímneš?“

Kdyby tušil, jak moc musí bojovat s pokušením, nevzdával by to, jenže evidentně nic netušil, protože když se smíchem odmítla, povzdychl si a odešel.

Anna byla v okamžiku uvnitř, ale Allie se na ni zamračila. „Na nic se neptej,“ varovala ji.

„Tak ty mu tady na službě nahlas povídáš, že večer bude muset do postele sám, a čekáš, že se na nic nebudu ptát?“

„Bavil jsem se o něčem jiném,“ zasmála se nuceně Allie.

Anna nakrčila obočí.

„Chceš říct, že když jsi ho pro dnešní noc odmítla, tak jste se bavili o něčem jiném? Tak o čem? O léčbě nespavosti?“

Allie se zasmála a zakroutila hlavou. „Na nic se nevyptávej, nic se nedozvíš. Nemáš co na práci?“

„Moře. Právě proto jsem tě hledala. Máme tu dítě s horečnatými křečemi po zánětu ucha. Je to dvouletý chlapeček, a pokud se nepletu, tak k němu před chvilkou volali Marka. Přivezou ho k nám pod sedativy a zřejmě ho budeme muset napojit na respirátor, protože ho asi budou paralyzovat, aby mu ty záchvaty přestaly. Můžeš připravit postýlku?“

„Už jdu,“ Allie šla ke dveřím a v duchu si říkala, co bude potřeba zařídit. „Zůstane s ním maminka?“

„To nevím. Bude ale dobré, když dostane zvláštní pokoj. Budeme se mu muset asi věnovat víc než jindy.“

Allie šla hned do rodinného pokojíku blízko sesterny, odstranila postel a nachystala místo ní dětskou postýlku s bočnicemi, protože

u tak malého pacienta s takovými problémy si obyčejnou postel dovolit nemohli.

Nachystala přístroje, zkontrolovala respirátor a postýlku ustlala. Děťátko přivezli pod sedativy v Markově doprovodu.

Chlapec byl napojen na kyslík, měl na sobě spoustu přísavek s dráty a kromě plenky byl nahý. „Má antibiotika kvůli té infekci a teplotě. Je potřeba, abyste ho někdo pořád omývali houbou, dokud mu teplota neklesne pod třicet osm. Budeš u něho?“ zeptal se Allie.

Přikývla a Mark se usmál. „Dobře. Maminka zůstane s ním, je to tak, Carol?“

Vystrašená žena přikývla. „Jestli to nevadí.“

„Samozřejmě že ne. Postel je připravená. Je sice trochu kratší, protože je pro děti, ale snad vám to vadit nebude.“

„To mi nevadí, na mně teď nezáleží. Hlavně aby Toby byl v pořádku. Myslíte, že to bude dobré?“

„Určitě,“ ujišťoval ji Mark. „Jenom potřebuje trochu času. Snížíme mu teplotu a pak se na něho znovu podíváme. Řekl bych, že už zítra se posadí a bude si s vámi povídat.“

Allie připadalo, že maminka při pomyšlení na takové štěstí propukne v pláč. Popotahovala, kývala hlavou a děkovala mu. Mark se na ni usmál a vyšel ven.

Allie si všimla, že je pořádně unavený. Zdalipak jí, jak se patří, přemýšlela. Ne že by byl ale vyhublý. Zřejmě mu chyběl hlavně spánek. Cítila, že by se o něho měla postarat.

Postarala se o Tobyho, zkontrolovala, že všechny přístroje fungují a zaznamenala všechna měření do tabulek. Pak odešla udělat Carol čaj. Byla evidentně hodně rozrušená, protože se jí nepodařilo kontaktovat manžela. Allie ji přistihla, jak se snaží volat mobilem, a hned ji upozornila, že by mohla porušit správné fungování některých přístrojů, a poslala ji telefonovat ven.

Malý Toby byl velice klidný. Allie mu zkontrolovala plenku, otřela ho houbou namočenou v teplé vodě a sledovala, jak mu postupně teplota klesá ze čtyřicítky na devětatřicet. Během dalších několika hodin pak rtuť klesla i pod tuto hranici.

Nedýchal samozřejmě tak, jak by ideálně měl, protože tělíčko bylo pod sedativy. Přijel jeho otec a Allie nechala oba rodiče se synkem o samotě.

„Tak jak je mu?“ zeptala se jí Anna.

„Vypadá dobře. Neměl žádné křeče a teplota mu klesá. Vrací se mu taky barva. Když ho přivezli, byl trochu bledý a zdálo se mi, že modrá.“

„To je dobře. Napsala jsem tě k němu i na zítřejší odpoledne, pokud ho tu ještě budeme mít. Doufejme, že do té doby bude v pořádku, protože máme i tak dost co dělat. Mimochodem, Mark ti vzkazuje, že odešel k sobě a prý jestli by ses u něho po službě mohlaavit.“

Srdíčko jí poskočilo, ale Allie se rychle ovládla. „Dobře, děkuju. I když si myslím, že bude spát.“

„Prý na tebe bude čekat.“

Možná to opravdu řekl, říkala si Allie o pár hodin později, když k němu po službě přišla, ale lhal. Ťukala na jeho dveře, ale otevřít jí nikdo nepřišel.

Našla v kabelce kousek papíru, naškrábala na něj vzkaz, a zrovna když ho chtěla zasunout pod dveře, otevřely se a za nimi stál Mark se zakalenýma očima, bez košile a bosý.

„Takže tys přišla,“ zívá.

„Nechtěla jsem tě vzbudit, ale Anna říkala, žes mě chtěl vidět.“

Smutně se usmál. „Chtěl jsem ti navrhnout, že bychom se šli zase projít, ale jsem úplně zničený. Jdu do postele. Nechceš se připojit?“

„Ne,“ lhala. „A tys měl být v posteli už dávno a ne si lady hrát na hrdinu, který nemusí spát.“

Stoupla si na špičky a políbila ho. „Jdi spát. Uvidíme se zítra. Budu tam od dvanácti do devíti.“

„Tak jo. Dobrou noc.“

Obrátila se a odcházela chodbou ke schodům a cítila, že se na ni celou dobu dívá. Na konci se obrátila a viděla ho stát ve dveřích. Zamával jí na rozloučenou.

Nejraději by se byla rozběhla a vrhla se mu do náruče...

ŠESTÁ KAPITOLA

Miminko se Jayne narodilo další den odpoledne.] Malý Toby tou dobou už křeče neměl a vesele švitořil se svou maminkou, batolil se po oddělení a ušní infekce byla ta tam. Naštěstí to nevypadalo na žádné vedlejší účinky, takže lékaři rozhodli, že až budou klidní i na ušním, může Toby domů.

Allie se o něho tudíž už nemusela nepřetržitě starat a mohla se jít místo toho s Claudií a Sheridan a jejich tatínkem do porodnice podívat na malého bratříčka. Claudia měla velikou radost, ale zároveň byla trochu vyplašená, a Allie byla dojata, že ji zase jednou může vidět jako malou holčičku, a ne jako dospěláka.

Claudia se z ničeho nic nevěřicně zeptala maminky, jestli si je jistá, že je chlapeček jejich, čímž jasně ukázala, jak napjaté muselo být čekání na porod.

„To víš, že je náš,“ ujistila ji Jayne, ale Allie viděla, že tomu sama nemůže uvěřit.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Allie a obdivovala při tom dokonalost novorozeňátka.

„Kieran,“ odpověděla Jayne. „Po jednom fotbalistovi tady z Audley. Třeba z něho bude jednou taky fotbalista, vid’?“ obrátila se k postýlce vedle sebe, ale chlapeček ji naprosto ignoroval a spal. Sestřičky se k němu naklonily a počítaly, kolik má prstů na rukách a nohách, a smály se jeho nožičkám.

Allie mrkla na Jayne. „Dobrá práce, maminko. Jste pořádku?“

Jayne přikývla a v očích se jí zaleskly slzy. „Jsem pořádku, děkuju. Nemůžu uvěřit, že je tady, živý a zdá se, že je v pořádku.“

Zdá se, že je, znělo Allie v hlavě. Ne je v pořádku. Pořád ještě zbývalo udělat krevní testy a po pár týdnech potní testy, které by prokázaly nebo vyvrátily zvýšenou úroveň sodíku. Pokud se neprokáže, bude to pro všechny velká úleva, protože chlapec bude zdravý.

Allie mrkla na hodinky a pak na Jaynina manžela, který dohlížel, aby sestry miminku něco neprovedly. „Musím už jít. Mohl byste za chvilku přivést Claudii /pátky? Nebo pro ni můžu někoho poslat.“

„Přivedu ji,“ řekl George. „Nebojte. A děkuju, že jste s námi šla.“

Allie se zasmála.

„Nemáte zač. Já jsem ho vidět musela.“

Ještě jednou se na něho podívala a pak se vydala zpátky na oddělení. Ve dveřích se srazila s Markem. „Ahoj. Jdeš z porodnice, co? Tak co, jaký je?“

„Je nádherný,“ řekla melancholicky. „Miminka v sobě mají něco dokonalého, jenomže nevím, co to je. Jsou tak křehká a přitom tolik vydrží. Nechápu to.“ Usmál se na ni. „Tak ty máš ráda miminka?“

„A jak. Maminka vždycky říká, že je jí líto mého manžela, protože jich budu mít nevím kolik.“

Ušklíbl se.

„Dokážu si tě představit se spoustou různě velkých blondatých prcků, kteří kolem tebe poskakují a snaží se něco nakreslit. Možná jsi měla být učitelkou?“

Allie se otřásla. „Dej pokoj. Mám ráda svou práci. Jednou budu obklopena svými vlastními dětmi. Prozatím se budu snažit pomáhat jiným ratolestem, aby mohly brzo domů.“

Zasmál se, zamával jí na rozloučenou a odcházel pryč, ale mluvit nepřestával. „Musím už jít zase na jinou kliniku. Uvidíme se brzo. V kolik dnes končíš?“

„V devět, ale pak musím prát a zítra mám ranní na sedm.“

„Škoda. Ale co, nevádí. Chtěl jsem s tebou někam zajít, ale kdo ví, kdy bychom se vrátili, takže nic. Příště.“

„Není dnes náhodou v Pulhamu zkouška pantomimy?“ zeptala se. Mark se zarazil a sraštil čelo.

„Sakra. Máš pravdu. No tak tam zajdu. Řekl jsem, že tam budu, tak bych asi měl.“ Zasmál se, zamával jí a s tichým hvízdáním se vzdaloval.

Dívala se za ním a cítila zklamání. I když vlastně bylo dobře, že večer nemohla, protože i bez toho se s ním zaplétala stále více.

Mimo práci a schůzky, u kterých se Allie poměrně úspěšně snažila o nepravdivost, se příliš neviděli.

V pátek přišli do nemocnice obveselit děti fotbalisté z Audley, sice jenom dva, ale i tak to pro malé pacienty, hlavně ty, kteří se nemohli hýbat a tudíž ani sledovat jejich zápasy v televizi, byla velká událost.

Když zašli ke Claudii, byla u vytržení, a když jim řekla, že její dvoudenní bratříček se jmenuje Kieran po jednom z nich a že je stále ještě v nemocnici, trvali na tom, že jmenovce svého spoluhráče musí vidět.

Požádali Claudii, aby je doprovodila, a když se pak vrátila, byla nadšená a sršela energií.

„Byli skvělí,“ vykřikovala. „Všichni jsme se s nima vyfotili a prý budeme v novinách! No není to bezva?“

Allie ji objala a už poněkolikáté si během posledních dnů všimla, že holčička zhubla. „Poslyš, co kdybychom začali hada krmit i přes den? Nezdá se ti, žes nám zase zhubla?“

Claudia přikývla. „Možná ano. Tenhle týden mi vůbec nechutnalo.“

„Tak jo. Zváším tě a pak si promluvíme s panem doktorem a ten nám řekne, co dělat. Půjdu s ním promluvit.“

Nechala Claudii s ostatními, aby se dál chlubila tím, jak se mohla vyfotit s fotbalisty, a zavolala Markovi. Přišel na oddělení, prošel si záznamy o Claudiině hmotnosti a souhlasil, že další dvě hodiny gastrostomie denně jí nemohou uškodit.

Pro Claudii to nepředstavovalo žádný problém, musela před sebou jenom postrkovat vozík s pumpičkou a tekutou stravou. Kdyby ji nutili jíst, bylo by to, jako ostatně u všech dětí s cystickou fibrózou, mnohem horší.

Sotva jí Allie vozík připravila, Claudia byla pryč. Allie šla do kanceláře a našla tam Marka, opřeného o stůl s telefonem v ruce. Když vešla, telefon položil a dal si ruku teatrálně na srdce. „Konečně sami,“ řekl a Allie obrátila oči v sloup.

„Ahoj. Ta pantomima ti asi leze na mozek.“ Zašklebil se a zasmál. „Byl jsem na té zkoušce a dostal jsem roh. Hrajeme takovou potřeštěnou verzi krále Artuše. Je tam spousta pitomých narážek a tak.“

„Já jsem tě varovala, že na sebe něco šiješ.“

„Já vím. Bude to ale skvělá příležitost, jak mezi ně proniknout a každého tam poznat.“

„A všichni si o tobě budou myslet svoje,“ řekla suše. „Něco nového s domem?“

„Kontrolu už udělali... no, chtějí, abych tam pár věcí během prvního půl roku dal do pořádku, ale celkově je to dobré. Vypadá to, že příští týden je můj.“

„Už?“ vykřikla nevěřičně. „Tak brzo? Vždyť jsme tam byli poprvé před týdnem.“

„Sám tomu nemůžu uvěřit. Jenže paní Pettittová už je v novém bytě a našla si tam přátele. Její syn se ptal, jestli tam chci nechat postel, asi jim nejde vystěhovat.“

Říká, že vyhodili matraci, ale jestli o postel stojím, nechá ji tam.“

„Stojí za to?“ zeptala se pochybovačně a pokrčila rameny.

„Ujde. Je to manželská postel z masivního dřeva, a aby ji nastěhovali dovnitř, museli zřejmě vysazovat okna. Tak jsem mu řekl, aby ji tam nechal. Ani za ni nic nechťel. Vždycky ji přece můžu rozřezat a spálit.“

Allie se snažila vzpomenout si, jak postel vypadá, ale nešlo to. „Jak vypadá? Vůbec si ji nevybavuju.“

„Ani já ne,“ přiznal. „Zanedlouho to ale zjistím. Je strašně moc věcí, na které si tam nevzpomínám. Doufám ale, že až to tam zase uvidím, nebudu zklamaný.“

Allie se zasmála. „Určitě nebudeš. Byl překrásný. Víš co? Jestli se ti nebude líbit, vyměníme si to. Já budu dál platit svůj nájem a ty splácet hypotéku, ale já budu bydlet v domku a ty s Beth a Lucy.“

„Panebože, to bych taky nemusel přežít.“

Představila si ho, jak je o samotě s jejími nažhavenými spolubydlíci, a musela se zasmát. „To bys teda nemusel. Nemusíš se ale bát, protože ten dům se ti líbit bude.“

„Že bych toho začal litovat?“ zažertoval a Allie ho plácla po rameni a hnala ho z kanceláře.

„Jdi dělat něco užitečného, než abys tady postával,“ přikázala mu. Mark jí zasalutoval a už už vycházel, ale na poslední chvíli se zarazil.

„Ještě než půjdu. Neplánuješ náhodou o víkendu zajet za rodiči? Rád bych si promluvil s tvým otcem, jestli bude doma. Mám na něho pár otázek, kdyby mu to nevadilo.“

„Bude mít radost, o tom nepochybuju. Co kdyby ses připojil na nedělní oběd? Na víkend sice přijede bratr se svou snoubenkou, ale po obědě budou muset odjet, takže budeš mít tátu volného. My

s maminkou zatím umyjeme nádobí. Nebo bys ho mohl umýt ty a zároveň M s ním povídat, zatímco my dvě bychom si daly nohy na stůl a popíjely čaj,“ škádlila ho.

„Proč ne?“ zasmál se.

„Takže já jim to navrhnu.“

„Budeš hodná. Co děláš dnes večer?“

„Pracuju,“ nakrčila nos. „A zítra ráno taky. Volno mám v neděli a pak v pondělí a v úterý ráno.“

„Tak já si tě zmluvím dopředu,“ ušklíbl se.

„V pondělí večer – sakra, to mám službu. Co třeba zítra večer?“

„To jedu k rodičům. Budu tam až do neděle večer.“

Mark si povzdechl. „Tak dobře. Uvidíme se až v tu neděli na obědě. Až to s nimi domluvíš, tak mi dej prosím tě vědět, jo? Hrozně nerad bych se tam objevil bez ohlášení.“

Zamával jí a odešel. Chvilku bojovala s pokušením rozběhnout se za ním s tím, že spolu mohou být další den večer a ona že by jela k rodičům až na nedělní oběd, ale nemělo to cenu.

Uvědomila si, že se přece snaží vztah trochu přiškrtit, ne dát mu volný průběh, a zatím vždycky, když byli spolu, zabředávala čím dál hlouběji. Tušila, že je jen otázkou času, kdy se vztah vymkne kontrole, ale i přes vášeň v srdci se zkrátka nechtěla vážně zaplést s praktickým lékařem.

„Sakra,“ zaklela a prudce zavřela zásuvku. „Proč musí být tak strašně hezký?“ přemýšlela nahlas.

„To mluvíš o našem milém panu doktorovi?“ dobírala si ji Anna, která tiše vešla do místnosti.

Allie si dala ruku na srdce, otočila se a přísně ji pokárala: „Kdy už mi konečně dáte všichni pokoj? Vždyť z vás dostanu infarkt! A mimochodem, mluvím o něm.“

„No, jestli na něho nestačíš, klidně ho přenechej jiným,“ radila jí napůl z legrace Anna. „Já se klidně přinutím.“

„Myslím, že to zatím zvládám,“ přebila ji Allie, ale v duchu si říkala, jestli si tentokrát opravdu nevzala příliš velké sousto.

Nedělní oběd byl vždycky chaotickou rodinnou událostí, na kterou bylo třeba připravit hory jídla, a tak bylo při loupání a sekání

a vaření a čekání dost příležitosti na to, aby si všichni pořádně popovídali.

Na oběd byla pečeně, jak taky jinak, a práce byl dostatek. Ruku k dílu přiložila i Danielova snoubenka Rosie, která se ukázala být příjemnou dívkou, kterou si všichni hned oblíbili. Večer předtím si povídali o svatbě, což bylo téma závažné, neboť Rosiini rodiče žili už nějakou dobu v Kanadě a nebylo jasné, kde se svatba vůbec bude konat.

Alliina maminka byla plna dojmů ještě u vaření a pořád hýřila novými a novými nápady, jak vylepšit hostinu, když v tom se ozval zvonek. Psi vyskočili a s divokým štěkotem se rozběhli ke dveřím. Allie se rozběhla za nimi.

„Nechej toho! Bruno! Oskare! Sednout!“

Psi se posadili, ale bylo vidět, jak to s nimi si je. Allie otevřela dveře a pozvala Marka dál. „Ahoj,“ pozdravila ho klidně, ale srdce jí bušilo o sto šest. Mark se usmál a objal ji.

„Ahoj. Všechno v pořádku?“

„Hm. Nebloudils?“

„Přece jsem tu bydlel,“ připomněl jí a pak se jí podíval přes rameno. „Dáš mi pusu na dobré ráno?“ Allie si stoupla na špičky a políbila ho, zrovna když se za rohem vynořil její otec.

„Á, Mark. Vítám tě u nás. Pojd' dál, moc rád tě zase vidím,“ řekl a potřásl mu rukou. „Pojd' za námi do kuchyně. Zrovna plánujeme, jak se Daniel s Rosie budou brát, ale oběd to neohrozí. Jenom pojd'.“

Šli do kuchyně a paní Bakerová si sundala zástěru, otřela si ruce do utěrky a Marka objala. „Tak jak se máš?“ ptala se a pořádně si ho prohlížela. „Vypadáš dobře. Moc dobře. Daniela asi neznáš, že ne? Byl tenkrát v Indii.“

„To už je ale dávno,“ poznamenal Daniel a se smíchem vstal. „Rád tě poznávám.“

Potřásli si všichni rukama a paní Bakerová ho usadila a pokračovala s vařením a zároveň povídala. „Tak povídej, jaké je to v Audley?“ ptala se od pracovního stolu.

„Ale, znáte to. Prostě další nemocnice. Docela se mi lam líbí, ale na praktickou ordinaci to nemá.“

„Jasně, to je něco úplně jiného, máš pravdu,“ přisadil si pan Baker. „Nedáš si trochu sherry?“

„Ne, to ne. Já řídím.“

„A co kafe?“

„Jdu ho udělat,“ ozvala se Allie, vyskočila na nohy a nechala Marka svým příbuzným.

Brzo byl na stole oběd a všichni si už pomalu sedali k jídlu, když se paní Bakerová zeptala: „Tak kdy teda bude ta svatba? Na Velikonoce?“

Daniel si s Rosie vyměnil tázavý pohled a pak si odkašlal. „No, to by vlastně bylo pozdě,“ začal opatrně. „Rosie čeká miminko. Už na konci května.“

Napřed bylo chvíli mrtvolné ticho, ale pak jako by se s gratulacemi roztrhl pytel a následovala spousta polibků a objetí a slz. Když se situace trochu zklidnila, zeptala se Allie: „Jak se vám to proboha podařilo?“

Daniel zrudl jako rak a nevěděl, kam s pohledem. „No, tak nějak normálně,“ nabídl vysvětlení, ale Allie ho plácla.

„Nedělej, že nevíš, na co se ptám,“ zasmála se.

„Vlastně jsme ho plánovali,“ šeptala Rosie. „Miminko opravdu chceme. No a pak jsme si řekli, že když už budeme mít miminko, měli bychom se vzít. Tak nějak to samo vyplynulo.“

„Až na to, že normálně to vyplývá naopak,“ připomněl jí její budoucí tchán. „No ale aspoň, že se chcete vzít. Nic bych na tobě zatím nepoznal. A aspoň budu dědeček. To mě děsí.“

„A já budu teta!“ vylekala se Allie. „To je divné. Tak brácha bude tatínek.“

„Dívej se na to z té lepší stránky, Allie,“ kárala ji maminka. „Budeš si moct pochovat miminko, kdykoli se ti zamane. To ty přece ráda.“

„Budeme ho muset k postýlce připoutat, jinak nám ho sestřička šlohne,“ varoval Daniel Rosie. „Když přijde na děti, nedokáže se ovládat.“

Allie se očima setkala s Markem a mrkla na něho. „Vidíš?“ naznačila rty. „Všichni si ze mě utahují.“

Mrkl na ni a na očích mu viděla, že se baví. Pod stolem se dotkli nohama. Mark se jí omluvil, ale Allie si schválně vyzula boty, znovu našla jeho nohu a zajela mu pod nohavici. Mark se usmál a oči se mu rozšířily.

Nikdo si toho nevšiml. Zatímco Mark s Allie dováděli pod stolem a snažili se nesmát, ostatní pořád ještě plánovali svatbu.

Paní Bakerová pak Allie požádala o pomoc při úklidu stolu a Allie narychlo hledala boty, ale musela se při tom vyhýbat pohledem Markovi, protože jinak by se rozesmála. Naskládala všechno nádobí ke dřezu a posadila se zpátky. Maminka zatím nachystala řezy, které upekla dopoledne.

„To jsou ty nejlepší řezy, jaké jsem kdy jedl,“ ozval se Mark. „A kdyby někomu nechutnal, neostýchejte se a řekněte mi. Rád vás ho zbavím. Pokud se někdo bojí o postavu, rád riziko převezmu,“ nabízel se. „Víte, jak moc mi chybí domácí strava?“ obrátil se na paní Bakerovou, když dojedl svůj dílek. „Ten byl.“

„Děkuju,“ řekla uzardělá paní Bakerová. „Vždycky se mi pro tebe skvěle vařilo.“

„Taky umí slušně umývat nádobí,“ přidala se Allie. „Říkala jsem si, že by se ho s tátou mohl ujmout a zároveň by si mohli popovídat.“

Pan Baker se ale lítostivě podíval na hodinky a postavil se. „Bohužel se teď musím rozloučit. Potřebuje mě jeden pacient. Už jsem tam vlastně měl být.“

„Co ty si nevymyslíš, jen aby ses vyhnul nádobí,“ škádlila ho Allie, ale byla strašně zklamaná, a to hlavně kvůli Markovi, protože tím přišel o příležitost promluvit si s někým zasvěceným o práci praktického lékaře. Bylo jí to líto, protože věřila, že by to Markovi rozmluvil.

Rozloučil se a Allie zaslechla, jak Marka zve, aby se za ním někdy v týdnu stavil, aby si o „tom mohli promluvit“.

Aspoň že tak, říkala si. Třeba to i bude stačit.

„Kam musí?“ zeptala se tiše maminky.

„K Sykesovi z pošty. Je na tom hrozně špatně. Pustili ho domů z hospiců. Tatínek si myslí, že nevydrží do zítřka. Dnes ráno byl u něho, ještě než jste vstali.“

A Allie věděla, že táta tam u něho bude dál, protože je zkrátka takový, i když nemá službu a není za to placený. Jako by už tak neměl dost na práci, pomyslela si.

Nádobí umyla s Markem sama, když Daniel a Rosie odjeli, a maminka si sedla a vyptávala se na všechno, co se stalo během těch pěti let, co se neviděli. Mnohem později, po kávě a dalším zákusku, se Mark podíval na hodinky a mrkl na Allie.

„Máš nějaké plány na večer?“

Zakroutila hlavou. „Zůstanu tady chvilku s mamkou a pak pojedu domů.“

„Nedala by ses přemluvit na skleničku v pulhamské hospůdce?“

„S tvými novými přáteli? Ještě by mě zatáhli do pantomimy.“

Ušklíbl se.

„Vůbec by to nevadilo. Mladé hezké dívky tam mají dveře dokořán. Onehdá se na tebe vyptávali.“

„Opravdu?“ zasmála se. „Řekni jim, že bych jim to kazila. Řekni jim, že mám něco s hlavou a nic si pořádně nepamatuju, takže se nemůžu učit. Řekni jim cokoli, jenom ne, že můžu, protože nemůžu.“

Usmál se a zakroutil hlavou. „Takže tu skleničku si se mnou dáš nebo ne?“

Pomalů se zvedla. „Tak jo. Ale jestli mě zkusíš do něčeho dostat, tak s tebou už nikdy nepromluví.“

„Skoro by to za to stálo,“ pošeptal Mark paní Bakerové a oba se zasmáli.

„Děláš si legraci.“

„Máte pravdu,“ souhlasil s ní a v očích se mu mihlo něco zvláštního.

Vyšli před dům, nasedli každý do svého auta a Mark odjel. Allie ho už už chtěla následovat, když si všimla, že k ní ještě jde maminka. „Vždycky jsem si myslela, že je pro tebe ten pravý. Jsem moc ráda, že jste se znovu potkali.“

Allie potěšilo, jak všímavou má maminku. Rozloučila se s ní a rozjela se za Markem. Ten na ni hned na silnici čekal a pak je v těsném závěsu až do Pulhamu.

„Co tady vlastně děláme, když ani jeden nemůžeme pít?“

„Nemusíme pít,“ namítl a měl samozřejmě pravdu. Oba byli schopni zabavit se i bez alkoholu. Místní ho okamžitě poznali a během pár minut se oba zapojili do veselé zábavy.

Byl to hezký večer, který skončil tím, že házeli šipky, což jim moc nešlo, a hráli kulečnick, což bylo trochu lepší. Domů odjížděli o půl jedenácté.

„Dala by ses přemluvit na kafe?“ zeptal se a Allie bylo jasné, že káva je to poslední, na co myslí. Nevadilo jí to, protože v jejím případě to bylo stejné.

„Dala, a docela ráda. Zaparkuju před domem a pak přijdu.“

„Ne, já přijdu pro tebe,“ řekl a lehce ji políbil. Lehce a slibně, a ten příslib byl tak silný, že se po cestě k domu vůbec nedokázala soustředit na cestu.

Zaparkovala a čekala, až se objeví Mark. Dveře u řidiče se najednou otevřely a Allie sebou trhla.

„Vyděsils mě k smrti,“ peskovala ho se smíchem. Mark jí pomohl vstát, přitáhl si ji k sobě a políbil a pak ji velice neochotně pustil.

„Tak pojďme, budeme muset najít nějaké hrnky.“

Na ty ale nedošlo. Sotva vešli do pokoje, vzal ji do náručí a v té poloze zůstali, dokud jim nedošel dech. Mark se potom opřel o komodu, rozkročil nohy, přitáhl si Allie k sobě a položil si hlavu na její prsa.

Allie mu prsty projížděla vlasy a vzdychala. Cítila na kůži jeho dech a zdálo se jí, že se jí každou chvíli podlomí nohy. Rukama jí zajel pod světřík a po hmatu zkoumal důmyslnou podprsenku. Nakonec našel háček vepředu, rozepnul ho, zamumlal něco nesrozumitelného a na vrcholu blaha do měkkého polštáře zabořil obličej.

Allie vykřikla a Mark si ji přitáhl ještě blíž. Cítila, jak je pevný. Kolena se jí teď už opravdu podlamovala. Mark jí dal nohu mezi její nohy, aby se mohla opřít, čímž se dostali ještě blíž k sobě. Allie byla rozvášněná, a když jí začal hladit bradavky, kousla se do rtu.

„Jsi strašně krásná,“ zašeptal a zvedl hlavu, aby se jí mohl podívat do očí. Zdálo se jí, že mu ve tváři planou dva uhlíky. „Nechod pryč, Allie,“ prosil ji. „Chci se s tebou milovat.“

Cosí se v ní zachvělo. Mohla zůstat. Všechny zásady mohla hodit za hlavu, vzdát se své pochybné výsady panenství a odevzdat se mu.

Mohla teď ale taky odejít a moct se na sebe pak ráno podívat do zrcadla, protože jejich vztah nikam nevedl a zahrávat si s jeho city nebylo hezké. Totéž platilo o jejích citech.

„Za sedm hodin musím do práce,“ řekla tiše a bojovala se svým svědomím.

Povzdechla si, lehce ji políbil, zapnul jí zpátky podprsenku a narovnal svetřík.

„Doprovodím tě domů. A nehádej se se mnou,“ řekl stručně.

Měl na ni vztek. Chtělo se jí brečet, protože nic nechtěla víc než tam s ním zůstat, ale věděla, že je to chyba.

Sel s ní beze slova až ke dveřím a tam ji bez varování obrátil k sobě a divoce políbil. Otočil se a odcházel. „Dobrou noc, Allie. Díky za dnešek,“ řekl chraplavě a byl pryč.

Chtěla se za ním rozběhnout, zastavit ho a říct mu, že s ním půjde zpátky, ale nešlo to. Byl našťvaný a ona nevěděla proč, takže zůstala na místě a dívala se do tmy tam, kde chvíli předtím zmizel. Povzdechla si, vešla do domu a šla si lehnout do chladné postele.

Moc toho tu noc nenaspala.

SEDMÁ KAPITOLA

Pondělek byl jedním z těch dnů, kdy Allie byla v jednom kole, ale nevadilo jí to. Po zážitku z předchozí noci si nebyla příliš jistá, jestli se chce zastavit a přemýšlet. Bylo jí jasné, že Mark je po výsledku včerejšího dne naprosto naštvaný. Na ni, na sebe nebo prostě vůbec.

Bylo to vlastně jedno, protože na to ten den nebyl čas. Museli sice spolu pracovat u některých pacientů, ale mluvit nemohli. Což bylo dobře. Allie s ním nějakou dobu mluvit nechtěla a byla si skoro jistá, že ten den k tomu ani nebudou mít příležitost.

Darren Forsey se vrátil a absces teď vypadal mnohem lépe, takže mu váček mohli sundat. Dali ho do stejného pokoje, kde byl dřív, a hned se v něm zabydlel.

„Vypadá spokojeně,“ prohodila Allie směrem k Anně, když se míjeli na chodbě.

Anna přikývla. „Mnohem. Doufejme, že operace vyjde.“

To máš pravdu, řekla si Allie v duchu. Člověk dnes nemůže věřit, že všechno vyjde na sto procent.

Na oddělení ale byla rodina, které, jak se zdálo, všechno vyšlo. Claudii k její nevýslovné radosti odstranili kanylu a domů ji propustili ve stejnou chvíli jako Jayne s Kieranem. Fotografie s fotbalisty vyšly v nedělních novinách, Claudia se cítila dobře, Jayne se zotavila z pádu i z porodu, tak co jim chybělo? Je to šťastný konec, ať se na to člověk díval, jak chtěl, říkala si Allie.

„Bude mi chybět,“ svěřila se Allie Anně, když rodina před obědem odcházela. „Je tak statečná a vyrovnaná s životem.“

„Je jich hodně takových,“ přemýšlela Anna nahlas. „To na naší práci nemám ráda. Nevím, kde berou tu sílu. A kde ji berou jejich rodiče, když se musí dívat, jak jejich dítě trpí nebo třeba i umírá. Musí to být strašné. A oni bývají tak vyrovnaní a chápaví. Já bych na jejich místě asi pořád brečela.“

„Já taky,“ zašeptala Allie. Stačilo si představit, že přijde o Markovo dítě, a bylo jí nevolno. Ne že by ho měla nebo snad plánovala, ale i tak to byla strašná myšlenka.

Když nad ním přemýšlela, nikdy ji nenapadlo, že by nemělo být Markovo. Či taky jiné? Nikdo jiný nikdy nebyl a být ani neměl. Aspoň nikdo, ke komu by cítila totéž.

Rychle zamrkala, protože se jí mlžilo před očima, a šla převléknout Claudiinu postel, která teď poslouží dalším dítětem, které přijdou na operaci nebo z operace nebo úplně neočekávaně, zkrátka nemohli si dovolit nemít postel připravenou^ protože nikdo neví dne ani hodiny.

Anna jí pomáhala, protože sestřičky pracují vždycky v týmu, a spolu měly postel převlečenou za pár sekund.

„Není ti nic?“ zeptala se Anna a Allie se jenom usmála.

„Jsem v pohodě. Jenom myslím na ty děti a jejich rodiče. Nějak mě to vzalo.“

„Mě taky. Pořád bych se vdávala a měla děti, ale pak se něco stane a to si pak říkám, že jsem na tom dobře, protože mně se nic takového stát nemůže.“ Uhladila peřinu a podívala se přes postel na Allie. „A jak ty jsi na tom s Markem? Dnes ráno byl nějaký zdrcený. Nepohádali jste se?“

Allie si vybavila ten polibek včera v jeho pokoji. Vlastně ne jenom polibek, tím to jen začalo, ale vlastně k ničemu nedošlo. Jenom kvůli tomu přišla o spaní. „Ne,“ řekla po pravdě. „Bude asi jenom přetažený“ Anna nakrčila tázavě obočí a Allie zakroutila hlavou. „Ne, já jsem ho neutahala.“

Zazvonil telefon a Anna spolkla nějakou jistě kousavou poznámku a šla ho zvednout. Na Allie zbylo dodělat postel. Než skončila, byla už Anna zpátky. „To byl Mark. Je na klinice u Andrewa. Mají tam dvanáctiletého kluka s bolestmi, neklidem a fyzickým vyčerpáním. Myslí si, že má myalgickou encefalomyelitidu.“

„Ale ne,“ zaúpěla Allie. „Chudák chlapec. Jak dlouho už?“

Anna pokrčila rameny. „To neříkal. Dnes ho přijímají na pozorování a má dostat co nejklidnější pokoj. Co s tím provedeme?“

„Co kdybychom přesunuli Darrena?“

Anna přikývla. „Myslela jsem na to. Už je mu líp, a tak může na oddělení mezi ostatní. Slíbili jsme mu, že bude mít svůj starý pokoj, ale už ho nepotřebuje. Ne tak, jako ten druhý.“

„Já mu to řeknu. Můžeme ho dát sem, vyměníme zase postele,“ navrhla Allie. Šla za Darrenem a našla ho, jak leží na posteli a dívá se spokojeně na televizi. „Darrene, můžu tě poprosit o velkou laskavost?“ Odtrhl se od obrazovky a podíval se na ni. „O co jde?“

„Co kdybychom tě přesunuli na oddělení? Za chvílku přivezou hrozně nemocného kluka, který potřebuje naprostý klid.“

Danner otevřel pusu, snad aby vznesl protest, jak si Allie myslela, ale hned ji zase zavřel a pokrčil rameny. „Proč ne? Kam mám jít?“

„Třeba tam, co byla Claudia? Převezu ti tam i skříňku a postel, aby ses nemusel balit. Zůstaň, kde jsi, a já to hned udělám.“ Odbrzdila postel a převezla ji do Claudiina pokoje a totéž pak provedla i se skříňkou.

„V pořádku? Víím, že to bude trochu omezující, nemůžeš se třeba pořád dívat na televizi, ale ten chlapec ti bude strašně vděčný.“

Darren pokrčil rameny. „To je v pohodě,“ řekl a rozhlédl se kolem. „Můžu teď do denní místnosti podívat se, jestli tam není někdo, koho znám?“

„No jistě,“ dovolila mu Allie a dodělala postele v obou místnostech. Když byla hotová, šla si do kuchyňky pro něco k pití. Slyšela, jak se za ní potichu zavřely dveře.

„Allie?“

Obrátila se a potkali se očima. Okamžitě ji napadlo, že Anna měla pravdu, když říkala, že je zdrcený. Opatrně se na něho usmála. „Ahoj.“

On se neusmál. Jen se na ni dlouho díval a pak si povzdechl. „Promiň mi ten včerejšek,“ šeptal. „Nebyl jsem ve své kůži a měl vztek, ale na tobě jsem si ho vylívat neměl. Byl jsem...“

„Zklamaný?“ nadhodila mu Allie a Mark se na ni podíval tak, až jí poskočilo srdce.

„V podstatě jo. Promiň.“

Cítila, jak v ní cosi ta je. „Není proč se omlouvat. Já jsem byla taky zklamaná.“

„Dnes večer mám službu,“ řekl unaveným hlasem. „Jsem hrozně utahaný. Včera v noci jsem pořád myslel na tebe a nemohl jsem usnout.“ Smutně se usmál. „Pořád ještě chci být s tebou. Co

kdybychom si něco koupili a snědli to u mě, a jestli mě zavolají, tak prostě půjdu?“

„A jestli ne?“ zeptala se pomalu.

„To si můžeš domyslet sama,“ řekl svůdně.

„Jídelna by byla bezpečnější,“ oponovala mu s úsměvem.

Povzdechl si a vzal ji do náručí. „Asi máš pravdu. Takže třeba kolem šesté?“

„Třeba. Ted' už ale musím. Každou chvilku nám mají přivést děti ze sálu a budou mě potřebovat. Kromě toho čekáme na ten myalgický zánět od Andrewa. Jestli se odsud dneska dostanu v pořádku, tak to bude zázrak.“

„To mi povídej,“ zamumlal, rozloučil se dalším polibkem a šel zjistit, kdo že ho to volá pagerem.

Kdyby šli k němu na pokoj, nic by jí nehrozilo, protože by tam zůstala sama. Marka totiž hned odvolali k nějakému případu, a sotva se vrátil, už ho potřebovali u Nicka Cottleho, toho s encefalomyelitidou. Mark byl ale strašně unavený, tak unavený, že se na nic nedokázal soustředit.

Ve srovnání s Nickem byl ovšem svěží. Chlapec měl svalové bolesti a chřipkové příznaky, i když bez zvýšené teploty. Plánovali mu udělat celou řadu testů, ale neočekávali, že zjistí něco víc, než zvýšené leukocyty, které nasvědčují tomu, že se tělo potýká s infekcí.

Možná zjistí ještě něco, ale Mark o tom pochyboval. Jeden z jeho spolužáků kdysi stejnou nemoc měl a za celé tři roky, co ho znal, mu nikdy nic nezjistili.

Nick byl unavený, nervózní a bylo mu špatně. Mark ho chápal. Byl mladý a silný a rád sportoval. Ted' se skoro nehýbal.

„Poslední doktor, u kterého jsem byl, mi řekl, že je to psychická záležitost a že bych měl chodit na rehabilitace. Jenže o psychických problémech mluvili v televizi a mně bylo jasné, že to není můj případ. Pane doktore, já si to nevymýšlím,“ sdělil Markovi s vypětím všech sil.

Mark mu věřil. Ten spolužák byl tenkrát blázen do sportu, a když pak nemohl, zničilo ho to. Měl deprese, ale ty přišly až poté, co musel přestat trénovat. Určité to nebylo naopak.

Zvýšil chlapci dávku analgetika a pak si s ním chvilku povídal, než usnul. To bylo dobře. Mark věděl, že nemocnice je pro něho zbytečná a jediné, co mu může pomoci, je být doma u rodičů v péči chápavého praktického lékaře.

Mark si netrpělivě povzdechl. Nemocnice nebyla pro něho a čekání na to, až si bude moci otevřít soukromou praxi, se mu stávalo čím dál těžší. Nebyl stvořen pro nemocnici, a i když ho práce s dětmi bavila a dělal ji, jak nejlépe dovedl, nenaplnovala ho štěstím.

Zato Allie – Allie ho mohla učinit šťastným, o tom byl přesvědčený. Jen kdyby byl dost chlap na to, aby využil situace. Vrátil se zpátky do jídelny a tam ji našel, jak spí schoulená na sedačce. Něžně ji probudil a doprovodil domů.

„Cítím, že dnes si v noci zase neodpočinu,“ řekl, když si ji otočil k sobě a objal ji. „Jdi si lehnout, taky to potřebuješ.“

„Já aspoň můžu do postele,“ zašeptala a pohladila ho. „Ty nesmíš,“ litovala ho.

„Můžu,“ opravil ji smutně. „Jenže oblečený. To je v pohodě. Už jsem to párkrát dělal a asi ještě párkrát budu.“ Vzal její ruku do dlaně, přitáhl si ji ke rtům a políbil. „Nedělej si o mě starosti.“

„Nedělám si starosti. Jenom je mi tě líto. Nechceš zajít na kafe?“ zvala ho. Než stačil odpovědět, zapípal mu v kapse pager.

Zakroutil hlavou a vykouzil smutný úsměv. „Uvidíme se zítra. Hezké sny.“

Allie připadalo, že pondělek předznamenal celý zbytek týdne. Všichni měli pořád spoustu práce. Ne že by šlo o nějaké extrémně vážné případy, ale ono stačilo, že jim každou chvíli přišlo nové dítě s chřipkou, podrážděným žaludkem nebo něčím jiným.

Allie to dělalo starosti, protože Nick Cottle byl náchylný k dalším infekcím, a tak se ho snažili co nejvíce izolovat od okolí. Bolesti neustupovaly a chlapec byl strašně unavený a sám nezmohl skoro nic. Každé odpoledne musel navíc spát. To se naštěstí shodovalo odpoledním klidem na zbytku oddělení.

Hluk mu ale z nějakého důvodu tolik nevadil. Byl tak unavený, že vždycky usnul, jako by ho do vody hodili. Na druhou stranu ale sestry, které sloužily v noci, říkaly, že ani oka nezamhouří.

Dlouho to ale už trvat nemělo. Čekalo se jen na testy, které měly vyloučit případné další onemocnění, které do té chvíle mohli přehlížet, takže to pro Nicka znamenalo nekonečné odběry krve, výtěry krku, odběr vzorků stolice a moči, zkrátka spoustu ponižování a starostí.

„Promiň, že tě tím vším trápíme,“ omlouvala se tiše Allie, když mu brala další zkumavku krve.

„To nevádí,“ zamumlal a díval se, jak pracuje. „Stejně jinak nemám, co bych dělal.“

Posadila se na kraj postele a usmála se. „Já vím. Musí to být strašné být mladý a zdravý a pak najednou nemoci nic.“ Stáhla škrtidlo, zajela mu jehlou do žíly a natáhla krev. „Tak, to by bylo a teď ještě jednu,“ řekla a vyměnila stříkačku. „Jak to s tou tvou nemocí vůbec bylo? Přišla z ničeho nic?“

Přikývl.

„Měl jsem takovou jako chřipku. Bylo mi pěkně mizerně, a namísto abych se uzdravoval, nemohl jsem se toho zbavit. Pak ta jako chřipka polevila, jenže jsem byl pořád strašně unavený. Jako bych celé noci nespál, ale já jsem spal.“

„Nikdy před tím ses tak necítil?“

Zakroutil hlavou. „Nikdy jsem tak unavený nebýval. Pak si mamka začala dělat starosti, protože jsem dva dny nemohl vstát z postele. Doktor říkal, že simuluju, ale to není pravda. Když se mi pak trochu ulevilo, hned jsem šel do školy, ale museli mě odvézt, protože jsem se nemohl pohnout. Hrál jsem fotbal a najednou jsem se nemohl pohnout. Ležel jsem na hřišti a museli mě odnést.“

„Proboha.“ Povolila mu škrtidlo, vysunula jehlu a ranku mu stlačila. „A to bylo kdy?“

„Loni v létě. Většinu prvního pololetí jsem byl doma, a když mi nic nepomáhalo, doktor řekl, že musím k psychiatrovi, protože jinak jsem v pořádku. Udělal mi testy na všechno, stejně jako teď vy, ale nic nezjistil. Povádal, že mi jde akorát o to, abych byl středem pozornosti, a že potřebuju cvokaře.“

Allie se mu podívala do tváře, na propadliny pod očima a ztrhané rysy a soucitně se usmála. „A co si myslíš ty sám?“ zeptala se a ranku po vpichu mu zalepila. „Potřebuješ ho?“

Smutně se zasmál. „Samozřejmě že ne. Jsem prostě nemocný. Všecko mě pořád bolí, v rukách a nohách mám pořád mravenčení, nemůžu se na nic soustředit, jsem tak unavený, že nevydržím stát, skoro nechodím, a stejně mi nikdo nevěří.“ Odmlčel se a oči se mu zalily slzami. Allie ho objala a držela ho tak, dokud se nevyplakal.

„My ti. Nicku, věříme. Nerozrušuj se zbytečně, no tak. Uvidíme, jak dopadnou ty testy, snad nezjistíme nic, čeho si předtím nevšimli, a pak můžeš jít domů.“

V každém případě mi ale můžeš věřit, že my si tady určitě nemyslíme, že to simuluješ. Chceme ti pomoci a zjistit, co ti to vlastně je.“

Popotáhl a otřel si nos do rukávu. Allie mu donesla papírové ubrousky, dala mu je na stolek a něžně mu prohrábla vlasy. „Už je to dobré?“

Přikývl a zase si lehl. Vypadal naprosto vyčerpaný „Jsem hrozně unavený. Už ani mluvit nemůžu.“

„Prospí se. Zatáhnou ti žaluzie.“

Allie posbírala všechny věci, dala je na vozík a odešla.

Když pak viděla Marka a řekla mu, co se od Nicka dozvěděla, přikývl. „Taky mi to říkal. Určitě je to myalgická encefalomyelida. Už jsem to zažil. Nemusíš si dělat starosti, já mu věřím a Andrew nakonec taky. Poslalas už ty vzorky?“

Přikývla. „Hned dopoledne. Je mi ho ale tak líto, protože mu nikdo nevěří.“

„My jo,“ ujistil ji. „Andrew říká, že si je stále jistější, že jde o fyzický problém a že brzo najdeme nějaký lék, ale do té doby budeme muset improvizovat. Jeho rodiče nadhodili, že by ho vzali k homeopatovi, a já říkám proč ne, ublížit to nemůže. Zatím stejně nic dělat nemůžeme, takže ať to zkusí.“

Allie zamrkala. „Ty věříš na homeopatii?“

„Nevím. Nestavím se k ní ale odmítavě. Napřed musíme vidět ty výsledky.“

Všechny byly negativní. Všechno v normě, mírně vyšší byl snad jen počet leukocytů, což ale předpokládali.

Mark Nicka každý den prohlížel a na konci týdne se iia něho přišel podívat i Andrew Barrett, porovnal svoje poznámky s tím, co

zjistil Mark, prohlédl si výsledky a poslal chlapce domů. Nic pro něho nemohli udělat a doma měl rozhodně klidnější prostředí.

„Chudák,“ zašeptal Mark, když si ho rodiče odváděli. „Zajímalo by mě, jak to s ním bude dál.“

„Kdo ví?“ poznamenala Allie.

„My rozhodně ne. Nevadí ti to?“

Vzpomněla si na tisíce dětí, které každý rok procházely oddělením, a smutně se usmála. „Nevadí. Dělán, co můžu. Snažím se, aby žádné dítě netrpělo při vyšetření víc, než je nutné, abych na ně a na jejich rodiče byla co nejhodnější a abych pro ně udělala všechno, co by jim to tady mohlo zpříjemnit, aby jim nebylo smutno, aby se nebáli, od toho tady jsem.“

„A pak je pustí domů a ty se už nikdy nedozvíš, jak jim je.“

„Ale skoro vždycky je jim dobře, jdou odsud zdraví, protože my jsme dobře odvedli svou práci a oni už nás nepotřebují. Takže ne, nevadí mi to, aspoň většinou ne. A vůbec, vždyť přece vždycky, když je to potřeba, se k nám vracejí. Takových je spousta. Třeba Claudia.“

Pořád se díval skrze dveře, i když Nick s rodiči už dávno zmizeli, a pak si z ničeho nic hlasitě povzdechl. „Včera jsem byl s tvým otcem.“

„Jak se má?“

„Dobře. Hodně jsme si povídali. Je to správný chlap.“

„Miluju ho, ale je to můj otec, takže nejsem nezávislá. Víš něco nového o domě?“

Ve tváři se mu mihl úsměv. „Po obědě jim mám volat, jestli prodej proběhl bez problémů. Jestli ano, tak si, až budu mít přestávku, skočím do realitky pro klíče. Do Pulhamu se ale dostanu až večer, ale jet tam musím. Podívat se, jestli se mi tam pořád ještě líbí. Šla bys se mnou?“

„No jasně,“ zavolala nadšeně. „Nemůžu se dočkat, až to tam zase uvidím. Myslím, že bez všech těch tretek to tam bude pěkně ohyzné, prázdné a smutné a bude vidět, jak moc je to tam potřeba zrekonstruovat, ale aspoň si to tam budeš moct pořádně prolézt a určitě se ti to bude líbit.“

„Doufám, že se nepleteš,“ řekl zamyšleně.

„Už jsem se někdy spletla?“ zeptala se naoko pochybovačně.
„Půjde elektrika?“

„Měla by. Telefon by měl taky fungovat. Kdy končíš?“

„Ve tři.“

„Ty máš ale štěstí. Já dřív než v šest neodejdu. Tak jo, já se pak pro tebe zastavím. Můžeme si dát večeři v hospodě. Nevím, v jakém stavu bude kuchyně, ale určitě tam nebude kde se posadit. Co děláš o víkendu?“

„Že bych s tebou sháněla nábytek?“ navrhla a Mark se zasmál.

„Tak si to napiš tužkou do diáře. Uvidíme, jestli bude potřeba vymalovat celý dům. Jestli jo, tak bychom s nábytkem počkali. Až se mi ozvou, že je můj, brnknu ti.“

Rozhlédl se, spatřil Annu a mrkl na Allie. „Jako že jsem ti teď dal pusu,“ usmál se a šel pryč.

Anna vešla dovnitř a prohlédla si kolegyni od hlavy k patě.

„Vypadáš hrozně spokojeně,“ řekla bez zaváhání. „Tak co tvoje velká láska?“

„Prosím tě nepřeháněj, žádná velká láska není,“ tvrdila vyhybavě.
„Dnes konečně přebírá ten dům. Pojedeme se tam podívat. Nic víc.“

„Hm. Taky mám ráda, když se kupuje dům a stěhuje se a tak. Budeš tam s ním bydlet?“

Allie se na ni podívala ohromeně.

„Cože?“

„No a co? Vypadáš, jako bych se tě zeptala, jestli budeš sdílet ložnici s markýzem de Sade. Tak špatný Mark přece není, ne?“

Allie zakroutila hlavou. „Samozřejmě že ne, jenže náš vztah je jiný, než si myslíš.“

Podle toho, jak se na ni Anna dívala, by člověk myslel, že se Allie zbláznila. „Cože? Jaká škoda,“ řekla jen. „Dobře, jdu si dát kafe. Můžeš se podívat na Tanyu?“

Myslím, že potřebuje vyměnit kapačku. Jo, a volali ze skladu, že teď nemají katétry, takže do zítřka musíme vydržet s tím, co máme. Byla jsem na ně trochu našťavaná, takže mi položili telefon. Kdyby volali zpátky, tak je nějak uklidni.“

„Ty jsi teda dobrá. Sama si jdeš na kafe a já abych tady po tobě dávala do pořádku, co sis nadrobila.“

Anna se jenom zasmála.

Mark přišel krátce před sedmou. Měl džíny a silný svetr a pohrával si s klíči.

„Hádej, od čeho jsou,“ usmíval se. „Jsem pan majitel.“

„Skvělé. Pojedeme?“

„Hned, jak budeš připravená.“

„Já už jsem připravená. Jenom si ještě vezmu bundu.“

Rozloučila se s Lucy a Beth a vydala se za ním k autu s bundou pod paží. Silnice byly v pátek večer hodně ucpané, ale Markovi se jako zázrakem podařilo vymotat se z města během pár minut. Za chvilku už zastavili před domem. Nebylo ještě ani půl osmé.

„A teď už nám zbývá jenom jít dovnitř, zjistit, kde jsou vypínače a tak. Doufám, že nevypnuli hlavní jistič, protože baterku opravdu nemám,“ obával se Mark.

„Já mám takovou tu malou reklamní na klícence.“

„Snad ji nebudeme potřebovat.“

Vešli na zahradu a po pár krocích se rozlilo světlo. „Tak to si dám líbit. Elektřina funguje a senzory taky.“

Otočil klíčem ve dveřích, otevřel a nahmatal vypínač. Allie šla za ním a dívala se, jak se bude tvářit. Mark si konečně oddechl úlevou a Allie ke svému překvapení zjistila, že sama ani nedýchala.

„Zaplat'pánbůh za to. Líbí se mi to tu,“ zasmál se.

„Říkala jsem ti to.“

„Tak jo. Mám konvici a kávu a mléko, dva hrníčky a lžičku. Pojd'me se podívat do kuchyně.“

Moc se od minule nezměnila, snad jen v tom, že byla naprosto vypulírovaná. Bylo ale jasné, že tam bude potřeba vymalovat. V koupelně a na záchodě to bylo lepší.

Postavili na kávu a plni očekávání se šli podívat nahoru na postel. „Jé,“ vydralo se Allie z úst, když ji spatřila. Postel měla patinu a na obou koncích měla masivní čela z vyřezávaného mahagonu.

„Jak jsme ji mohli přehlédnout?“ zeptala se ohromeně.

„Byla zakryta prostěradly, aby se na ni neprášilo.“

„Je překrásná,“ přejížděla Allie po vyřezávání dlaněmi. „Představ si ji rozesílanou s nadýchanou peřinou.“

„To by bylo něco. Hlavně pro alergiky.“

„Jsi hrozný. Jako kámen,“ postěžovala si.

„Právě kvůli takovým postelím mívali lidi tolik dětí.“

„Tolik dětí mívali, protože nebyla televize, a tak po večerech neměli co dělat,“ opravila ho Allie. „Ted’ se díváme na jeden seriál za druhým.“

„A to je dobře nebo špatně.“

„To nevím,“ zasmála se.

„Chceš vyzkoušet obojí, abys to věděla?“

Srdce jí poskočilo až do krku, a tak se radši zasmála a otočila zpátky ke schodům.

„Co si myslíš o tady těch dubových parketách? Nejsou super? Asi si tu dám jenom nějaké koberečky, abych je úplně nezakryl. To by byla škoda.“

Zastavila se na schodech a podívala se. „Máš pravdu,“ souhlasila.

Vrátila se do kuchyně a udělala pro oba kávu. Sedli si s ní ke krbu a dívali se nahoru do komína. Mark jí položil ruku kolem ramen a přitáhl si ji.

„Není to nádherná?“

„Udělals dobře,“ ujistila ho a snažila se myslet na domek, a ne na to, jak se k ní tiskne, jak ho má blízko a že cítí, jak se mu pod svetrkem zvedá hrudník.

Cítila, že by se klidně mohla nechat zlákat k něčemu bláznivému. Věděla, že by to byla chyba.

OSMÁ KAPITOLA

Další den šli vybírat nábytek. Allie měla celou sobotu a neděli dopoledne volno. Mark si bez výčitek svědomí zabral veškerý její čas na to, aby ho doprovázela po obchodech s různými věcmi, kde hledal vhodné kusy nábytku. Do sobotního odpoledne měli nakoupenou celou dodávku, jenže jednotlivé kusy byly rozházeny po celém městě.

Najali dodávku a odpoledne strávili objížděním všech obchodů, kde něco koupili, a nábytek pak najednou převezli do domku.

Zatímco Mark vracel auto do půjčovny, pustila se Allie do odstraňování patiny z nábytku, hlavně ale z postele. Než se vrátil, měla většinu hotovou. Zrovna pracovala na komodě, kterou chtěl do ložnice. Allie měla ale pochybnosti, jestli ji dostanou po schodech nahoru.

„No teda ano,“ řekl uznale, když viděl, co dokázala s nábytkem udělat. „To je rozdíl, děkuju,“ poodstoupil, aby to mohl docenit. Pak se zaměřil na komodu. „Ještě před tím, než na ni vyplýváš spoustu energie, možná by bylo lepší se podívat, jestli ji tam vůbec dostaneme.“

Allie si dřepala a podívala se na úzké schodiště. „Nemyslím, že se nám to podaří, ale zkusit to můžeme.“

Vysunuli zásuvky, Allie šla zepředu a Mark zezadu a pak se notnou chvíli snažili vyjít těch pár schodů, které je dělily od úspěchu. Potili se, bouchali se do prstů a klopýtali, ale nakonec se nějakým zázrakem vyškrábali až do ložnice.

„Nemůžu tomu uvěřit.“

„A co teprve já,“ zasmála se Allie. „Než jsi přišel, snažila jsem se celou půlhodinu představit si, jak ji sem dostat, ale na nic jsem nepřišla.“

Sedl si na okraj postele, nebo spíš na kovový rám, který žalostně zanaříkal po matraci, a přitáhl si ji do klína. „Jsi poklad. Děkuju.“

„Bylo mi potěšením.“ Podívala se mu přes rameno na železnou kostru a poznamenala: „Potřebuješ matraci.“

„To teda. Víš co? Pojďme nějakou koupit. Budou mít ještě otevřeno. Aspoň teda ty velkoprodejny Projdeme, je třeba všechny.“

Allie se na sebe podívala a zasmála se. „Vždyť jsem celá od politury, takhle nikam nemůžu.“

„Tak se umyj. Oblečení máš slušné, a stejně se na tebe nikdo dívat nebude.“

„Ale budou, když jim na matraci udělám šmouhu. A vůbec, na to už mě nepotřebuješ.“

„Ale jo. Moc mi pomůžeš. Tak pojď, vždyť já se nemůžu dočkat, až se nastěhuju, ale bez matrace to nepůjde.“

S tím nemohla než souhlasit. „A co kdyby sis koupil celou postel? Jeden známý to tak udělal, koupil si celou postel a přišrouboval ji ke staré dřevěné posteli. Je pak sice trochu vysoká, ale děsně pohodlná.“

„Tak dobře. Změříme, jak velkou ji budeme potřebovat a půjdeme.“

„Mně se líbí tady ta. Schválně si lehni, uvidíš.“

„Ale když já...“

„Ale paní, ono je potřeba, aby vám vyhovovala oběma,“ vmísil se do toho prodavač. „Nemusíte se na nikoho ohlížet, postel si musí vyzkoušet každý.“

Otevřela pusu, ale Mark ji hned umlčel. „Samozřejmě, máte pravdu. Musíme s ní být spokojení oba. Jenom ji vyzkoušej.“

Allie se na postel zadívala pochybovačně. Mark se na ní rozplácl jak široký tak dlouhý a ruce si složil pod hlavu. Neměla dost odvahy, aby začala prodavači něco vysvětlovat. Po chvíli váhání se opatrně sesula na matraci.

„No vidíte,“ komentoval to prodavač. „Pěkně si ji vyzkoušejte, já se za chvíli vrátím. Klidně si vyzkoušejte i jiné postele a nezapomeňte vyzkoušet různé polohy, protože nebudete pořád jenom na zádech.“

Mark se snažil zadusit výbuch smíchu a Allie se na něho varovně podívala. Otočil se k ní na bok a d'ábelsky se usmál. „Jeden můj bývalý spolubydlící měl takovou knížku. Byly v ní různé pozice,“ šeptal a díval se, jak se jí zabarvují tváře.

„Pšt!“ upozornila ho. „Ty jsi vážně nenapravitelný.“

„Nesmysl. To jenom ty jsi strašně staromódní. A kromě toho, chci vědět, jestli se na mě překulíš a pak budeme dělat stovky dětí.“

„Na to zapomeň,“ zavolala vášnivě a posadila se. „A je strašně měkká.“

„A co třeba tady ta? Vypadá docela pevně,“ vedl ji k další posteli a bez rozmyšlení se na ní rozplácl. „Neleheš si za mnou?“

„Nevím, jestli si to zasloužíš,“ zdráhala se, ale lehla si. „Ta je ale dobrá,“ řekla za chvíli uznale.

„Zkus si lehnout na bok.“

„To je nějaký trik?“ zeptala se opatrně, a když upřímně zakroutil hlavou, zasmála se.

„Nic na tebe nezkouším. Jenom chci říct, že máš velice ladné křivky, takže by se ti mohlo stát, že ti ta postel nebude v pase.“

„Co na tom záleží? Je to přece tvoje postel.“

Natáhl se k ní a pohládl ji po tváři. „Opravdu se li líbí?“

Srdce se jí najednou rozbušilo. Mark si toho všiml, naklonil se k ní a krátce ji políbil. „Je na tvou straně v pořádku?“

Beze slova přikývla. Nedokázala odtrhnout pohled od jeho očí. Připadaly jí jako oblázky na dně divokého potoka, jako by byly tmavé i světlé zároveň, pořád se měnily a Allie nedokázala říct, co se jí snaží naznačit. Stejně ale měla pocit, že to ani vědět nechce, aspoň ne hned v obchodě, kde na ně každou chvíli mohl znovu zaútočit dotěrný prodavač.

„Tak jak to jde?“ ozvalo se nad nimi.

„V pohodě. Vezmu si tady tu. Kdy nám ji můžete dodat?“ zeptal se Mark a vyšvihl se na nohy. Allie vstávala opatrněji a urputně při tom přemýšlela.

Jejich vztah se rozvíjel stejně bouřlivě jako požár ve stohu. Cítila, že by se to mělo trochu přibrzdit. To, co tady prováděli poslední půlhodinu, nebylo férové ani k jednomu, i když zase nikdo neřekl, že by to všechno mělo být míněno vážně. Allie usoudila, že si třeba Mark jenom dělá legraci.

A bylo to pravděpodobné. Vždyť mu bylo sedmadvacet, a pokud by chtěl mít rodinu, už by se o to jistě postaral.

Nepřítomně se usmála na prodavače, sebrala si kabelku a bundu a šla za Markem k pultu.

„Máme ji na skladě, takže vám ji můžeme přivést zítra ráno.“

„To by bylo skvělé, přes týden pracuju.“

„To většina lidí, a právě proto máme víkendový rozvoz. Tady prosím váš podpis. Děkuju. Budeme u vás zítra po deváté. Doufám, že v ní strávíte spoustu příjemných chvil.“

Mark něco nesrozumitelně zamumlal a Allie se pokusila usmát, ale spíš se jí zdálo, že jenom bezmocně otevřela pusku, a vyšli na parkoviště. Mark propukl v hrozný smích.

„Měls mu to říct,“ protestovala Allie. „Schválně jsi ho nechal, ať si myslí, že jsem tvoje manželka nebo přítelkyně nebo tak něco.“

„Ale ty jsi moje přítelkyně,“ řekl překvapeně. „Něho ne?“

Pokrčila rameny. „Asi jo. To záleží na tom, co je to přítelkyně. On si ale v každém případě myslel, že jsme něco, co nejsme.“

Opřel se o střechu auta a zamyšleně se na ni zadíval. „Mohlas mu to říct sama.“

Měl pravdu. Mohla, ale neřekla, protože nevěděla jak. Bylo ale zarážející, jak Mark trval na tom, aby si postel taky vyzkoušela, jako by na tom záleželo. Nevěděla proč.

Vyjeli z parkoviště, koupili si hamburger a jeli zpátky.

V osm už byli hotoví s veškerým nábytkem. Nakonec i ta komoda stála vyleštěná na místě i se zásuvkami.

„Výborně,“ oddechl si Mark. „Máš to u mě, Allie.“

„Vyberu si to, neboj. Chci se vykoupat, dát si čaj a jít do postele, v tomto pořadí a velice rychle.“

Jenom se ušklíbl. „Postel ani teplou vodu nemám, ale čaj bych zvládl.“

Zakroutila hlavou. „Mám dost. Zítra jdu ve dvanáct do práce a to musím ještě doma uklidit. Dnes opravdu musím brzo do postele.“

Odvezl ji k ní domů. Ráno si trochu polenošila a pak uklidila u sebe v pokoji, a než šla do práce, stihla i koupelnu a kuchyň.

V nemocnici to bez Marka nebylo ono. Většinou tam bývali spolu, kromě o víkendech a to jí připadalo divné. V neděli bývalo na oddělení docela rušno, ale když tam nebyl, cítila se úplně opuštěná.

O víkendu bylo vždycky víc nehod a kromě toho spoustu dětí posílali na lůžkové oddělení praktičtí lékaři. To bylo asi proto, že rodiče, kteří jinak přes týden pracovali, měli teprve přes sobotu

a neděli čas zjistit, že s jejich dítětem je něco v nepořádku. Na oddělení na ně naštěstí měli dost času, protože na rozdíl od všedních dnů jim nepřivázeli žádné pacienty ze sálu. Kromě toho se vždycky v pátek snažili poslat co nejvíc dětí na víkend domů, protože to prospívalo jednak jim, jednak nemocnici, která si uvolnila kapacity pro ty, kteří si přes víkend něco udělají.

Kromě toho občas přišel i případ, který do shora uvedeného scénáře nezapadal.

Třeba kluk, kterého přijali krátce potom, co Allie přišla na službu. Našli ho zbitého v parku. Neměl u sebe žádný doklad a nemohl si na nic vzpomenout. Vypadal na čtrnáct patnáct, a tak ho vzali na pediatrii na pozorování. Z nemocnice pak zavolali na policii a odtamtud poslali strážníka, který měl počkat, až se chlapec rozpomene.

„Musíme zjistit, kdo to je, abychom mohli informovat rodiče. Už jsou určitě zelení strachy,“ vysvětloval Allie policista. Zнала ho už z dřívějšíka, byl to takový rodinný typ, kterému nebyl nikdo lhostejný. Allie si ho vážila.

Když ho zavedla k chlapci, moc se toho nedozvěděli. „Nevím, kdo jsem,“ řekl se skotským přízvukem. „Prostě to netuším. Když jsem se probral, ležel jsem v parku a hrozně mě bolela hlava.“

„Nevíš, jak ses tam dostal?“ pokračoval policista.

Zakroutil pomalu hlavou a škubl sebou. „Moc vám nepomůžu.“

Allie se zdálo, že je nějak podezřele opatrný. Zarazila Davea a požádala ho, aby počkal venku. „Musí si odpočinout,“ omlouvala chlapce. Na chodbě mu nabídla, že mu Pearl udělá čaj. Pak zašla zase do pokoje a zavřela za sebou dveře.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ho.

„Jo.“ Vypadal podrážděně a do řečí mu nebylo. Allie se ale nevzdávala a vytrvala. Mluvila o jeho zraněních a vykládala, co mu s nimi budou muset udělat. Pořád se při tom rozhlížela, občas se podívala i na něho, občas se věnovala jiným věcem. Pořád ho ale kradmo pozorovala.

V každém případě byl strašně nervózní, občas jí dokonce připadlo, že má na krajíčku. ^

Na chvilku si k němu přisedla. „Říkala jsem si, jestli si sem ti, co tě napadli, pro tebe nepřijdou?“

Chvíli byl zticha a pak zakroutil hlavou. „Ne. Chci říct, že nevím. Nevzpomínám si,“ vysvětloval unaveně.

„Znáš je?“

Znovu zakroutil hlavou. „Říkal jsem, že si nic nepamatuju.“

Z nějakého důvodu mu nevěřila. Možná proto, že se na ni nikdy přímo nepodíval. Možná proto, že byl tak nervózní.

„A co rodiče?“ zeptala se opatrně. V očích mu viděla strach. Napadlo ji, jestli mu to nakonec neudělali oni.

„Nevzpomínám si na ně. Říkal jsem vám, že si nic nepamatuju,“ zopakoval a zmlkl.

Allie vrátila grafy, které studovala, zpátky na postel. „Tak jo, neboj, určitě se rozpomeněš. Řeknu teď tomu od policie, že musíš odpočívat.“

„On je pořád ještě tady?“ zeptal se ustrašeně.

„Bohužel. Čeká, až si vzpomeneš. Mohlo by to ale pár dní trvat. Mám mu říct, aby odešel a že mu zavoláme, až bude co?“

Viditelně si oddechl. Co se to s tebou děje, ptala se Allie v duchu. Před čím se schováváš?

„To by bylo bezva,“ řekl, jako by tomu nechtěl uvěřit.

Allie vyšla ven a promluvila s policistou.

„Jenom aby vám nepláchl,“ upozornil ji.

„Nebojte. Vždyť se sotva udrží na nohou a má přelámaná žebra. Myslím, že tady pár dnů určitě zůstane.“

„Hlavně nám ho neztraťte. Přijdu později. Půjdu teď prověřit kartotéku pohřešovaných.“

Rozloučila se s ním a vrátila se do pokoje.

„Tak, a je pryč. Mohl bys mi udělat laskavost? Nikam neutíkej, protože jsem se zaručila, že tady zůstaneš. Mohla bych přijít o práci.“

Podíval se stranou. „Proč bych utíkal?“

Sedla si na okraj postele a pohládila ho po noze. „Chtějí jenom zjistit, kdo jsi, abys mohl zpátky k rodičům.“

Zdálo se jí, že sebou při posledním slově trhnul.

„Co kdybychom ti vymysleli nějaké jméno, když ho neznáš?“

Váhavě se na ni podíval. „Tak třeba Jimmy.“

„Tak se jmenuješ?“

Zakroutil hlavou. „Nevím, ale líbí se mi to.“

„Tak dobře. Teď si musíš odpočinout, Jimmy. Kdybys něco potřeboval, tak zmáčkni tady ten knoflík.“ Pohladila ho po noze a zvedla se.

„Sestřičko?“

„No?“

„Jste moc hodná, děkuju.“

Usmála se. „Jmenuju se Allie a není zač. Hlavně mi neuteč.“

Zase sebou škubl a pak váhavě přikývl a zavřel oči.

Chudák chlapec, politovala ho. Nechápala, co se mohlo stát. Nevěděla, co dělá Skot tak daleko na jihu, v každém případě to ale mohlo usnadnit pátrání. Byla ale přesvědčená, že bude lepší, když si odpočine a zotaví se a teprve pak ho začne vyslýchat policie.

Tušila, že by mohlo pomoci, kdyby zjistila, proč se tak bojí rodičů.

Prospal celé odpoledne, a když ho šla v pět zkontrolovat, našla ho s otevřenýma očima.

„Ahoj Jimmy.“

„Dobrý den.“

„Jak je ti?“

„Už je to lepší. Ty prášky, co jste mi dala, asi fungují. V každém případě je tady hezky teplo.“

To Allie potvrdilo nejhorší obavy. Šaty měl špinavé a bylo vidět, že se hodně dlouho nemyl. Celého ho umyla a prohlédla a našla spoustu odřenin a šrámů, které bylo potřeba ošetřit. Už tolik nepáchl, ale i tak potřeboval pořádně vydrhnout. Allie to odložila na další den. Všechno, ale hlavně zmínka o teple, jí potvrzovalo to, co si myslela hned od začátku. Utekl z domova.

„Proč se schováváš?“ zeptala se tiše a posadila se k němu. Vzala ho za ruku. „Proč utíkáš?“

Honem uhnul očima. „Nevím, o čem to mluvíte.“

„Se mnou si na schovávanou hrát nemusíš. Já tě policajtům neprozradím. Ty máš doma nějaké problémy?“

Oči se mu zalily slzami a Jimmy divoce zamrkal. „Ne.“

„To říkáš proto, že tam teď nejsi?“

Zarytě mlčel.

„Oni ti ubližují? Proto se bojíš?“

„Nic jsem neřekl.“

„Je to otec?“

„Ten je mrtvý.“

Aspoň nějaký pokrok. „Nevlastní otec?“

Trefila se do černého. Jimmy se rozplakal. „Pořád bije mamku. Znásilňuje ji. A ona se nechá. Chtěl jsem jí pomoci, ale on mě shodil ze schodů a já jsem si zlomil nohu.“

„Všimla jsem si, že byla zlomená. Neřekls to na policii?“

„Říkal, že prý to byla nehoda. Prý jsem se pohádal s maminkou a pak jsem se s ní začal prát, takže mě chtěl zastavit. Prý mě chtěl zahnat do pokoje a já jsem při tom spadl ze schodů. Mamka mu to potvrdila. Lhal jim a oni mu věřili. Poslali mě domů a tam mě zbil do bezvědomí. Když jsem se vzpamatoval, utekl jsem.“

Allie se zhluboka nadechla. „A co ta noha?“

„Tu jsem měl pořád ještě v sádře. Schovával jsem se v Glasgow. Tam jsme bydleli. Policajti mě ale našli a zase poslali domů. Vůbec mě neposlouchali. Zase mě zmlátil. Mamka se na to dívala a nic neříkala. Nechápu to.“

Hlas se mu zlomil a Allie si ho přitáhla do náručí, a zatímco plakal, hladila ho a uklidňovala.

Slyšela, jak se otevřely dveře, a doufala, že to není policista. Naštěstí to byla jenom její kolegyně, která pro ni přišla.

„Za chvíli budu zpátky, Jimmy. Teď mě potřebují jinde.“

„Neříkejte to ale policajtům.“

Řekl to tak ustrašeně, že by ji ani nenapadlo někomu volat.

„Neboj, neřeknu. Slibuju.“

Než se k němu mohla zase dostat, uběhla hodina, a i tak to bylo jenom na chvíli. Policista se vrátil a promluvil si s ní, ale Allie se vyhýbala přímým odpovědím. „Neřekl mi, jak se jmenuje. Není mu zatím ještě dobře. Byla bych radši, kdybyste ho nechal odpočívat.“

„Nebudu ho unavovat dlouho.“

Šla s ním dovnitř, a když je Jimmy uviděl, nedůvěra se mu vrátila. „Něco jste mi slíbila,“ řekl vyčítavě.

„Nemůžu mu zakazovat, aby sem šel, Jimmy. Má svoji práci.“

„Jimmy?“ zeptal se hned policista a podíval se na Allie.

„Domluvili jsme se, že mu tak budeme říkat, dokud si nevzpomene. Je to lepší než pacient 234, nemyslíte?“

Policista přikývl. „Dobře, Jimmy. Nechtěl bys mi něco říct?“

„Vy jste mu něco řekla?“ zeptal se Jimmy Allie hned.

Dave ani nemrkl. „Nic mi neřekla, Jimmy. Já jsem se jenom zeptal, jestli mi něco nechceš říct.“

„Ne. Nic.“

„Dobře. Kdybys náhodou změnil názor, budu hned za dveřmi. Nechceš mi třeba dát číslo nebo adresu rodičů, abychom jim mohli zavolat, že jsi v bezpečí?“

„Ne. Řekl jsem vám, že si na nic nevzpomínám.“

Policista přikývl. „No, jak jsem už řekl, budu hned za dveřmi, kdyby sis to rozmyslel.“

Vyšel ven a Jimmy se vyčítavě podíval na Allie. „Co jste mu řekla?“

„Nic, přísahám. Poprosila jsem ho, aby tě nechal odpočívat. Řekl, že s tebou musí mluvit.“

„Má nějaké podezření.“

Allie si povzdechla a sedla na postel. „A divíš se mu? Přivezli tě špinavého, zmláceného, s údajnou ztrátou paměti, ale s policií mluvit nechceš. Normální dítě by v takové situaci bylo vděčné za možnost mluvit s nimi. Kdybys o paměť skutečně přišel, chtěl bys zjistit, kdo jsi a kde máš rodiče. Něco tady prostě nehraje. Abys na to přišel, nemusíš být bůhví jak chytrý. Takových případů jsme už měli.“

Chvilí byl zticha, pak se pohnul a podíval se na ni, ale hned zase pohled sklopil. „Tak to jsem nevěděl.“

Zase jí důvěřoval a to bylo hlavní. Allie cítila, že by mu mohla pomoci. „To nic. Když to půjde, zavolám k tobě jednoho lékaře.“

„Cvokaře?“

„Ne. Pediatra, dětského lékaře. Prohlédne tě, jestli ti nic není. Jak dlouho už jsi z domu?“

„Skoro rok.“

„Bereš drogy?“

Zakroutil hlavou. „Nejsem blbec.“

„Jak jsi žil?“

Podíval se na stranu. „Vybíral jsem popelnice, kradl a tak. Občas jsem našel něco zajímavého i v kontejnerech. Jednou jsem prodal za sto liber stůl.“

„A co sex?“

Sklopil oči. „To bylo minulé léto. Měl jsem strašný hlad. Jeden chlap říkal, že když s ním půjdu k němu, že mi dá najíst.“ Pak dlouho mlčel. „Už bych to nikdy neudělal.“

Smutně pokývala hlavou. „Řeknu Markovi, aby tě prohlédl. Můžu mu to všechno povědět?“

„Proč?“

„Protože pokud tě má léčit opravdu dobře, tak musí znát pravdu, Jimmy.“

„Věříte mu?“

Neváhala ani na okamžik. „Naprosto. Je to dobrý kamarád.“

Jimmy si povzdechl a vzdal se. „Tak dobře, ale jenom jemu.“

Vyšla z pokoje, na policistův tázavý pohled odpověděla pokrčením rameny a šla z kanceláře zavolat Markovi.

„Tady Allie. Mohl bys mi udělat laskavost a přijít sem?“

„Za pět minut jsem tam.“

Byl tam ještě dřív. Allie si ho vzala stranou a rychle ho informovala. „Chudák malý. Kde ho máš?“

„V tom jednolůžkovém pokoji tady. Bud' ale opatrný, protože je docela nedůvěřivý.“

„Dobře. Půjdeš se mnou?“

„Chceš?“

„Pro začátek jo. Pak uvidíme.“

Zůstala s nimi jen tak dlouho, dokud se Jimmy neuklidnil. Pak zašla do kanceláře, zavolala dětskou sociální pracovníci na pediatrii a stručně ji do případu zaskvětila. Ta chtěla okamžitě přijít, ale Allie ji přemluvila, aby za chlapcem přišla až další den, kdy měla Allie také službu.

Než se Mark vynořil z pokoje, uplynula věčnost. Našel Allie u rozpisu služeb.

„Tak co?“

„Je celkem v pořádku. Je sice jako vyžle a podvyživený, ale ne nijak zvlášť. Nezjistil jsem žádné známky sexuálního napadení

a z toho, co mi řekl, si nemyslím, že od toho chlapíka v Blackpoolu mohl dostat HIV. Utekl mu předtím, než k něčemu došlo.“

„Zaplaťpánbůh. Co dělal v Blackpoolu?“

Mark pokrčil rameny.

„Kdo ví? Byl v Bristolu, Edinburgu, Leedsu, Blackpoolu, Londýně a teď tady. Na to všechno vypadá opravdu dobře, jenom má částečně ucpanou jednu plíci. Na to mu nasadíme antibiotika. Chci mu nechat udělat všechny možné krevní testy, psychiatrické vyšetření, zkrátka všechno možné i nemožné, hlavně aby tady mohl chvíli zůstat a zesílit. A nechci tady žádnou policii, dokud to nebude naprosto nutné, protože ten kluk je v naprostém stresu a má pro to dobrý důvod.“

„Nechceš to říct hned tady Daveovi?“ ukázala na policistu opodál.

„Proč ne?“

Přešel k němu a dlouho si povídali. Pak Dave vstal, zašel do pokoje a za chvíli už byl venku a šel pryč.

„Cos mu řekl?“

„Že musíme spolupracovat a že v tuto chvíli je jeho přítomnost spíš na škodu.“

„Odešel?“

„Vrátí se. Ty už jsi skončila?“

Teprve teď si uvědomila, že už je skoro devět. „Vlastně jo. Musím to tu ještě předat noční sestře. Hned tu... tady je. Proč?“

„Nepůjdeš na kafe?“

Allie noční sestře o Jimmym řekla jen to nejnutnější, podrobně ji informovala o zbytku oddělení a odešla. Dveře u Marka byly otevřené, takže vkročila dovnitř a zakopla za sebou dveře. Hned se pověsila na Marka a rozbřečela se.

„Ale ale, co se ti stalo, pokládku?“

„Ten svět je tak nespravedlivý,“ vykoktala ze sebe, když se po pár minutách utišila. „Na jednu stranu máš děti jako Claudia, pro které by rodiče udělali první poslední, jenom aby jim to ulehčili, a pak vidíš takové děti, jako je Jimmy, který má otčima, který se ho snaží zabít, a matku, která se ho nezastane. Jak mu to mohla udělat? Má vůbec nějaké sourozence?“

„Má, ale všichni z domu odešli. Jimmy je nejmladší.“

„To je dobře.“ Vymanila se z jeho sevření, šla do koupelny, utrhla si kus toaletního papíru a pořádně se vysmrkala. Pak se k němu vrátila a praštila sebou na postel. „Promiň, ale nejsem dnes asi ta nejlepší společnice.“

„To je v pořádku. Já chytré a vtipné řeči nemusím mít každý den. Jsme přece kamarádi, takže si musíme pomáhat.“

Chápal ji a to bylo dobře. Usmála se na něho. „Děkuju. Potřebuju, aby mě někdo objal.“

Posadil se vedle ní, objal ji a políbil.

„Je to lepší?“

„O moc.“

„To je dobře.“ Lehl si a poplácal na postel vedle sebe. „Nepřipojíš se? Potřebuješ hladit a hladit.“

Nemohla mu odolat. Lehla si a přitulila se k němu. „Ta tvoje postel má nějaké kouzlo,“ poznamenala ospale.

„Já vím. Měli bychom ho pořádně využít.“

Přitiskl se k ní a něžně ji políbil. Když po dlouhých minutách zvedl hlavu, Allie zaprotestovala.

„Nenasyto,“ škádlil ji Mark.

„To je kvůli tobě. Nemáš v tom být tak dobrý.“

„Ty jedna lichotnice. Že bych ti neodolal?“ řekl a zase se nad ní sklonil. Po hodně chvíli se od ní odtrhl, vstal, pomohl jí na nohy a doprovodil domů.

Zastavili se až u ní na schodech. Allie se k němu otočila a bylo vidět, že ji obavy neopustily.

„Bude v pořádku, že? Policie ho tentokrát už zpátky nepošle, že ne?“

Pokrčil rameny. „Promluv si ráno se sociální pracovnící. Já doufám, že ne. Nebyl by to zrovna nejlepší nápad.“ Naklonil se k ní a políbil ji.

„Jdi už, jsi unavená,“ zašeptal a políbil ji na čelo. Dívala se, jak odchází, a pak šla dovnitř. Lucy a Beth už spaly a Allie je chtěla následovat. Před spaním si ale dlouho představovala Jimmyho, který v takovém počasí musel spát pod mostem, v parku, napospas

přírodním i lidským živlům. Přemýšlela, jestli je to lepší volba než špatný domov.

Ráno vypadal lépe, bylo mu teplo a už se tolik nebál. Na Allie se usmíval, malinko znejistěl u sociální pracovnice a nikomu nechtěl říct, jak se jmenuje, ani adresu rodičů. Sociální pracovníci ale řekl o svém otčímovi.

„A když ti slíbím, že nebudeš muset zpátky domů, promluvíš si s policií?“ zeptala se ho.

„O tom ne. Klidně jim řeknu, kdo mě zmlátil v parku, stejně je neznám. V tom jsem vám nelhal.“

„Takže si s nimi promluvíš? Musí si totiž udělat jasno ve svých spisech.“

Vypadal vyplašeně, a tak Allie zakročila. „Myslím, že na to bude ještě času dost.“

Sociální pracovnice přikývla. „Nikam nespěcháme. Jestli o nich stejně nic nevíš, tak jim to tak jako tak moc nepomůže. Prý tady zůstaneš, dokud se nám úplně nevyléčíš, je to tak?“

„Je to tak,“ potvrdila za něho Allie.

„Dobře. Když mi teď řekneš, jak se jmenuješ, můžeme se obrátit na sociální pracovníky v Glasgow a promluvit si s tvými rodiči.“

„Kdo tady mluvil o Glasgow?“ ohradil se hned Jimmy.

„Není to těžké poznat podle toho, jak mluvíš,“ řekla mu sociální pracovnice. „Nikdo mi nic říkat nemusel.“

Jimmy ale stejně odmítl a sociální pracovnice to na konci vzdala. „Zatím tě budeme muset svěřit do opatrovnictví soudu, protože ti ještě nebylo patnáct.“

„A co když mám už šestnáct roků?“

„Máš?“

„Možná. Nevím.“

„No, tak dokud to vědět nebudeš, tak to pro tebe bude nejlepší řešení.“

Nezdálo se, že ho přesvědčila. Odpoledne pak přišel další policista, vyšší šarže než Dave, a začal dělat důležitého. Zatímco byl Jimmy v denní místnosti u televize, měla s ním Allie nepříjemný rozhovor na služebně.

„Nemůžu vám říct, co nevím, a nemůžu vám říct, co jsem se dozvěděla v důvěrném rozhovoru,“ prohlásila.

„Ani kdyby to mohlo zabránit nebezpečí?“

„Žádné nebezpečí mu tady nehrozí.“

„Možná hrozí. To nikdo neví, dokud nezjistíme, kdo ho zmlátil. Dítě v takovém věku patří k rodičům.“

„Ne, když mu ta rodina ubližuje,“ opáčila. „Promiňte, ale nemůžu vám nic říct, ani nechci, abyste s ním teď mluvil a děsil ho, protože je velmi labilní.“

„Potřebuje péči.“

„Má ji. Je mu tady dobře.“

„Uteče vám.“

„Neuteče,“ řekla důrazně. „Slíbil mi to. Já jsem mu zase slíbila, že se o něho postarám.“

Policista si prohrábl vlasy a povzdechl si. „Proboha, vždyť já jsem na jeho straně. Chci mu pomoci!“

„Tak ho chvíli nechte na pokoji. Máme teď volná lůžka, takže si ho tu pár dní můžeme nechat. Stará se o něho naše sociální pracovnice. Dopřejte mu trochu času, prosím vás.“

„Dobře, ale opravdu jenom trochu. Čtyřicet hodin. Možná.“

Allie si oddechla. „Děkuju.“

Když odešel, zašla za Jimmym a našla ho s napjatým výrazem v obličeji. „Co chtěl?“

„Promluvit si s tebou. Poslala jsem ho pryč. Neměla bych to ale dělat, protože ti chtějí pomoci.“

„Nemůžou.“

Po cestě ze služby si dělala obavy, a jak se ukázalo příští ráno, byly oprávněné. Jimmy zmizel.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Celý týden si o Jimma dělala starosti. Pronásledoval ji dokonce i ve snech. Než přišel víkend, smířila se s tím, že už ho nikdy neuvidí.

Policie se ji snažila z útěku obvinít. „Vůbec mi neřekl, jak se opravdu jmenuje,“ tvrdila jim. „Nic, co mi řekl, by vám stejně nepomohlo. Musela jsem respektovat jeho soukromí, je to součást méj práce.“

Nakonec s ní váhavě souhlasili, a tak je i sociální pracovníci nechala, aby si ve spisech udělali pořádek sami. Mají smůlu, říkala si, i když více jí bylo líto Jimmyho.

Přišel víkend a Mark jí v sobotu ráno zavolal, že se bude stěhovat.

„Mám už všechno, co potřebuju, sporák, hrnce, teče tam teplá voda, je to skvělé, a když tam musím každý den jezdit kvůli kočce, tak už tam zrovna zůstanu.“

„A co záclony?“

„Prozatím jsem nějaké koupil. Nejsou sice na míru, ale postačí. Pojeď se mnou a uvidíš.“

Jela a moc se jí to líbilo. Záclony visely a musela uznat, že postačují. Minnie ležela na matraci a nevšímala si jich.

„Tak co? Jak to tu vypadá?“

„Úplně jinak,“ zasmála se. „Vůbec bych to tu nepoznala. Máš nějaké povlečení?“

„Hm. Chceš mi s ním pomoci?“

Měl krásné vyšíváné povlaky, které vypadaly poněkud zženštile, ale do pokoje se opravdu hodily. Peřinu měl novou a tlustou, naplněnou prachovým peřím a Allie připadala senzační. Zvědavou kočku z pokoje vystrnadili a dali se do povlékání.

„Mohla bys mi ji pomoci pokřtít,“ navrhl Mark a Allie myslela, že jí srdce vyskočí z těla.

Nic neříkala. Nevěděla, co by měla říct. Snad jen souhlasit, ale to by bylo strašně přímočaré a absurdní.

„Dnes tě zvu na večeři,“ říkal jí a díval se jí do očí. „Teď jdi domů a připrav se, já zatím půjdu nakoupit a něco nám uvařím. A pak tu se mnou, Allie, zůstaneš.“

Několikrát se pořádně nadechla. „Tak dobře,“ řekla napjatým hlasem. „V kolik?“

„Po sedmé? O půl osmé?“

„Dobře.“

Stáli a dívali se na sebe. Allie se nakonec sebrala a chtěla jít ke dveřím. Mark ji ale zastavil a políbil. Cítila, jak se třese. Byl stejně napjatý jako ona.

„Tak večer,“ zašeptala a rozběhla se ze schodů. Sebrala kabelku a klíče a byla pryč. Bylo poledne, takže měla celé odpoledne, aby se na večer připravila.

Ze skříněk v koupelně vylovila všechny soli a pěny, které nikdy předtím nepoužila a vykoukala se. Pak si nalakovala nehty, otevřela šatník a zaúpěla.

„Co je?“ ptala se Beth.

„Jdu dnes k Markovi na večeri do Pulhamu.“

„Super. Co si oblečeš? Jo, tak proto jsi tak skučela?“

„Přesně proto. Netuším, co na sebe.“

Beth si pohrdavě prohlédla její skříň, protočila oči a šla pryč. „Pojď prosím tě se mnou. Najdeme ti něco lepšího.“

Šla za ní, napřed pár věcí odmítla a nakonec si vybrala jednoduché úpletové šaty. Nebyly zrovna dělané pro toto roční období, ale mohla si přes ně přehodit svetřík. Jeden takový zrovna měla. Šaty patřily k Bethiiným nejoblíbenějším a Allie jí je vždycky tajně záviděla.

„Jen si je vem,“ rezignovala Beth. K Alliiu překvapení ji Beth políbila na tvář. Odnese si je k sobě a oblékla. Byly nádherné.

„Sakra,“ zaklela Beth. „Sluší ti líp než mně. Nech si je.“

„Ale jsou přece tvoje nejoblíbenější!“

„Už je nechci ani vidět, tobě sluší víc. Od Beth s láskou.“

„Díky“

Zatočila se před zrcadlem, usmála se a vyzkoušela kombinaci se svetříkem.

„Vypadáš skvěle. Dáš si čaj?“

Allie mrkla na hodinky a zjistila, že je skoro půl sedmé. „Už musím jít,“ omluvila se. Věděla, že by ještě něco měla říct, ale nevěděla jak. „Já... nečekejte na mě. Dnes se nevrátím.“

Beth to vůbec nepřekvapilo. „Dobře, uvidíme se, až se uvidíme.“ „Nedostanu žádné rady?“ zeptala se roztrěseně Allie.

„Měj se. Užij si. Ne abys udělala nějakou blbost.“ Odešla a za chvilku se vrátila a podávala Allie malou krabičku. „Kdyby náhodou zapomněl.“

Podívala se, co to je a krev se jí vehnala do tváří. „Děkuju, úplně bych zapomněla.“ Schovala krabičku do kabelky a usmála se. „Díky za všechno, hlavně za ty šaty.“

„Vypadáš skvěle. Jdi a ukaž mu to.“

Ukaž mu co? přemýšlela marně po cestě do Pulhamu. Přijela tam strašně brzo, takže chvíli přemýšlela, jestli by neměla počkat v autě, ale řekla si, že mu aspoň pomůže s večeří.

Šla cestičkou k domu a zaklepala.

„Už jdu, chvilíčku,“ ozvalo se zevnitř.

Slyšela, jak schází ze schodů, pak se dveře otevřely a Mark ji pozval dál.

„Jdeš dřív.“

„Vím, promiň. Říkala jsem si, že počkám venku, ale...“

„Nebud' blázen, jenom pojď dál,“ řekl a pomohl jí sundat kabát. Prohlédl si ji od hlavy k patě a nasucho polkl. „Jsi nádherná.“

Allie znervózněla a zasmála se, aby to skryla.

Usmál se a strčil ruce do kapes. Neměl džíny, ale pohodlné kalhoty a volnou béžovou košili. Allie měla strašnou chuť pohladit si ho.

„Jídlo ještě není,“ řekl a Allie cítila, že nervózní není sama. „Musíme ještě pár minut počkat. Dáš si něco na pití?“

„Ráda, děkuju. Cokoli najdeš.“

„Bílé víno. Pojď do kuchyně.“

Šla za ním a vzala si skleničku. „Tady to teda voní.“

Potkali se očima a Allie se zdálo, že ji napětí ve vzduchu zabije. Pohnul se první a vrazil ruce zpátky do kapes. „Máš opravdu hlad?“ zeptal se chraplavě a Allie se zachvěla.

„Ne.“

„Slíbil jsem si, že to takhle nechci. Že povečeříme a budeme si povídat a budeme se chovat civilizovaně. Jenže já tě, Allie, potřebuju a myslím, že to dýl nevydržím.“

Zavřela oči a cítila, jak jí projíždí vášeň. Srdce jí divoce bilo, hrud' se jí dmula a Allie myslela, že omdlí. Cítila, jak se jí dotýká a bere jí skleničku.

„Pojďme do postele,“ zašeptal a Allie otevřela oči a setkala se s jeho vášnivým pohledem.

„Pojďme,“ souhlasila překvapivě silným hlasem. Vzal ji za ruku a vedl ji po schodech nahoru. U vchodu do ložnice ji zastavil, sám šel dovnitř a Allie slyšela, jak škrtl sirku. Pak jí dovolil vejít.

Na krbové římsě hořely tlusté kostelní svíčky a žlutě osvětlovaly krásný pokoj. Bylo to tak krásné a romantické, až se jí chtělo plakat.

„To je nádhera,“ zašeptala. „Děkuju.“

Strnule se usmál. „Teprve to je ložnice, která je tě hodna,“ zašeptal jí zezadu do ucha, stáhnul jí přes ramena svetřík a nechal ho spadnout na zem. Pak jí začal rozepínat šaty, knoflík po knoflíku, ale jí se zatím nedotýkal. Allie byla vzrušená na nejvyšší míru. Myslela, že se jí podlomí kolena.

Šaty následovaly za svetříkem. Mark si ji prohlížel a Allie se zdálo, že na ní jeho oči zanechávají žhavou stopu.

„Teď ty,“ řekla a začala mu roztřesenými prsty rozepínat opasek.

„Já to zkusím sám,“ řekl a rozepnul si ho. Sundal kalhoty a po nich i košili, kterou si přetáhl přes hlavu, takže si rozcuchal vlasy. Allie mu je uhladila a Mark jí vzal ruku do dlaně a políbil ji.

„Řekni mi, jak to chceš, jak se ti to líbí,“ řekl chraplavě.

Pokrčila rameny a nervy měla napjaté jako tětíva luku. „Budeme to muset vyzkoušet, já to dělám poprvé.“

Zůstal jako opařený, až si na chvíli myslela, že přestane. Pak se ale potkali očima a neviděla v nich nic než vášeň.

„Allie, tys ještě nikdy...“

Zakroutila hlavou, polkla a sklopila oči.

„Nepřestávej.“

„Neboj, nepřestanu. Jenom chvíličku vydrž.“

Zvedl ji do náručí.

„Máš ty vůbec představu, jak strašně moc jsem nervózní?“

„Ty jsi nervózní? A proč? Pro tebe to přece poprvé není?“

„Jenže pro tebe ano. A jestli tě zklamu, tak...“

„Ale ty mě nemůžeš zklamat,“ řekla něžně. „Chci jenom, abys mě nepouštěl, abys byl ve mně a já v tobě.“

Slabounce se zachvěl, ale už se nebál. Příroda byla velmi moudrá a vymyslela poměrně jednoduchý systém. Allie zvedla ruku a přitáhla si jeho tvář. „Miluj mě, Marku,“ zašeptala. „Odneseš mě do postele a nepouštěj mě a hlad mě. Chci tě.“

Mark trhaně vydechl, zvedl ji a odnesl do postele. Odhodil peřinu, položil ji na chladné čisté prostěradlo a lehl si na ni. Splynuli a Allie byla ráda, protože se jí zdálo, že kdyby měla ještě chvíli čekat, zemřela by.

„Prosím,“ žadonila a Mark je oba s radostí zbavil posledních zbytků prádla.

„Počkej,“ řekl a malinko se odtáhl, aby mohl zašátrat v zásuvce nočního stolku, ale za chvíli už byli zase spolu.

Políbil ji, nadzvedl jí hlavu a díval se jí do očí. Moc se jí líbil, vypadal tak mužně, tak správně. Toužila po něm. „Marku, já...“

„Jsi si jistá, že to chceš?“ zeptal se a Allie si uvědomila, jak moc ho miluje.

„Jsem,“ potvrdila a pak se s ní zatočil svět.

Mark zvedl hlavu a zadíval se jí do očí. „Mám tě rád,“ zašeptal a Allie si ho přitáhla a pohládila ho po zádech. Nic hezčího nikdy předtím nezažila.

Večeři si dali až o půlnoci, když je hlad vyhnal z postele, a pak se pomilovali ještě jednou, tentokrát na chlupatém koberečku před krbem, který Allie lechtal na zádech.

Mark se musel smát a rychle ji zvedl.

„Pojďme zpátky do postele.“ Svíčky už pomalu dohořovaly, a tak je sfouknul a zůstali ve tmě.

Když ji ráno probudily kostelní zvony, ležela Markovi hlavou na hrudi a rukou ho objímala kolem pasu. Pohnula rukou a Mark otevřel oči.

„Ta tvoje nová postel má nějaké kouzlo,“ poznamenala s úsměvem a Mark se musel zasmát.

„Myslím, že to bude v nás,“ zazíval a protáhl se. Nejradši by se mu oddala ještě jednou, jenže na to nebyla zvyklá a cítila, že by ji to asi bolelo.

„Je ti dobře?“ zeptal se.

„Skvěle,“ přikývla.

„Nedala by sis snídani?“

Opřela se o loket a pátravě se na něho zadívala. „Ptáš se, jestli bych si dala, nebo se snažíš naznačit, abych ji šla připravit?“

Zasmál se. „Mám šanci?“

„Ne.“

„Myslel jsem si to.“

Odhodil peřinu a vstal. Ještě jednou se protáhl a vystavil na obdiv své nahé tělo. Allie se překulila na břicho a pozorovala ho. „Nejsi nějaká necudná?“ zeptal se škádlivě.

„Vem si župan a pojd' dolů. Dáme si snídani ve vaně.“

„Ve vaně?“

„A proč ne?“ ohlédl se na ni od dveří.

Pokrčila rameny a usmála se. „Tak jo. Proč ne.“

Vstala, a rychle na sebe hodila župan, protože v denním světle se trochu styděla. Mark ji při tom pozoroval.

„Začni napouštět vanu a vlez si do ní, já přinesu snídani.“

Byla to opravdu velká vana, uvědomila si, když si do ní vlezla. Napustila ji tolik, na kolik vystačila teplá voda. Mark mezitím přinesl podnos na malém vozičku, setřásl ze sebe župan a sedl si naproti. Vana nebyla tak velká, takže si museli proplést nohy.

Allie napadlo, co by se stalo, kdyby upustila toast do vody. Naštěstí se to nestalo, ale jen taktak, protože byla jako na trní z toho, jak se jí otíral nohama o její.

Srkala čaj, snědla další toast a cítila se úplně spokojená. Vrchol blaha přišel ale, až když vzal Mark mýdlo a celičkou ji začal umývat...

Když se oblékli, Mark zapálil oheň a oba se schoulili na pohovce z bazaru a srkali horkou kávu. Allie to přišlo strašně romantické.

„Vyržela bych tu navěky,“ prohlásila líně.

„Opravdu?“ Odložil hrníček.

Podívala se na něho a viděla, že napjatě očekává, co mu odpoví.
„To jsem řekla jenom tak, jak se to říká.“

„To jo, ale vydržela bys tu se mnou? Zůstala bys tu se mnou a žila tu se mnou?“ Vzal ji za ruku a podíval se jí do očí. „Vezmeš si mě, Allie? Budeš matkou mých dětí? Zestárneš se mnou?“

Zírala na něho a nechápala, jak mohly věci zajít tak daleko bez jejího souhlasu. Začal ji šírat pocit viny. A taky najednou posmutněla, protože si najednou uvědomila, jak po tom, co jí nabízí, děsně touží.

„Já... nejde to,“ řekla a viděla, jak je z toho zmatený.

„Nejde to? Co tím myslíš?“

„Nemůžu si tě vzít.“

„Ale proč? Neříkej, že mě nemiluješ. Ne po včerejší noci. To bych ti nevěřil.“

„To jsem taky neřekla,“ ohradila se zkroušeně. „Jenom, že si tě nemůžu vzít. Víš to přece. Musíš to pochopit.“

„Pochopit?“ zašeptal nepřítomně. „Ne, nechápu to. Ne po včerejší noci. Vždyť jsi mi proboha dala své panenství. Jak to mám pochopit?“

„Nezlob se,“ šeptala. „Neuvědomila jsem si, že to budeš brát tak, jak to bereš. Nechtěla jsem tě ranit, Marku. Ani jednoho z nás. Myslela jsem, že bychom spolu mohli jen tak chodit, prostě si trochu užít a ...“

„Užít? Tak teda říkáš tomu, co jsme prožili v noci? Já jsem ti, Allie, dal včera svou duši, copak sis toho nevšimla?“

Allie se zavzlykla, ale hned se kousla do rtu. „Promiň,“ zašeptala znovu. „Nechtěla jsem ti ublížit ...“

„Tak mi to proboha vysvětli. Proč ne?“ Tyčil se nad ní a ve tváři měl smutek a hněv.

„Říkala jsem ti to snad tisíckrát, jenže tys nikdy neposlouchal. Chceš být praktickým lékařem a...“

„No a? To ti brání? Moje práce? Nechápu tě. Nechápu, jak ti to může překážet v manželství.“

„Vzpomínáš si na Roberta?“ zeptala se úzkostlivě. „Vzpomínáš si na jeho manželku? Na to, jak byla zničená, a co jejich děti, které přišly o tatínka? A stává se to pořád. Není to jenom Robert. Stovky

praktických lékařů si berou život, protože neunesou svoji práci. A já nechci, aby ze mě byla vdova, Marku, nechci celý život čekat, kdy u mě zazvoní policajt, aby mi řekl, že ses předávkoval nebo co. Takový život bych nesnesla, chápeš to? Nezlob se na mě.“

„Ty to asi myslíš vážně, že jo?“ řekl unaveně a bezvládně se sesunul na pohovku. „A já blázen si myslel, že jsme dokonalý pár, že už budeme navždycky šťastní. Nalhával jsem si to.“

„Nic sis nenalhával,“ řekla zdrceně. „Miluju tě, to přece víš.“

„A já zase budu praktickým lékařem, to víš zase ty. A vědělas to od samého začátku, Allie. Já jsem to nikdy neskrýval. Jo, prostě jsem jenom praktický lékař. Chci jím být už celé roky. Víím, trvalo mi to pěkně dlouho, než jsem si to uvědomil, ale od té doby za tím jdu, protože za tím jít chci. Stejně jako ty víš, že musíš být sestra. Nemůžu se toho prostě vzdát, protože bych sám sobě lhal, a já si nesmím lhát, ani kdybych tě měl ztratit, protože kdybych lhal sobě, tak bych nestál za nic.“

Zmlkl, postavil se a přešel k oknu. „Tvoji rodiče jsou spolu šťastní,“ snažil se argumentovat. „A čím je tvůj otec?“

„Přesně, praktický lékař. A taky je věčně utahaný, pracuje v noci, v neděli, pořád je pod tlakem, musí znát všechny nemoci, to je ta práce. A nemysli si, že v soukromí je v klidu. Ti dva spolu nevečeřeli celou věčnost, nikdy mamku nikam nevezme, protože ho volají pacienti, a to i když nemá službu, a on jde.“

„Ale tak si to vybral sám.“

„A mamince je z toho špatně. Obětovala mu život a já si vzpomínám, že to občas vypadalo, že se rozvedou. Já to, Marku, nezvládnou. Nechtěj to po mně, nechci.“

„Možná jí připadá, že za tu oběť něco dostává nazpátek.“

„Možná. To je její volba. Tohle je zase moje. Promiň. Mám tě moc ráda, ale vzít si tě nemůžu. A pokud to znamená, že je mezi námi konec, tak je to konec a nic na tom nezměním.“

Vstala a Mark se k ní obrátil. Ve tváři měl neuvěřitelnou bolest.

„A nic na tom nezměníš,“ zašeptal. „Sbal si své věci, a až budeš odcházet, zavři za sebou.“

Sám si vzal kabát, přehodil si ho přes rameno, strčil klíče do kapsy a šel pryč. Dveře nechal dokořán. Dívala se, jak odchází a bylo jí do breku.

Jako bez duše si posbírala věci, hodila je do auta, vrátila se dovnitř a už suchýma očima si domek prohlédla.

Měla to tu ráda. Měla ráda i Marka. Uvnitř ji svírala nejhorší bolest, jakou kdy poznala.

Když odcházela, zavřela za sebou dveře a připadalo jí, že zavírá jednu velkou kapitolu ve svém životě.

DESÁTÁ KAPITOLA

Mark nechápal, proč vždycky, když se člověk snaží naladit nějakou optimistickou stanici, všude hrají pochmurné milostné písničky. Když naladil Love Me Tender od Elvise Presleyho, vzdal to a autorádio radši vypnul.

Bylo mu strašně. Věděl, že v horší situaci ještě nebyl. Ztratil cíl.

V noci se probudil a šel se do kuchyně napít, jenže u dřezu našel sklenici s otiskem jejích rtů. Vzal ji a mrštil přes pokoj. Moc to nepomohlo. Nepomohla ani sklenka skotské, ani aspirin. Chtělo to čas. Nejméně sto let. Vrátil se do postele, ale pronásledovala ho i tam. Nemusel se ani moc snažit, aby ji cítil. Nakonec usnul, ale před šestou ho vzbudil nějaký hrozný sen. Šel si do lesíka zaběhat, ale skoro se zabil, když v šeru zakopl o kořen. Ted' byl na cestě do práce, odřený a s náladou pod psa. Byl naprosto zdeptaný. Uvnitř prázdný, zvenku poškrábaný a od krve.

První potkal Annu. Ostře se na něho podívala, nasměrovala ho do kanceláře a zavřela za sebou. „Co se vám proboha stalo?“ zeptala se přímo a Mark jenom polkl a odvrátil se.

„Neptejte se. Nesnažte se být milá a mluvte se mnou jenom o práci.“ Pomalu se nadechl. „Kde je Allie?“ zeptal se hlasem, který mu připadal cizí.

„Má dnes volno. Vy jste se pohádali?“

„I tak se tomu dá říct,“ řekl se zaťatými zuby. „Podívejte, opravdu se o tom nechci bavit.“

„Dobře.“ Napsala něco na kousek papíru a strčila mu ho do kapsy. „Kdybyste si to náhodou rozmyslel, tohle je moje číslo. Klidně mi zavolejte. Jsem dost silná, abych vám pomohla.“

Odešla, aniž by projevovala soucit, neobjala ho, neudělala nic, co by ho před ním samým zostudilo. Byl jí za to vděčný. Věděl, že dnes potřebuje pracovat a že po něm pacienti mají nárok vyžadovat nejvyšší výkony, ať už se cítí, jak chce mizerně. Věděl, že to bude těžké.

Allie netušila, jak přežije několik následujících dní. Když se s Markem v úterý konečně potkala, byl naprosto zdrcený. Sotva ji uviděl, vyčítavě se na ni přes chodbu podíval a odvrátil se.

Anna ji o pár minut našla na toaletách, jak brečí před zrcadlem.

„Allie, prosím tě, Allie...“ řekla tiše a objala ji. Bylo to jenom horší, i když na druhou stranu bylo dobře, že cítila, jak ji někdo objímá. Připadala si jako tříleté dítě a patřičně zmatená.

„Nevěděla jsem, že by to mohlo tak bolet,“ vzlykala. „Myslela jsem, že budu v pořádku, že se přes to přenesu, ale to, jak se na mě podíval, jako bych byla nějaký vrah –“

Popotahovala a šátrala po kapesníku. Anna jí utrhla kus ze zásobníku na zdi. „Opláchni se a pojď mi pomoci s léky, potřebuju se podívat, kolik čeho máme.“

Allie přikývla a Anna čekala, než se dá do pořádku. Po zbytek dne ji zavalovala prací a snažila se ji držet co nejdál od Marka. Hlavně aby neměla čas přemýšlet.

Problém ale byl mimo práci. Doma měla času na přemýšlení tolik, že by mohla rozdávat.

Beth a Lucy k ní byly moc milé, ale myslely, že se zbláznila. „Proč proboha?“ ptala se Beth nevěřícně. „Je skvělý, má tě rád a ty ho taky, tak co proboha šlíte?“

Protože se bojím, říkala si v duchu. Strašně se bojím, že ho ztratím, a tak je lepší, ať to bolí teď, než až když budeme mít tři děti, hypotéku a dům plný věcí, které přišrouboval, spravil nebo vymyslel.

Spolubydlící by ji ale stejně nepochopily, takže se o tom s nimi ani nebavila, jenom jedla, co jí prostřely, bez zájmu se dívala na televizi a pak šla brzo spát, aby si mohla poplakat.

Ale lepšilo se to. Po dalších třech čtyřech dnech to už tolik nebolelo, anebo si možná na bolest zvykla.

V práci jí to moc nešlo, ale Anna jí dávala úkoly, které zkazit nemohla, takže časem se to spravilo i tam.

Allie si jednoho dne všimla, když Anna končila službu, že nejde domů, ale zpátky na oddělení za Markem. Ten už taky skoro končil. Podíval se na hodinky, něco Anně řekl a usmál se. Allie jako by někdo probodl.

Ten úsměv jí chyběl.

Anna odešla a Mark ji za chvíli následoval. Jako by zašlo slunce.

Allie byla zdrcená, ale pak se sebrala, protože si uvědomila, že je to jenom pro dobro věci, a pokračovala v práci. Měla odpolední,

takže končila až v devět. Než službu předala noční sestře, byla úplně vyčerpaná.

Nebyla ale vyčerpaná natolik, aby celou noc nepřemýšlela nad tím, proč se Anna vrátila a proč se na ni Mark tak usmíval a proč pak tak rychle zmizel.

Druhý den měla ranní, takže brzo vstala, osprchovala se a běžela do nemocnice. Zrovna zatáčela ke vchodu, když si všimla Anny, jak vystupuje z Markova auta. Vypadala unavená a Mark byl neoholený a oba vypadali... zkrátka jako by celou noc oka nezamhouřili.

Byli spolu? Milovali se?

Do nemocnice vešli bok po boku. Mark se k ní obrátil a objal ji. Anna si stoupla na špičky a Marka políbila.

Allie se na chvíli zastavilo srdce. Ať se mi to zdá, přála si. Ať to není Mark s Annou, ať to není tak brzo a proč vůbec oni dva a tak rychle?

Odklopýtala zpátky domů, vyzvracela snídani, umyla se a upravila si vlasy. Budeš muset do práce, připomněla si. Jsi dospělá a musíš se s tím vyrovnat. Sama o něho nestojíš, tak proč se divíš, když ho má jiná. Tak to zkrátka je a ty se s tím musíš smířit.

Vrátila se do nemocnice. Když šla na oddělení, měla nohy jako z olova. Usmála se na Annu a pustila se do práce.

Naštěstí pro všechny se měli ten den hodně co ohánět. Měli hodně příprav na operace, spoustu malých pacientů, které přivázeli ze sálu a řadu dlouhodobých pacientů.

Kvůli jednomu dítěti v opatrovnické péči přišla taky známá sociální pracovnice a zeptala se Allie, jestli něco neví o Jimmym.

„Ne,“ přiznala Allie a cítila se vinna, že ho posledních pár týdnů úplně vypustila z hlavy. „Vůbec nic. Od té doby jsem o něm neslyšela a asi už ani neuslyším.“

„Asi ne. Jenom mi vadí představa, že spí někde venku. Je teď pořád chladněji. Je už listopad a brzo začne mrznout.“

Allie myslela na Jimmyho, chytrého chlapce, kterého strach vyhnal z domu, a na Claudii, nemocnou holčičku, která měla podporu všech kolem. „Lidi by měli dělat zkoušky na to, jestli můžou mít děti,“ řekla a sociální pracovnice se zasmála.

„Směju se, ale sama nad tím musím pořád přemýšlet. Otěhotnět je strašně jednoduché, ale vychovávat neposlušné dítě, nebo žít s problematickými rodiči, to je teprve zkouška. No nic, musím letět. Máme v porodnici jednu maminku, ale je jí teprve patnáct. Chudák holka. Ta už má tu lehčí část za sebou.“

Nepochybně ano, říkala si Allie. V patnácti matkou, to je opravdová tragédie.

Obrátila se a do někoho narazila. Mark ji okamžitě chytl za ramena, aby nespadla, a Allie se nějakou chvilku nebránila, namísto toho si vychutnávala drahocennou chvilku na jeho hrudi. Pak se odtáhla. „Promiň, neviděla jsem tě.“

„Nic se nestalo. Jdu za tebou, musíme si promluvit. Můžu přijít později?“

Přinutila se zvednout oči. Unavená tvář nasvědčovala, že v noci toho moc nenaspal. Zakroutila slabě hlavou.

„Nemyslím, že mi máš co říct, aspoň ne nic, co bych chtěla slyšet. Já ti taky nemám co říct. A teď mě nech.“

Chvilí stál na místě a ve tváři se mu mihl stín hněvu, pak ale ustoupil na stranu a Allie šla pracovat.

Nevěděla, jak prožila zbytek dne, tak na něho byla rozzlobená. Přemýšlela, co jí asi tak mohl chtít. Že to s Annou dali dohromady? Čekal snad gratulace?

Přišla domů, převlékla se a pustila se do úklidu. Zastavila se, až když skoro sedrala smalt ze dřezu. Uvařila si čaj, otevřela ledničku a našťvaně ji zase zabouchla.

Nic v ní nebylo, mléko, nic. Hodila na sebe kabát a šla nakoupit do obchodu na rohu. Měla hlad a potřebovala něco pořádného. Naložila si plný vozík, zaplatila a vydala se zpátky. Venku už byla tma.

Zatracená Anna. Zatracený Mark, klela v duchu. Proč si sakra myslí, že mě to zajímá? V hlavě jí naskakovaly obrázky Markova štíhlého svalnatého těla propleteného s Anniným –

Tak dost, přikázala si.

Zahnula za roh a před ní byl temný úsek mezi koncem nemocničního parkoviště a její ulicí. Jindy by přešla silnici, ale dnes

ne. Z ničeho nic se ocitla mezi třemi mladíky. Moc si jich nevšímal, chtěla projít kolem, jenže pak do ní jeden strčil. Ne moc, ale dost na to, aby pochopila, že nežertují.

„Dejte nám tu tašku, dámo,“ řekl jeden. „Neradi bysme vám ublížili.“

Zvláštní bylo, že neměla strach. Zato byla pořádně naštvaná. Tak naštvaná, že se po nich těžkou taškou s nákupem ohnala. „To určitě. Nic nedostanete.“

Obstoupili ji a ve tmě zazářily odlesky světla na nožích. Allie se rozmáchla a vši silou se s taškou zatočila. Jeden spadl, druhý zanádal a třetí ji chytl pod krkem, takže nemohla dýchat.

„Nechte ji na pokoji!“ ozvalo se ze tmy a útočník na vteřinu zaváhal. I to stačilo. Zabořila mu loket do žeber a sevření povolilo natolik, že mohla začít křičet. Pak slyšela, jak někdo přibíhá, cítila, jak jí vytrhávají tašku z ruky a nakonec ji kdosi srazil na travu.

Kdosi kousek od ní vykřikl bolestí. Potom už jenom slyšela, jak útočníci běží pryč. Otevřela oči a posadila se. Kousek od ní ležel kdosi na zemi.

„Není vám nic?“ zeptala se roztřeseným hlasem.

„To jsem já, Allie, Jimmy,“ ozval se plačtivý hlas. „Jsem v pohodě. Ale co vy? Neublížili vám?“

„Ne, jenom jsem spadla.“ Už už vstávala, když zezadu uslyšela další kroky. Lekla se, že se vrací, ale pak se ve tmě objevil Markův obličej a silné ruce jí pomohly vstát.

„Allie? Proboha, Allie, jsi v pořádku?“

„Jo,“ odtahovala se od něho. „Nic mi není, nepotřebuju tě.“

Slyšela, jak se nadechl, a pak uhnul.

„Jdu zrovna za tebou. Musíme si promluvit.“

„Řekla jsem ti přece, že od tebe nic slyšet nechci a sama ti taky nemám co říct. Jestli si chceš s někým promluvit, obrať se na Annu.“

„S tou jsem už mluvil. Právě proto...“

Zacpala si uši. „Nechci to slyšet, nech mě na pokoji, musím prohlédnout Jimmyho.“

Prošla kolem něho a dřepla si vedle zbitého chlapce. „Jsi v pořádku? Můžeš se postavit?“

„Nevím. Bolí mě ruka. Asi mi teče krev. Možná měli nůž.“

„Měli.“ Rozhlédla se a jediný, koho viděla, byl Mark. „Pomoz mi s ním na úrazovku ...“

„Ne! Tam už nejdu,“ roztřásl se Jimmy. „Policajti...“

„Co ten tu sakra chce?“ ozval se Mark. „Říkalas přece, žes ho od té doby neviděla.“

„Taky že ne,“ odštěkla. „Nevím, co tady dělá a je mi to jedno, protože mi zrovna zachránil život. Pojd' laskavě sem a pomoz mi s ním, nebo buď tak hodný a někoho zavolej.“

Mark byl v okamžiku u ní a pomohl Jimmymu vstát. Pak ho odvedli kousek stranou a posadili ho na lavičce u parkoviště pod světlem. Mark se k němu sklonil a začal ho prohlížet. Zasykl. „To bude potřeba zašít. Budeme s tím muset do nemocnice, Jimmy. Promiň.“

„Ne!“

„Táta by to zvládl,“ ozvala se Allie. „Hodím ho tam a...“

„V tomhle stavu nikam nepojedeš. Vždyť tě proboha právě přepadli. Musíš na policii.“

„Proč? Protože mi nějací kluci, kteří měli hlad, sebrali nákup? To mi velké starosti nedělá. Jimmy ano.“ Obrátila se k chlapci a sehnula se, aby mu viděla do očí. „Dovolíš, aby se ti na tu ruku podíval můj otec? Je doktor. Zašije ti to a nikomu o tom neřekne.“

Chvilí váhal a pak přikývl.

„Pojedeme mým autem,“ řekl Mark. „Jestli tam opravdu chceš, tak vás odvezu.“

„Chci.“

„Tak počkejte tady, hned tu budu.“

Za chvilí přijel, posadil Jimmyho na zadní sedadlo a ránu mu prozatím ovázal. Sám si sedl za volant a počkal, až si Allie sedne vedle. Celou cestu k jejím rodičům mlčeli. Sotva zastavili před domem, Allie vyběhla a zmizela vevnitř, aby rodičům situaci vysvětlila.

„Jsi v pořádku?“ ptali se jeden přes druhého.

„Mně nic není, ale venku je Jimmy.“

O jeho minulosti jim už pověděla, ale když běželi k autu, ještě jim připomněla, jak se bojí policie.

Otec si ránu prohlédl, zakroutil nešťastně hlavou a chlapce si vzal s sebou do pokojíku, kde občas ordinoval. Maminka se obrátila k Markovi a usmála se. „Zaplat'pánbůh, že jsi tam zrovna byl, kdo ví, co by se jinak mohlo stát.“

„Mark přišel až potom, mami. To Jimmy mi pomohl,“ opravila ji Allie.

Maminka chudák zamrkala. „Aha, to jsem nevěděla. Stejně jsem ale moc ráda, že tě vidím, Marku. Jsi moc hodný, žes je dovezl. Dlouho jsme se zase neviděli. Jak se máš v novém?“

„Dobře, děkuju. Budu už asi muset jít. Jsi v pořádku, Allie?“

Přikývla. „Jenom to se mnou trochu zatočilo. Dík za svezení.“

Nuceně se usmál. „Není zač. Řeknu Anně, že neprijdeš do práce.“

„Dobře.“

Maminka se na ně dívala nechápavě. „A to ani nezůstaneš na večeři?“ položila mu ruku na rameno.

„Ne,“ odpověděli oba sborově a sklopili oči.

„Musím jít. Nashle.“ Sedl do auta a byl pryč.

Maminka se s tázavým pohledem obrátila na Allie. „Co se to děje? Myslela jsem, že jste si trochu blíž.“

Allie se rozplakala. Všechno jí to pověděla, dokonce i to, že ji požádal o ruku a jak to skončilo.

„Nechápu tě. Říkalas, že ho máš ráda.“

„Ale to pořád mám,“ řekla nešťastně.

„Tak proč si ho teda nevezmeš?“

„Copak mě neposloucháš? Chce být praktickým lékařem.“

Maminka na ni zírala. „No a? V čem je problém?“

„Cože?“ tentokrát nechápala zase Allie.

„Copak jsi zapomněla na to, jak se Robert zabil? Nevíš, jak je tatínek pořád unavený, jaké s ním máš trápení, jak si nemůžete nikam zajít na večeři, protože nikdy neví, kdo mu kdy zavolá...“

„Takový on už je. Ale to nemá nic společného s prací. Sám si vybral, že to tak chce. Hádal se se svými kolegy do krve, jen aby nemusel do asociace, protože se o své pacienty chtěl starat i v noci. Samozřejmě, stresuje ho to, ale je tak šťastný, a já bych nikdy nechtěla, aby byl něčím jiným. Není nic horšího, než kdyby se měl znechucený vracet z práce, ke které nic necítí, zvlášť kdyby to dělal

jenom kvůli mně. Nikdy bych to po něm nechtěla. Kdyby nebyl, čím je, nebyl by to tvůj otec.“

Allie na ni zírala s pusou dokořán. *Není nic horšího, než kdyby se měl znechucený vracet z práce, ke které nic necítí, zvlášť kdyby to dělal jenom kvůli mně. Nikdy bych to po něm nechtěla. Kdyby nebyl, čím je, nebyl by to tvůj otec...*

Allie se zamlžilo před očima. Několikrát se musela zhluboka nadechnout. „Mám strach o Jimmyho. Celý rok spal někde pod mostem nebo v parku. To není dobré. Nemá se kam vrátit.“

„Vědí o něm na sociálním?“

Přikývla. „Proč se ptáš?“

„No, kdysi jsme se o děti občas starali, o takové, jako je on, vždycky jenom na chvíli, než šli k soudu nebo na přezkoumání. Třeba by ho tady mohli nechat, dokud se to nějak nevyřeší. A třeba i pak, kdo ví?“

Přikývla. „Jednou mi říkal, že by chtěl být doktorem. Nevím, nakolik je to reálné.“

„To uvidíme. Zavolám na sociální. Nedělej si o něho starosti. Dáme mu najíst, spát má taky kde a ráno mu bude určitě líp. Pak si s ním promluvíme o budoucnosti. Musím říct, že teď, když jste všichni pryč, je tady v domě docela smutno. Možná by nebylo úplně od věci zase se o někoho starat. Musím se o tom samozřejmě poradit s tatínkem, ale protože na penzi ještě chvíli nepůjde...“

„Ale vždyť přece říkal, že o Vánocích...“

„Už to neříká. Věděla jsem, že to tak dopadne. Byl tenkrát unavený. Neordinuje už osm hodin denně, takže je to teď lepší. Nikdy by toho nenechal. Na to má svou práci moc rád.“

Allie nevěřila vlastním uším a v hlavě jí znovu zněla její slova. Přemýšlela, jestli by po Markovi opravdu chtěla, aby se změnil, aby byl jiný než ten, koho miluje. Jestli by chtěla, aby se znechucený vracel z práce, ke které nic necítí.

„A co Robert?“ zeptala se. „Ten svou práci taky miloval?“

„Ne. Ten k medicíně nic necítil. Chtěl být právníkem, ale otec ho přinutil, protože měl představu, že Robert půjde v jeho šlépějích.“

„Totéž chtěl ale táta po mně.“

„Protože si myslel, že to chceš taky. Když jsi pak řekla, že ne, byl spokojený, že sis našla něco jiného, co se ti bude líbit.“

„Nic z toho jsi mi nikdy neřekla. Já jsem si vždycky myslela, že se zabil jenom proto, že byl přepracovaný.“

„A kvůli tomu si nechceš vzít Marka? Protože pro něho chceš práci bez stresu? A co doktoři v nemocnicích? Ti jsou na tom podle tebe líp? Někdy je to tam mnohem horší, sama to víš. Pokud ses pro medicínu nenarodila, vždycky ti bude připadat strašně těžká. A pokud jsi ta pravá, tak bez ní nedokážeš žít. Myslím, že to je Markův případ.“

Allie polkla.

„Včera v noci byl s Annou,“ vylezlo z ní.

Maminka si povzdechla a pohládila ji po ruce. „Promiň, Allie, ale tys tam s nima byla? A i kdyby to bylo tak, jak si myslíš, co má být? Miluje ji snad?“

„Nevím. Vím jenom, že já ho miluju.“

„Tak proč už nejsi u něho?“

Allie se zasmála.

„Nemám tady totiž auto.“

„Já tě tam hodím. Táta se zatím postará o Jimmyho a vyptá se ho na jeho představy o budoucnosti.“

„Tak, hotovo,“ ozval se jako na zavanou a přiváděl Jimmyho, umytého a s pár stehy na ruce. „Rád bych vám představil Alastaira Munra. Chvíli tu s námi zůstane a odpočine si.“

Jimmy se na Allie usmál.

„Váš tatínek to ze mě dostal.“

„Opravdu? To je teda šikovný. Teď na ně buď hodný a ne abys utíkal!“

Zakroutil hlavou. „Nebojte. Prý na mě tady policie nemůže, protože se o mě postarají, aspoň na chvíli.“ Rodiče se na sebe usmáli a Allie si teprve teď uvědomila, jak moc se mají rádi.

„Tak, mladá dámo, a co vy? Jsi v pořádku?“

Smutně se na něho usmála. „Budu, až si promluví s Markem. Necháš maminku, aby mě odvezla?“

„Můžeš si půjčit její auto, ne? My to s jedním pár dní vydržíme.“

Přinesl jí klíče, Allie oba políbila, Jimmyho pohladila po hlavě a pořádně ho objala.

„Děkuju za záchranu.“

„Moc jsem toho neudělal,“ usmál se.

„Díky tobě jsem se osvobodila. Máš to u mě. Tak, a teď už musím jít. Zavolám vám.“

„Hodně štěstí,“ popřála jí maminka.

Otec se tvářil trochu nechápavě, ale Allie neměla čas nic vysvětlovat. Vysvětlování ji teprve čekalo. Nebyla moc přesvědčená, že ho přinutí, aby ji vůbec poslouchal.

Napřed jela do nemocnice, ale auto tam neměl. Napadlo ji, jestli není u Anny. Tam se jí ale nechtělo. Konečně si vzpomněla na domek v Pulhamu.

Zastavila před ním a šla přes zahradu ke dveřím. Po cestě si nervózně otírala vlhké ruce do kalhot. Srdce jí divoce bilo v krku, těžce se jí dýchalo a myslela, že každou chvilku musí omdlít. Na chvilku se zastavila, váhala, ale pak odhodlaně ušla posledních pár kroků a zaklepala na dveře.

Otevřel skoro hned a bylo vidět, jak je překvapený.

„Já... jdu nevhod?“ zeptala se opatrně. „Chtěla jsem si s tebou jenom promluvit. Víím, že tobě se asi po tom, co jsem ti řekla, moc nechce, ale musím ti něco říct. Je mi jedno, co jsi v noci dělal s Annou. Teď chci mluvit o budoucnosti, o tom, jak budu žít a... chci žít s tebou.“

Chvilku si myslela, že jí zavře před nosem. Pak si uvědomila, že jde k ní a objímá ji a jde s ní dovnitř.

„Ty moje Allie,“ šeptal a tiskl ji k sobě. „Myslel jsem, že jsem tě ztratil. Když jsem viděl utíkat ty kluky, myslel jsem, že jsi mrtvá, a já jsem zrovna šel za tebou, abych ti řekl něco tak důležitého... Na áru je volné místo. Není to sice nic, o čem bych snil, ale mám na to dostatečnou kvalifikaci. Vlastně víc než dostatečnou. Mluvil jsem s ředitelkou a ta říká, že by mě vzali.“

„Na áro? Ale vždyť ty přece chceš být praktický lékař.“

„Mnohem víc si tě chci vzít a být s tebou pořád a mít s tebou děti...“

„Ale vždyť kvůli té práci budeš nešťastný!“

Musel se zasmát. „Allie, ty to nechápeš. Nešťastný jsem teď, bez tebe. Práce není jediné, co člověk v životě má, ani to nejpodstatnější.“

„A kdybys mohl být praktický lékař a zároveň mě mít?“

Zvedl překvapeně hlavu a nechápavě se na ni zadíval. „Myslel jsem, žeš byla proti.“

„Byla, jenže jsem to úplně nepochopila. Mluvila jsem s našima a snažila jsem se mamce všechno vysvětlit, a místo toho mi všechno vysvětlila ona a otevřela mi oči. Říkala, že kdyby tatínek nebyl, čím je, nebyl by to on a najednou mi to všechno zapadalo do sebe. Nemůžu po tobě chtít, abys byl někdo jiný, protože tě mám ráda takovéhoho, jaký jsi.“

„Ještě pořád?“

„Ještě pořád.“

„Víš, to s Annou –“

„Nechci nic vědět.“

„Ale chceš. Povíдали jsme si nevím jak dlouho. Porouchalo se jí auto, a tak jsem ji odvezl domů a ona mi za to udělala večeři. A jai jsme si pak povíдали a povíдали, byly najednou tři ráno a já jsem usnul. Anna mě přikryla. To je všechno. Nic víc, věř mi.“

Podívala se mu do upřímných očí a zalil ji pocit blaha. „Věřím ti, ale i kdyby ses s ní vyspal, nevadilo by mi to. Vím, že miluješ mě, a ne ji –“

„Nikdy bych ti něco takového neudělal,“ přísahal.

„Chci s tebou být, pořád, chci, abychom spolu měli děti, abychom spolu byli o víkendech, pořád...“

„Chceš služku,“ dělala si z něho legraci.

„Chci manželku,“ opravil ji a vzal ji za ruce. „Clu i tě. Vezmeš si mě, Allie? I když budu jenom obyčejný praktický lékař? Vezmeš si mě a budeš se mnou na pořád?“

„Moc ráda,“ zašeptala a Mark si ji přitáhl a co nejpevněji se k ní přitiskl.

„Napořád. Mám tě ráda.“